ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

29. 6. 1984. • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА XLV • 40 ДИН

БРОЈ 1696

НАЈЗАД САМ ЗА ВАС СМИСЛИО ЈЕДНУ ТЕШКУ ИГРУ: КО ЈЕ НА ОВОЈ КАРИКАТУРИ?

ОД ОВОГ БРОЈА ЛЕТЊА НАГРАДНА ИГРА:

КО ЈЕ ЛИЧНОСТ НА КАРИКАТУРИ?

Ripley

Веровали или не!

Домороци

ИЗ АУСТРАЛИЈЕ КОЈИ У СВОМ ПЛЕМЕНУ УЖИВАЈУ ПОСЕБАН УГЛЕД, БРИЈУ САМО ПОЛОВИНУ БРАДЕ.

ШИМПАНЗЕ

СУ МУЗИКАЛНЕ ЖИВОТИЊЕ. ОНИ ЧЕСТО НЕКО ШУПЉЕ ДЕБЛО КОРИСТЕ КАО БУБАЊ.

ОВАКВИМ ВАЗДУШНИМ АУТОБУСОМ

ПРЕВОЗИЛИ СУ СЕ НЕКАД РУДАРИ КОЈИ СУ ВАДИЛИ ДИЈАМАНТЕ ИЗ РУДНИКА У ЈОХАНЕСБУРГУ (ЈУЖНА АФРИКА).

СВИРАЛЕ

КОЈЕ КОРИСТЕ НЕКА АФРИЧКА ПЛЕМЕНА СУ ОКРУГЛЕ КАО ЛОПТА.

ПИРОГЕ

ИНДИЈАНАЦА КАРИПУНА ИЗ БРАЗИЛА СУ ЗАПРАВО САМО ИЗДУБЉЕНА ДЕБЛА.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА ●●●

● ● ● Дунав је још плав само у бечким валцерима, јер ова река услед загађености може да има све друге боје, али плаву никако. Међутим, они који пате од носталгије могу опет уживати у лепом плавом Дунаву. Како? Бечлијка Магда Тарнер досетила се да дунавску воду па-

кује у флашице, боји је нарочитом плавом бојом и продаје је. Њен „изум” за сада може да се нађе само у Аустрији и СР Немачкој.

● ● ● израчунато је да само за две секунде гепард може да развије брзину од седамдесет километара на час, што не може ниједан аутомобил.

● ● ● један једанаестогодишњи дечак из шведског града Галивера на северу земље пријавио је своје родитеље што су га

добро испрашили по туру. Према тврђењу полиције ово је први овакав случај мада закон о забрани батина у Шведској постоји још од 1979. године. Ако се установи да је дечакова тужба тачна, његови родитељи могу доспети у затвор.

● ● ● према статистичким подацима године 1981. у Европи је погинуло 84.300 људи а рањено 2,100.000 особа. Ово заиста личи на трагични биланс неког рата, али није тако: Све су то жртве саобраћајних несрећа.

● ● ● Брижит Бардо је у француском монденском летовалишту Сен Тропе отворила мини бутик који се зове „Туна” као и њена вила у овом месту. У радњи се може купити све и свашта: од старих фотографија до козметике и наочара са именом ове познате глумице, али и исечци неких филмова, одећа коју је Брижит носила као и видеокасете свих њених филмова.

● ● ● совјетски еколози упозоравају да је највеће европско језеро Ладога (површина 18.400 km²) у опасности. Ладога полако умире и кроз пет година, због великог загађења, претвориће се у огромну бару.

● ● ● на такмичењу у пушењу луле које се одржало у Француској прво место заузео је Жан-Филип Марк. Он је своју лулу напунио са само три грама ду-

вана, а пушио ју је читавих 45 минута. На овом такмичењу међу многобројним учесницима биле су и 22 жене од којих је једна чак заузела друго место.

● ● ● применом генетског инжењеринга канадски стручњаци намеравају да створе циновску пастрмку која би била пет пута већа од обичне, а како

планирају с узгајањем би могло да се почне кроз три године. На другом крају света, опет, на универзитету јапанског града Сапороа коришћењем најновијих генетских метода створиће се „риба снова” – нова врста рибе која ће имати веома укусно месо, велику тежину, биће отпорна на болести и економична за производњу.

● ● ● на једној аукцији одржаној у Њујорку на којој су се продавале ретке научне књиге и списи за суму од 38.000 долара купљен је Ајнштајнов рукопис „Теорија уједињеног поља”. Један примерак првог издања „Математичких принципа природне филозофије” Исака Њутна достигао је цену од 22.000 долара.

ДА ДАЛИ У ГРОБУ!

НЕОБИЧНИ ДВОБОЈИ

Темпераментни и напрасити француски Креолац Анри Д'Егвил користио је сваку прилику да са неким заметне кавгу и прочуо се као најжешћи дуелист на Јамајци. Тако је 1817. године у граду Кингстону изазвао на двобој Шкотланђанина капетана Стјуарта под измишљеним изговором да га је овај смртно увредио. Капетан Стјуарт је мрзео двобоје, али је бесмислени изазов ипак прихватио под једним јединим условом: да се мегдан подели у отвореном гробу. Д'Егвил је прихватио и одређеног дана, у праскозорје, противници су, наоружани пиштољима, ушли у повелику свеже ископану раку на гробљу у предграђу Кингстона. Али, док су стајали један према другом спремајући се

да пуцају, арогантног Д'Егвила изненада је напустила храброст и срушио се у несвест. Капетан Стјуарт је промрсио гадну псовку на рачун дрске кукавице и са својим секундантима напустио попориште.

Дуел миљеника

Године 1578. француског племића грофа Жака де Клија, једног од миљеника краља Анрија III, увредио је племић Шарл д'Антраг у служби војводе од Аленсона. Де Кли је, као што су тадашњи витешки прописи налагали, позвао Д'Антрага на двобој. Д'Антраг је био наоружан мачем и бодежом, Де Кли само мачем. Тек што је дуел отпочео, претворио се у праву битку јер су се, као по команди, у борбу умешали и секунданти: Де Клијеви Можирон и Ливаро против Д'Антрагових Шомбера и Риберака. Ускоро се више није знало ко се са ким туче. Двобој, забележен у историји као „дуел ми-

љеника", завршио се трагично. Д'Антраг је тешко рањен, али је преживео. Преживео је и Ливаро али остао је заувек унакажен од повреда. Сви остали су изгинули. Жак де Кли је задобио деветнаест рана и умро је месец дана касније у наручју краља Анрија III који му је, сломљена срца, саставио следећи епитаф: „Мирно је примио смрт, али не и увреду".

Мач у дугмету

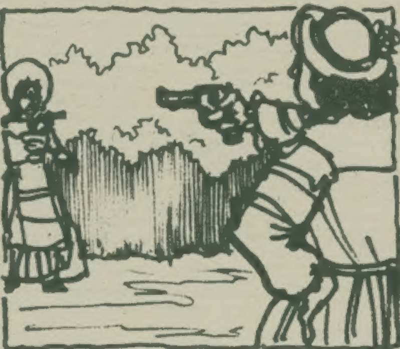
Чувени немачки композитор Георг Фридрих Хендл и Јохан Матесон, такође немачки композитор познатији као музички теоретичар, виртуоз на многим инструментима, оперски певач и диригент, били су велики пријатељи и складно су сарађивали у Хамбуршкој опери пре него што се Хендл преселио у Енглеску и постао британски држављанин. За време извођења ране Хендлове опере „Антоније и Клеопатра" 1704. године у Хамбургу Матесон је дозволио деветнаестогодишњем Хендлу да неко време диригује оркестром. Али, када је Матесон замолио Хендла да се повуче и преда му диригент-

ску палицу, композитор је одбио и разбеснели Матесон га је на лицу места позвао на двобој. Представа је сместа прекинута, а гледаоци су се окупили на улици испред Опере да посматрају дуел. Матесон је био веома вичан баратању мачем док је Хендл једва умео да га држи. Срећом, Хендл је био одевен у дебео капут са великим дрвеним дугметима и врх Матесоновог мача чврсто се зарио баш у једно од њих. Пре него што је стигао да га ишчупа, прискочили су пријатељи и силом раздвојили композиторе. Матесон и Хендл су се убрзо помирили и остали пријатељи до краја живота.

Даме деле мегдан

Госпође Цајглин и Дотсон из Њукирка у америчкој држави Оклахоми становале су кућа до куће и годинама живеле у неподношљивим суседским односима зачињеним непрестаним кавгама. Ча-

ша се прелила 1902. када је, приликом једне од бучних свађа, Ела Цајглин довикнула Мери Дотсон како може да јој преотме мужа кад год јој се прохте. Ово је већ било превише и Мери Дотсон је ступила у акцију поднесвши суду тужбу поткрепљену доказима да је сусетка узнемирава и насилно упада у њену башту. Суд је одредио да Ела Цајглин плати казну од триста долара што почетком овога века није била мала сума. Дотична госпођа је одмах избројала паре, треснула их на сто, као фурија излетела из суднице, упала у кућу тужиље Дотсон и позвала је на двобој. Ни једна ни друга дама нису губиле време – düграбиле су револвере, измериле растојање од петнаестак метара и стале једна другој на мету. Свака је испалила по три хица и промашила. Тада је госпођа Дотсон још једном, па још једном повукла обарач и супарницу ранила у груди. Госпођа Цајглин је хитно пребачена у болницу, а битку су наставили мужеви и пријатељи обеју завађених страна све док их није растурила полиција.

Пуцање из балона

Париски џентлмени господин Де Гранпре и господин Ле Пик тешко су се сукобили око срца једне лепе даме и договорили се да ствар реше двобојем – у балонима изнад Париза! Одређеног дана 1808. године два балона исте величине, облика и конструкције винула су се из Тиљеријског парка усред Париза. У корпама су стаја-

ли љути супарници наоружани кратким тешким кремењачама, сваки у пратњи свог секунданта. На знак секунданта обојица су нанишанили и опалили. Господин Ле Пик је промашио, а господин Де Гранпре је успео да пробуши противников балон. Ле Пик и његов секундант сурвали су се са висине од око осамсто метара и погинули.

Две уметничке душе

Серж Лифар, чувени балетан и кореограф руског порекла који је са славном руском балетском трупом Сергеја Дјагиљева дошао у Париз и остао у Опери, сукобио се, не својом кривицом, 1958. године са маркизом Де Куевасом, шефом балетске трупе која је гостовала у Паризу. Упркос судској забрани и оштром Лифаро-

вом протесту маркизова трупа изводила је један од Лифарових балета. Лифар и Де Куевас жестоко су се посвађали за време паузе и Серж Лифар је маркиза изазвао на двобој мачевима. Из реквизита позоришта узели су мачеве – били су прави – и укрстили их неколико километара изван Париза пред публиком од педесетак новинара. Дуел је почео по свим правилима и Лифар је задобио лакшу огреботину по руци. Битка је на тренутак прекинута док је лекар стављао завој на рану, а онда су, као праве уметничке душе, Лифар и Де Куевас пали један другом у загрљај изражавајући узајамно дивљење.

Приредила: ***Бојана Дожић***

ОБМАНЕ МОРА

МНОГИ ОД ВАС ЛЕТИ РОНЕ, С МАСКОМ ИЛИ БЕЗ ЊЕ, И ПРИ ТОМЕ УГЛАВНОМ КОРИСТЕ ДВА ЧУЛА – СЛУХ И ВИД. АЛИ, ПАЗИТЕ: ОНА МОГУ И ДА ВАС ПРЕВАРЕ!

ФИЗИКА ПОД ВОДОМ

Море прекрива три четвртине површине наше планете и још је прилично слабо истражено. Оно је узбудљиво и тајанствено место, у које људи све више залазе, утолико дубље уколико су боље опремљени.

Док лебди у плавом свету, ронилац може да се покреће горе-доле, напред-натраг или лево-десно – као птица у лету. Звук у води слабо одјекује, па се добија утисак као да долази из свих праваца. Сенке и шаре површинских таласића поигравају преко растиња и шљунка у плићацима. У већим дубинама, слабашна светлост која продире одозго ствара једино нијансе плаве и сиве боје. То, међутим, нису једине боје које постоје у дубини, у шта можемо да се уверимо ако се послужимо подводном светиљком.

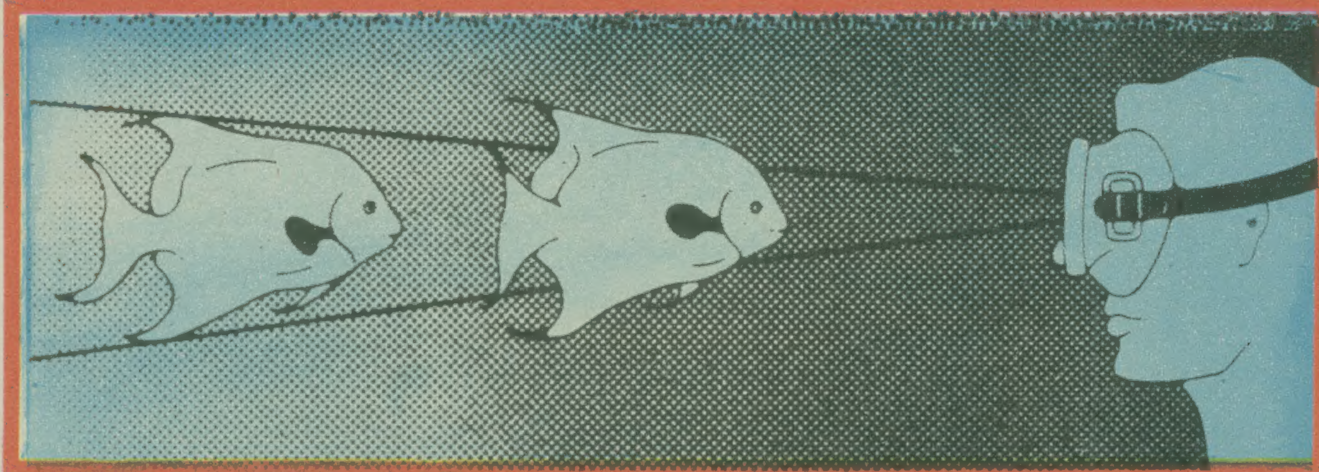
А где је брод?

Ронилац добро чује звук под водом, али не може да утврди одакле потиче. Звучни таласи, наиме, путују кроз воду брже него кроз ваздух – преко четири пута брже. У ваздуху се звук креће брзином од 340 метара у секунди. Када чујемо буку, она до јед-

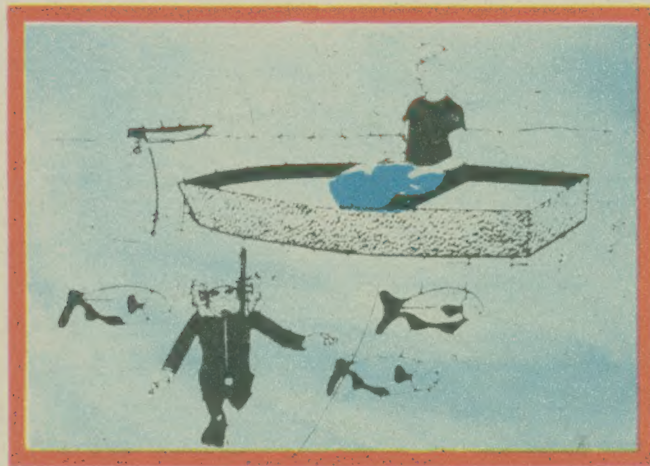
Као птица у лету: да бисте уживали у лепотама мора треба мало да познајете и – физику.

ног уха стиже тренутак пре него до другог (осим ако је извор звука право испред или иза нас). Захваљујући тој краткотрајној временској разлици, ми смо у стању да утврдимо из ког правца звук потиче.

У води звук се креће брзином од 1.500 метара у секунди. Због тога он у оба уха доспева готово потпуно истовремено. Разлика у времену је тако кратка да је немогуће утврдити из ког правца долази. Рониоцу изгледа као да је буквално окружен звуком. Брујање бродског мотора, на пример, подсећа на звук тестере, чује се са по-

Свет иза маске: због двоструког преламања зрака, објекти изгледају ближи и већи, риба дуга 30 cm као да има 40, особа удаљена четири метра као да је на – три.

Три пута брже него у ваздуху: пошто звук у води готово истовремено стиже у оба уха, рониоцу је тешко да утврди одакле долази.

велике удаљености, али не може да се одреди одакле.

Премда се звук добро преноси кроз ваздух, а још боље кроз воду, он тешко прелази из једне средине у другу. Бука настала у ваздуху готово ће се потпуно апсорбовати када достигне воду. Преноси се, заправо, само десетохиљадити део снаге звука. Највећи део звукова споља, у води уопште не може да се чује.

Свет у плавој боји

Када гледамо предмет под водом, његова величина, боја и положај могу да се разликују од оног што ми мислимо да видимо. Свако ко је при рођењу држао отворене очи зна да све изгледа замагљено. Наше очи су прекривене течношћу која, када смо на тлу прелама светлосне зраке, тако да могу да се фокусирају.

Ронимо ли без маске, очи долазе у непосредан додир са водом. Прелазећи из воде у течност око очију, светлосни зраци се не преламају довољно да би се исправно фокусирали. Када ставимо маску, стварамо испред очију ваздушни јастук. Светлосни зраци се тада преламају приликом преласка из ваздушног јастука у течност око очију. Захваљујући томе светлосни зраци се фокусирају и слика постаје јасна.

Маска решава један проблем, али ствара други. Двоструко савијање (рефракција) светлосних зрака чини околне предмете на изглед већим и ближим за једну трећину. Риба дуга тридесет центиметара изгледа као да има четрдесет, особа удаљена четири метра делује као да је удаљена три.

На фотографијама или филмским снимцима начињенима под водом већина ствари изгледа плава. Узрок је такозвана селективна апсорпција боја. Бела светлост се састоји из свих боја спектра (дуге) – црвене, наранџасте, жуте, зелене, плаве и љубичасте.

Када на тлу бела боја стигне до неког предмета, неке од њих се апсорбују, а друге одражавају. Ми видимо једино рефлектоване зраке. Ако нека особа носи црвену кошуљу, видимо црвену светлост која се одражава, а не видимо друге боје јер се апсорбују.

У води се, међутим, светлост креће другачије него у ваздуху. Док у ваздуху све боје путују на исти начин, у води се ситуација мења. Она упија светлост, прво црвену, затим, наранџасту, па жуту, и тако редом. На већем растојању губе се све боје осим плаве. Управо због тога су подводне фотографије снимљене уз помоћ светлости са површине сасвим плаве.

Лепоте последње границе

Рониоци и подводни сниматељи који желе да виде стварне боје света дубине користе специјалне светиљке. Ови извори светлости смештају се што ближе ономе што жели да се посматра, да би светлосни зраци прелазили што мање растојање и тако се сачувала природност боја.

Дневна светлост у подне продире у воду окомито и досеже веће дубине. Али ако до воде стиже под мањим углом – раније ујутро или касније поподне, кад је Сунце ближе хоризонту – највећи део светлости се одражава, па је под водом доста тамније него на површини. Светлост најбоље продире у воду између 10.00 часова пре подне и 14.00 по подне, када је сунце близу зенита, а упадни угао зрака није оштар. Раније преподне и касније по подне рониоци су приморани да носе светиљке.

У води се налази и повелика количина честица и микроскопских организама као што су планктони. Мада мајушне толико да нисмо у стању да их видимо, оне апсорбују и одражавају светлост због тога је видљивост под водом понекад веома смањена. Светлост се смањује чак и када се у води налазе мање количине материје. Када ронилац посматра неки предмет у води у којој лебди умерена количина микроскопских честица, он изгледа тамнији и мање јасан. Колико је тамнији и замагљенији зависи од количине материје у води.

Подводни пејзажи, тамо где море није загађено, могу да буду веома лепи: рибе разних величина, растиње прекрасних боја, корали и стење разноврсних облика. Да бисмо лепоте ове последње границе наше планете видели у потпуности, у њиховом природном изгледу потребно је да у извесној мери познајемо физику звука и светлости и чуло слуха и вида прилагодимо условима који владају у подводном свету.

Есад Јакуповић

БИТИ ИЛ' НЕ БИТИ

Запретило је недавно Хамлету када му је живот висио о концу. Наравно, није реч о чувеном данском краљевићу из Шекспирове трагедије већ о његовом имењаку мачору који се нашао у прописном сосу. Овај црнобели мачак има добрих шанси да се нађе и у Гинисовој књизи рекорда као животиња која је највише пропутовала свет. Више од педесет два дана провео је Хамлет у једном од скровитих места пртљажника џамбо-џета прелетевши за то време преко милион километара. Притом је посетио Канаду, Аустралију, Кувајт, Сингапур и Јамајку мада их није видео пошто није смео да промоли њушку из свог скровишта.

Хамлет је започео своју летачку одисеју оног часа када је у паничном страху побегао из плетеног кавеза на путу од Лондона до Торонта. Претражен је читав авион, мачка нигде није било и његов ожалошћени власник морао је да се помири са чињеницом да је заувек нестао и да га никада више неће видети. Судба је хтела другачије. Седам недеља касније на лондонском аеродрому Хитроу један механичар из службе одржавања авиона чуо је гребуцкање иза металне решетке једног од пртљажника. Отворио ју је и угледао мачку измршавелу, упалих очију, више мртву него живу. Закључено је да није угинула само захваљујући кондензацији – капљицама воде које је лизала са зидова пртљажника.

Све у свему Хамлет је шверцовао на двадесет пет различитих путовања о трошку компаније Бритиш ервејз. Његов власник је пресрећан – ем је свог прежаљеног љубимца поново добио, ем неће ништа морати да плати ваздухопловној компанији.

Б. Д.

ЊЕГОВО ВЕЛИЧАНСТВО СЕ ИЗВИЊАВА

МУЗЕЈ НИЈЕ ОТВОРЕН

Било је сунчано преподне 28. јуна 1914. После више узастопних кишних дана сунце је упекло над Сарајевом, ускомешаним тог јутра и свечано украшеним црно-жутим заставама Аустро-Угарске монархије. У многим прозорима, забележили су хроничари, стајале су и фотографије Фрање Фердинанда, престолонаследника који се налазио у посети Босни и Херцеговини у својству генералног инспектора аустро-угарских оружаних снага, на великим војним маневрима који су управо вођени у брдима југозападно од Сарајева.

Кад је прошло 10,30, у Земаљском музеју почели су нестрпљиво гледати на часовник, а када је избило 11 сати нервоза је постала очигледна. Петнаестак минута раније из даљине је допрла нека детонација – вероватно почасне салве, мислили су у Музеју. Али, кеј је био празан, ни трага од колоне аутомобила.

Земаљски музеј, највеће здање у Сарајеву, нов новцат, угланцаних мермерних подова и за ову прилику застрт саговима, чекао је већ пуну годину дана да буде званично и свечано отворен. И у Бечу и у Сарајеву, седишту марионетске Земаљске владе за Босну и Херцеговину, хтели су да то буде на што репрезентативнији начин. Једно време се разматрала могућност да то учини цар Фрањо Јосип лично, али од те идеје се одустало због царевих одмаклих година – имао је већ 83.

Коначно се нашло решење. Будући да ће присуствовати маневрима, престолонаследник Фрањо Фердинанд пристао је да на крају обиђе Сарајево и обави свечано отварање прве и највеће културне установе Босне и Херцеговине, те немирне и бунтовне балканске земље коју је Аустрија окупирала 1878. године у складу са одлуком Бечког конгреса.

Господине, ви сте окрвављени!

Директор музеја, археолог Ћиро Трухелка, човек одан аустријском режиму, имао је рођеног брата који је био официр у аусутријској војној команди града Сарајева. Кад је време заказано за долазак престолонаследника са супругом Софијом, свитом и Земаљском владом већ одавно прошло, Трухелка је одлучио да телефоном потражи брата и од њега покуша да сазна шта се догодило.

Из своје канцеларије затражио је везу и убрзо добио брата. Није ништа, било је, додуше, некакве пуцњаве, али ништа се није догодило, говорио је брат, нека само још причекају... Неки глас се умешао у везу – неки туђи разговор, ништа чудно, додуше. Ипак, тај глас је био узбуђен и викао је:

– Ist er tot? (Је ли мртав?)

– Javohl (Јесте).
Веза је прекинута.

Чекање није дуго потрајало. До музеја је изненада стигао маслинастозелен отворени аутомобил са царским заставама. Осим шофера у ливреји никога није било у колима. Шофер је изишао и пришао онима што су чекали испред Музеја, поређаним по протоколу и одевеним у фракове. Обратио се управнику са чешким акцентом:

– Његово Височанство се извињава али није у могућности да дође.

Сви су га гледали разрогачених очију, понеко и отворених уста.

– Али, господине, зашто вам је мантил крвав?!

Шофер Леополд Сојка одједном више није глумио хладнокрвност. Унезверено је погледао наниже, у своје окрвављено одело ког до тог часа уопште није био свестан и тада више није крио:

– Био је атентат...

Непознати детаљи

Тако су у Музеју сазнали за догађај који се одиграо у центру града петнаест минута после времена одређеног протоколом за свечано отварање. Док се одигравала необична сцена испред улаза у Земаљски музеј, из града су се огласила звона. Звониле су све сарајевске цркве: у Конаку, званичној резиденцији поглавара Босне и Херцеговине омраженог генерала Оскара Потјорека, где су лежала тела надвојводе Фердинанда и војвоткиње Софије, лекар је управо констатовао смрт...

Ову причу непознату чак и многим историчарима сазнали смо „на лицу места" – у самом Земаљском музеју који ускоро треба да прослави јубилеј – сто година постојања. Ове јесени, наиме, навршава се век откако се у Сарајеву оформило Музејско веће, у ствари група тадашњих културних и јавних радника који су одлучили да почне истраживање, прикупљање и чување споменика културе, као и оснивање „босанскохерцеговачког земаљског музеја". Већ три године касније, 1. фебруара 1888. свечано је отворен Земаљски музеј смештен тада на првом спрату једне трговачке зграде у центру града, преко пута катедрале.

Када је, тридесет година после првог састанка Музејског већа ова установа требало да буде отворена у за то изграђеном комплексу од четири зграде, одјекнуо је историјски хитац из револвера Гаврила Принципа који је значио увод у светски рат и ослобађање од туђинске власти.

О сарајевском атентату написане су књиге и књиге: романи и драме, снимљени филмови. О неким аспектима тог догађаја и данас се расправља, неке дилеме остаће и будућим генерацијама. Овде ћемо изнети само најкраћи могући „филм догађаја".

Шоферови рефлекси

Званични програм за јутро 28. јуна 1914. године предвиђао је да надвојвода и његова супруга који су, после маневара којима је присуствовао само Фердинанд, боравили у хотелу „Босна" на Илиџи, устану у 9 сати и после јутарње мисе и доручка пођу, у 9,25, специјалним возом у Сарајево. Са станице би се аутомобилима одвезли у обилазак нове касарне. За ту посету прецизан протокол предвиђао је 10 минута, тако да би се тачно у 10 сати надвојвода нашао пред Беледијом – градском већницом.

Ту је предвиђен дочек, говор градоначелника и здравице, а већ у 10,30 – отварање Земаљског музеја, затим ручак у Конаку, обилазак Сарајева који би почео у 14 часова. Поподне повратак на Илиџу, шетња до 19 часова, затим вечера и у 21 час – полазак царског воза из Илиџе за Беч.

Био је то, дакле, педантно и у секунд прецизно израђен програм боравка. Као што је познато, све се пореметило већ у 10,10, док су кола у којима је поред царског пара седео генерал Потјорек и управо му показивао где се налази нова касарна. У том часу из гомиле света издвојио се висок младић у црном капуту и шеширу који је упитао полицијског агента у којим се колима налази надвојвода, а тренутак касније хитро извукао ручну бомбу, чукнуо је о бандеру и хитнуо... Био је то Недељко Чабриновић.

Шофер Леополд Сојка видео је како нешто лети на кола и дао гас, таман на време да бомба падне на задњи део кола, скотрља се низ оборен платнени кров и откотрља се низ улицу да би експлодирала под аутомобилом из пратње у ком су се возили неки високи официри и једна дворска дама.

Недељко Чабриновић је брзо стрпао припремљени отров у уста и бацио се преко ограде у Миљацку. Али, отров није деловао ко зна зашто и он је брзо ухваћен.

Грешка или неспоразум?

У међувремену је разјарени надвојвода стигао пред Беледију, посета је обављена како-тако и надвојвода је са својом пратњом кренуо у Земаљски музеј, али се у међувремену на брзину изменио план кретања аутомобила из разлога безбедности. Осим тога, надвојвода је желео да сврати у војну болницу и посети официра рањеног од експлозије Чабриновићеве бомбе. Кренули су у 10,45.

Колона аутомобила кретала се обалом Миљацке, али, уместо по новом плану, почели су – не зна се да ли случајном грешком или неким неспоразумом – да скрећу према првобитној замисли. Кад је и Леополд Сојка, трећи по реду заокренуо, Потјорек је повикао на њега:

– Шта то радиш? Стој! Возиш погрешно!

Чех је зауставио и почео полако да вози унатраг. Зауставио је и таман кад је хтео да крене, један онизак младић дуге косе и сјајних плавих очију потегао је револвер и испалио два хица. Био је то Гаврило Принцип који се у метежу насталом после Чабриновићеве бомбе нашао сам управо на ћошку где је возач престолонаследника маневрисао колима.

Атентат је, у другом покушају, успео.

Полиција је ухватила и Принципа. Претучене и унакажене довела је у испоставу оба атентатора. Убрзо су се и други припадници „Младе Босне", револуционарне организације за ослобођење од окупатора, нашли у аустријском затвору.

Кад је почело суђење атентаторима, рат је већ увелико буктао. Али, Гаврило Принцип који је због младости осуђен на доживотну робију као и Чабриновић, Трифко Грабеж, Васо Чубриловић, Цветко Поповић и Лазар Ђукић, није дочекао крај рата и ослобођење. Само месец дана пре краја рата умро је у тамници од туберкулозе костију – последице страшних мучења којима су га стално излагали, ампутиране руке. Чабриновић је умро пре њега, као и Лазар Ђукић. Само три најмлађа завереника преживела су рат.

Учитељ и инспиратор атентата Данило Илић као и Вељко Чубриловић и Мишко Јовановић осуђени су на смрт и обешени у војном затвору у Сарајеву.

У току суђења, између осталог, забележене су и ове речи Гаврила Принципа:

„Злочинац нисам, јер сам уклонио онога који је чинио зло. Мислио сам добро. Уједињење свих Југословена, без обзира на државну форму и ослобођење од Аустрије може се оживотити само терором, што значи уклањати оне који сметају и чине зло, који сметају идеји уједињења".

Једини радник међу атентаторима, интелигентни Недељко Чабриновић испољио је највише класне и револуционарне свести:

„Моје је увјерење", рекао је на суђењу „да је такав атентат претеча револуције, јер као што су у Пољској атентати били претече револуције, тако ће и Русија, која је трула држава, само револуцијом моћи да буде спасена и тек онда постати једна од првих држава, а за Аустрију биће довољна једна револуција да је потпуно уништи"!

Ово је Чабриновић изрекао 12. јула 1914. године – пуне три године пре октобарске револуције коју није дочекао жив.

Мирјана Крстуловић

WALT DISNEY

ПАЈА ПАТАК

ХВАЛА ТИ, ПАЈО! ВЕЋ ОДАВНО САМ ПРИЖЕЉКИВАЛА ДА ВИДИМ ТАЈ ФИЛМ!

ИЗВАН ПЛАНЕТЕ

ТАКО ЈЕ ПРИЈАТНО НАПОЉУ... ХАЈДЕ ДА ПРОШЕТАМО!

СЛАЖЕМ СЕ!

ДА СВРАТИМО НА КАФУ?

РЕСТОРАН

ДОБРО ВЕЧЕ! ИЗВОЛИТЕ...

ЈА ЋУ САМО ЈЕДНУ ВЕЛИКУ ПОРЦИЈУ ПИТЕ С ЈАБУКАМА!

КАФУ БЕЗ ШЕЋЕРА, МОЛИМ!

ЈОШ НЕШТО?

ВЕЛИКУ ПОРЦИЈУ СЛАДОЛЕДА!

КАФУ?

ДА, СА ДВЕ КУГЛЕ ШЛАГА!

НЕШТО ЗА ПИЋЕ?

ЈЕ Л' ИМАТЕ БОЗУ?

ВЕЛИКУ ИЛИ МАЛУ ЧАШУ?

ВЕЛИКУ, МОЛИМ!

ОВО ЈЕ ФАНТАСТИЧНО! ЈЕ СИ Л' СИГУРНА ДА НЕЋЕШ НИШТА?

НЕЋУ! УЗЕЋУ САМО МАЛО МЛАДОГ ЛУКА...

ЗАИСТА, ПАТО, ЗАР ТИ СЕ НЕ ЧИНИ ДА СИ ВЕЧЕРАС ПРЕТЕРАЛА СА ЈЕЛОМ?!

10/2

ПРВИ
НАГРАДНИ
ЗАДАТАК

ЛЕТЊА НАГРАДНА ИГРА

Лето је, па смо и игру смислили тако да буде забавна и не одузме вам много времена. Наиме, многе познате личности су препознатљивије на карикатурама него на фотографији. Има их који за разговоре који су са њима вођени у новинама, радије дају своју карикатуру. Људи од духа се не љуте што их не улепшавају, напротив срећни су што служе као повод карикатуристима да се даровито поиграју њиховим ликом, да их смањују или повећавају по мери свог дара.

Право учешћа у овој занимљивој игри имају сви читаоци „Политикиног забавника" без обзира на године. У овом и још два следећа броја објавићемо три карикатуре познатих личности. Ваш задатак је да погодите о којим је личностима реч.

Кад стигну ваше дописнице, међу свима који су тачно одговорили, биће на крају извучена имена 200 читалаца, и њима ће припасти 200 награда.

ЛИЧНОСТ НА КАРИКАТУРИ?

КОЈА ЈЕ ЛИЧНОСТ НА ОВОЈ КАРИКАТУРИ? ОДГОВОР УПИШИТЕ НА КУПОН БРОЈ 1 КОЈИ ОБЈАВЉУЈЕМО У ОВОМ БРОЈУ.

Награде:

„ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК" ПРИПРЕМИО ВАМ ЈЕ ЈОШ ЈЕДНУ НАГРАДНУ ИГРУ: ЧИТАОЦИ КОЈИ ПОГОДЕ ИМЕНА ТРИ ЛИЧНОСТИ КОЈЕ СУ ПОСЛУЖИЛЕ КАО ПОВОД ЗА ТРИ КАРИКАТУРЕ — ПОРТРЕТЕ МОГУ ДА ОСВОЈЕ ЈЕДНУ ОД 200 ВРЕДНИХ НАГРАДА. ПРВА НАГРАДА МОПЕД!

ПРВА НАГРАДА – МОПЕД АУТОМАТИК

ДРУГА НАГРАДА – СПОРТСКИ БИЦИКЛ

ТРЕЋА НАГРАДА – ПОНИ-БИЦИКЛ

ОСТАЛЕ НАГРАДЕ:
100 књига југословенских и светских писаца
97 примерака прекоредног броја „Политикиног забавника" „СРЦЕ ОД ЛУБЕНИЦЕ"

САЧЕКАЈТЕ СЛЕДЕЋИ БРОЈ!

ВАЖНО УПУТСТВО: ОДГОВОРЕ ШАЉИТЕ ТЕК КАДА БУДУ ОБЈАВЉЕНА СВА ТРИ ЗАДАТКА! КАКО? УПУТСТВО ПРОЧИТАЈТЕ УЗ ТРЕЋИ ЗАДАТАК.

КУПОН БРОЈ 1

На карикатури је:

____

ИМЕ И ПРЕЗИМЕ

УЛИЦА И БРОЈ

МЕСТО

ДЕВОЈЧИЦА ИЗ ЏУНГЛЕ

Једна дванаестогодишња девојчица за коју се веровало да се утопила пре шест година недавно је, према писању индонежанске новинске агенције Антара, нађена у јужном делу острва Суматре.

Девојчицу Имијати пронашли су ловци који су у први мах поверовали да су набасали на орангутана: лежала је склупчана на мочварном земљишту, покривена маховином, није умела да проговори ни реч, само је дивље гестикулирала.

Имијати је нестала фебруара 1977. године када је са млађом сестром Идом Мариани и још троје деце отишла на пецање. Несрећа се догодила у тренутку када су деца на сплаву покушала да пређу на другу страну реке Бесан, али их је захватила јака речна струја која је сплав преврнула. Сви малишани су се утопили, само је Имијати успела да се спасе.

Девојчицини родитељи су пресрећни, иако ће Имијати још дуго морати да буде под лекарском контролом. Иначе, место на коме је после шест година откривена удаљено је од њеног дома свега – деветнаест километара...

ЈЕДАН ЛИЗ, МОЛИМ!

Да ли то што га је крава по имену Јагорчевина лизнула по темену с тим има некакве везе или не тешко је рећи, али је чињеница да су ћелавом енглеском фармеру Џону Кумсу на том месту почеле да избијају прве власи нове косе.

По писању „Дејли телеграфа", педесет шестогодишњи Кумс је као и увек пословао по својој фарми недалеко од Солзберија и, када се у једном тренутку сагнуо, на темену је осетио Јагорчевинин влажан језик: крава га није лизнула из милоште него зато што му је на глави нањушила прах концентрата за крављу храну. Џон би на читаву ствар сасвим заборавио да неколико недеља касније, тамо где их већ годинама није било, није уочио прве стидљиве власи.

Можете замислити Џоново одушевљење. Сада свакодневно мами своје краве да га лижу по темену у очекивању младалачки бујне косе. Шта кажу стручњаци? За сада су суздржани мада има и оних који признају да би са свим овим некакве везе могла да има млечна киселина са крављег језика.

ПОЉУБИ МЕ АКО СМЕШ

На љубљење по замраченим биоскопским салама не гледа се свуда на свету исто. У Бангкоку, на Тајланду, рецимо, пољубац зна да буде поприлично скуп. Ако вас ухвате на делу. Понесено бригом за јавни морал градско веће донело је пропис по коме биоскопски гледаоци за поменути прекршај на лицу места имају да плате казну од три и по хиљаде динара. Сад, нек' се љуби ко сме. Или коме није скупо.

ЗАБОРАВНА БАКА БАРТЕЛ

По принципу никад није касно, библиотеци у калифорнијском граду Сан Рафаелу недавно су са закашњењем од скоро осамдесет година враћене три књиге.

Вратила их је извесна Лин Бартел с тим што их из библиотеке нису узеле ни она, чак ни њена покојна мајка, него по свему судећи Линина бака, што је Лин закључила на основу крајњег рока за враћање књига одштампаног на полеђини корица: сви су падали пар година пре него што се Линина мама уопште и родила.

И, шта је бака прочитала, па начисто заборавила да врати? „Епохе древне историје" од А. Х. Бизлија, трећу књигу „Шекспирових сабраних дела" и авантуристички роман „Господари литице" Мејна Рида.

На роману уопште није било датума за враћање, историјску књигу требало је вратити у библиотеку најкасније до 20. октобра 1905. године, а „Шекспира" до 13. марта 1908.

Разоноде ради, библиотекари су израчунали колико им то на име казне заборавна бака Бартел дугује и дошли до замашне суме од 5 хиљада долара коју ипак неће наплатити недужној унуци.

ПРЕТЕШКА КРАЂА

У изузетним случајевима крађе могу да буду и претешке. У Анкари у Турској недавно је због крађе моста тешког три тоне ухапшен један човек. Дотични можда и не би пао у руке представницима закона да из разумљивих разлога мост није крао део по део. Ухватили су га негде при крају преобимног посла.

НЕ ДОЧЕКУЈ НОВУ ГОДИНУ СА ПСОМ

Прво је Роберт Олифсен угризао свог пса. Онда је пас угризао њега. На крају су лекар и ветеринар закључили да се обојица налазе у задовољавајућем стању.

Почело је тако што се Олифсен наљутио на свог мезимца, лабрадорског ретривера, зато што се овај у новогодишњој ноћи „недолично понашао". Биће да Олифсен ни сам није баш био у најбољем расположењу, јер кад му је прекипело ујео је досадњаковића за нос. Уједени је онда у самоодбрани угризао Олифсена прво за руку, а онда још једном за сваку ногу.

Наравоучење? Не дочекуј Нову годину са псом.

КАКО УНОВЧИТИ БРАТА

Френк Џемс, рођени брат чувеног отпадника Џеса Џемса, проживео је последње тридесет и две године живота у миру на једној фарми у Мисурију. Мора се признати да Френк и није био неки фармер, али је зато испољио приличну количину трговачког духа: годинама је уновчавао Џесову бурну прошлост продајући сувенире везане за његов живот и „подухвате". Нешто као џепарац падале су му паре које је зарађивао као стартер на коњским тркама широм Мисурија, послић који је веома често добијао јер је народ одушевљеним поклицима поздрављао хице које је испаљивао рођени брат славног Џеса.

ОТКУД ЈЕ ТО ШЕКСПИР ЗНАО?

Све донедавно за шекспирологе је била загонетка откуд писцу „Хамлета" идеја да дански краљ буде убијен отровом који му је сипан у ухо. До Шекспира нико у литератури не помиње овако подмукао начин тровања.

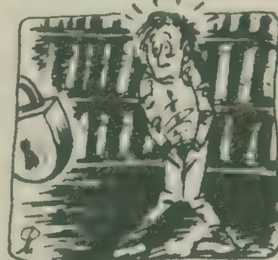
Енглески лекари Отланд и Иди објавили су ових дана у научном часопису „Питања токсикологије" да су пронашли одговор на ово питање.

Установили смо – тврде они – да је Шекспир био упознат с најновијим научним испитивањима у овој области. – Премијера „Хамлета" одржана је 1601. године, а 1563. објављен је рад „Рукопис о органима слуха" италијанског анатома Бартоломеа Еустахија. Он је описао узани канал који спаја средње ухо са носно-грлачаном шупљином, такозвану еустахијеву трубу. По мишљењу италијанског научника тај орган је изванредно осетљив на сваку течност, рецимо на шпиритусну тинктуру састављену од разних трава. Енглески лекари претпостављају да је Шекспир искористио овај сумњиви податак кад је писао сцену убиства Хамлетовог оца.

НЕМА КЊИГЕ, НЕМА WC-а

С директором Народне библиотеке у Паризу није се шалити.

На вратима јединог WC-а главне читаонице однедавно стоји натпис: „Зато што је један читалац у овом WC-у раскупусао и уништио једну књигу, просторија ће у следећих двадесет месеци бити затворена. Директор".

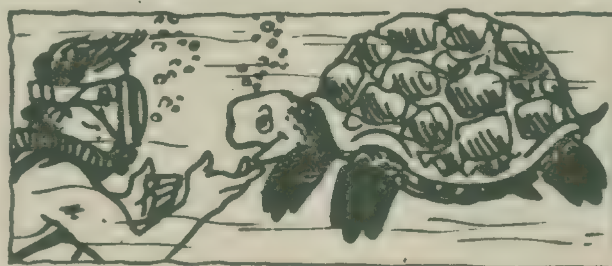

СЕДАМ ДАНА ДО ПАЗАРА

Одлазак на пијацу представља прави подвиг за жене из народа Афар, у Етиопији. Путовање кроз пустињу траје читаву седмицу. А температура се дању диже и до педесет степени. Уза све то треба се борити с тврдоглавим камилама којима тежак товар није по вољи. То би био посао за мушкарца, али традиција је традиција. Трговина на пијацама недељом одувек се код Афара ослањала на жене. Најтеже је доћи до пијаце – послови на њој обављају се без много труда, чак и без речи. Козје коже мењају се за жито, лој за уље, месо за воће и поврће. Чим се размена обави, жене поново товаре своје камиле и крећу натраг. Проћи ће још седам дана пре но што стигну кућама.

ПИВО ЗА ГРАДОНАЧЕЛНИКА

Сваке године у разним земљама организује се такмичење конобара. Недавно је на једном од њих Португалац Хуан Мануел де Соза оборио рекорд у трци на дуге стазе. Држећи у рукама послужавник на коме су стајале две боце пива и две чаше, наравно с обавезном салветом преко руке, он је стартовао у граду Порту и 22 часа касније, претрчавши 132 километра, зауставио се у граду Ламего. Ту је на сто пред градоначелником града свечано спустио обе флаше и обе чаше обрисавши их како је то ред белом салветом пре тога. Први грађанин Ламега није могао да сакрије одушевљење. Израз лица му се нешто променио кад је отпио први гутљај – пиво је било топло, да не кажемо вруће.

ГУМИ-ПЕРАЈА

Стотину посматрача одушевљено је навијало док је Срећковићка, иначе 158 килограма тешка корњача у „благословеном стању", победоносно препливавала цинковски резервоар с водом.

Пливају и друге корњаче, али Срећковићка је стварно изузетак: после трочасовне операције она је, уместо оних које јој је одгризао морски пас, добила вештачка предња пераја од синтетичке гуме.

Од одушевљених навијача најодушевљенији је свакако био др Петрик Бери, главни хирург у тиму који је у Исламоради на Флориди извео опрацију.

Пошто је доказала да са гуменим перајима уме да плива по резервоару, Срећковићка ће у догледно време бити враћена у море. Доктор Бери и његов тим моћи ће при том да прате њену даљу судбину, јер су се потрудили да своју штићеницу „истетовирају": у гуму је утиснуто Срећковићкино име, имена лекарске екипе и – назив славног произвођача аутомобилских гума „Гудјира". Откуд то? Па гуми-пераја корњаче израђена су од гуме која је изашла из славне фабрике. А мало рекламе никад не шкоди.

РОБОТ У ЛАС ВЕГАСУ

Промет у једном казину Лас Вегаса порастао је за 15 посто кад су за играчким столом крупијеа заменили електронским апаратом. Рука манипулатор дели карте из шпила који је претходно промешан у специјалном одељку робота. Тај процес се изводи готово у једном трену док је крупије за мешање карата раније губио петнаестак минута „драгоценог" времена. Па ипак, електронски крупије се није допао већини играча: код ручног начина могли су пажљиво да прате процес мешања, узбуђивали се, иишчекивали, покушавали да погоде какве карте има противник...

ЛЕТЕЋИ МАДРАЦ

После једне бурно проведене ноћи двадесеттрогодишњи Стивен Чејс из Хартфорда у Конектикату није пао у кревет. Кревет је пао на њега.

Било је то овако. Веома лепо расположен Стивен се нешто после поноћи из ресторана „Кенис" враћао кући кад га је изненада, односно из ваздуха, поклопио мадрац. Мадрац је са другог спрата једне зграде на улицу завитлао његов власник који је прво са запаљеном цигаретом у устима заспао, а онда се, када се мадрац запалио, нагло пробудио и најкраћим путем га се отарасио.

Незгода се овако завршила: Кен је задобио чворугу величине кокошијег јајета и нагњечено раме, а болничарка која га је примила изјавила је да јој је пацијент уз то био и видно узнемирен – плакао је, тресао се и жалио на болове.

Утврђено је да власник летећег мадраца није имао лошу намеру, па није кажњен, а ватрогасци су угасили пожар.

ЈЕДИНА ЖЕЉА

Двадесетшестогодишња Американка Џули Риц поставила је својеврстан рекорд: за мање од три часа она је два пута опливала око њујоршког острва Менхетен које се налази на ушћу Ист ривера у Атлантик. Кад су окупљени новинари, који су је дочекали на обали, упитали Џули шта би највише желела после овог водeног маратона, она је кратко одговорила:

– Туш!

Није ни чудо – Ист ривер је најзагађенија река на свету.

ПОБЕДИО САМ ТЕ!

АЈКУЛА МУ ЈЕ ОДГРИЗЛА НОГУ И ОН ЈЕ ЗНАО ДА НЕЋЕ ПРЕЖИВЕТИ. РЕШЕН ДА БАР ПОМОГНЕ ДРУГОВИМА, БАЦИО СЕ У ВОДУ, ОДГУРНУО ОД ЊИХ И ЗАПЛИВАО КА УБИЦИ.

Два гумена душека, даска за јахање на таласима и појас за спасавање никаква су одбрана од ајкуле-убице, а то је једино што су њих троје имали. Четрдесет и пет миља удаљени од копна ужаснуто су гледали како им се неман, лагано кружећи, приближава.

Девојка је прва изгубила нерве. Избезумљено је завриштала у тренутку кад је ајкула неколико пута њушком испитивачки одгурнула душеке на којима су се налазили.

Огромно тело одједном је нестало испод површине: ајкула се спремала за напад.

Последња пловидба рибарског бродића „Њу венчер" дугачког четрнаест метара почела је четири дана раније, сунчаног поподнева 22. јула прошле године.

Двадесетосмогодишњи Реј Баунди, капетан, имао је за собом већ седам година пловидбе и у родном Таунсвилу, граду на североистоку Аустралије, уживао углед изузетно способног капетана. У посади су се налазили двадесетчетворогодишњи Денис Марфи звани Штрумф и двадесетједногодишња Линди Хортон којој је ово било тек друго путовање откако је за љубав узбудљивог живота на мору напустила монотони канцеларијски посао.

До недеље ујутру на палуби „Њу венчера" већ се налазило 540 килограма шкампа. За десет дана, колико су још планирали да остану на мору, имали су разлога да се надају рекордном улову.

Реј се налазио у капетанској кабини у тренутку кад се бродићем проломио страховити прасак. Довикнуо је Линди да преузме кормило и истрчао на палубу. Убрзо је открио о чему је реч: на десном боку бродића пукла је мотка за коју су привезана ужад која вуку мрежу.

Иако је море из часа у час бивало све узбурканије, ствар није била озбиљна: једноставно ће извући ужад на чекрк и поломљену мотку на палубу.

Несрећа, каже се, ретко долази сама: чекрк им се одједом заглавио, а неколико тренутака потом на „Њу венчер" се обрушио циновски талас који га је бацио на леви бок. Вода је покуљала у бродић.

Линди, пролетело је Реју кроз главу. Појурио је ка њој, али га је нови талас који је поклопио бродић бацио у море. Овога пута „Њу венчер" није одолео стихији: преврнули су се.

Удар таласа избацио је Линди из кабине, а Дениса са палубе дословце спрао у море. Бар су у томе имали среће: њих двојица изронили су на површину одмах, неколико тренутака касније помолила се и Линдина глава.

Реј је први успео да се некако успуже на клизаву кобилицу преврнутог бродића, двадесет минута касније уз његову помоћ на сигурном су били и Линди и Штрумф. Предах није дуго трајао: испрва лагано, а затим све брже, крмени део „Њу венчера" тонуо је у воду. Неколико часака касније бродић је отишао на дно Коралног мора.

Реј, Денис и Линди поново су се нашли на таласима. Откако је невреме почело, нико од њих није ни помислио на улов шкампа због кога су тог јутра били тако задовољни. Сада су опет имали разлога да му се радују: тонући „Њу венчер" [illegible] ру, а ајкуле које су непрестано пратиле бродић нањушиле га. Бар за извесно време тројка у води била је поштеђена напада.

Ако је у ситуацији у којој су се налазили ишта могло да их утеши, онда је то била чињеница да је на тридесет наутичких миља од њих лежао гребен Лоудстоун, место на коме се увек налазило пар рибарских бродића. Домогну ли га се, спасени су.

Чак и ако се неким чудом спасу ајкула, хоће ли за то имати снаге? Исцрпљена од напора и страха Линди је уз то још и непрекидно повраћала слану воду које се нагутала. Навукли су јој појас за спасавање, Реј ју је посадио на мали гумени душек испред себе, Денис сео на други, а затим су рукама завеслали ка Лоудстоуну.

Ноћ се спуштала и било је све хладније. Линди је на себи имала само танке платнене панталоне и мајицу с кратким рукавима, Реј кратке панталоне и кошуљу, Денис само кратке панталоне.

Ајкуле су оставили за собом. Да ли је то значило и да су их се отарасили?

У зору следећег дана у Таунсвилу је дигнута узбуна. Два спасилачка хидроавиона кренула су у потрагу за ишчезлим бродићем.

Линдино стање већ се озбиљно погоршало. Сваки час тонула је у неко полусвесно стање тако да је Реј морао да је придржава да не би пала у воду.

У рано послеподне у понедељак на тренутак су поверовали да су спасени: у даљини су угледали авионе, чули чак и потмули звук мотора. Махнито су махали у нади да ће привући пажњу, али су

ови после неколико кругова, не приближавајући им се, нестали.

Нешто после осам увече ајкула се поново појавила. Ипак их, значи, није заборавила. Прво је насрнула на Реја. Цимнула му је колено, он ју је шутнуо ногом и осетио како му тупо удара о хладну чврсту телесину. Ко зна зашто тек – ајкула је одустала од напада. Реј је с неверицом гледао у огреботину на свом колену.

Десет предугачких минута ништа се није догађало. Онда се проломио Денисов врисак:

– Шчепало ме је за ногу, то копиле ми је шчепало ногу!

Глава му је нестала под водом. Кад се поново помолио, Реј му је довикнуо:

– Шутирај га, Штрумфе, шутирај га!

Немоћни да му помогну гледали су Дениса како се вриштећи батрга, а онда како ајкула, после једног силовитог трзаја, одлази.

Пре него што је Реј до њега довеслао, Денис се докопао даске за јахање на таласима коју су му раније добацили и подигао на њу патрљак ноге. Реј је, занемео од ужаса, с неверицом гледао у искасапљен остатак Денисове ноге и крв која је у млазевима куљала на жуту даску.

Денис и Реј су га погледали. Први је проговорио Денис:

– Изгледа да је ово крај. Не испуштај Линди и држи се. Ајкула ће доћи по оно што је од мене остало.

Пре него што је Реј ишта могао да му каже, одгурнуо се и запливао од њих.

Само трен-два касније Денис је поново ужасно завриштао. Реј се окренуо и иза себе видео како ајкула подиже тело његовог друга из воде и, не испуштајући га, нестаје испод површине. Само је огромни реп још пар пута фијукнуо кроз ваздух, а онда и он нестао. Све је одједном било савршено мирно.

Напред се морало. Из сата у сат Реј је наизменично веслао ка удаљеном спруду и одржавао Линди у животу: шамарао је, вређао, дрмусао, само да је одржи у свесном стању.

Четири сата после напада на Дениса ајкула се још једном вратила по своје. Кругови које је око њих правила бивали су све мањи и мањи, али је „игра" овога пута трајала неуобичајено дуго. После пола сата упорног кружења неман је одједном заронила, а онда јурнула право на њих.

Реј је грчевито држао Линдину руку кад су се огромне чељусти склопиле око њених рамена и груди. Ајкула је снажно цимнула три-четири пута, Линди је само слабашно цикнула и Реј је знао да је мртва. Ајкула је нестала под водом са својом другом жртвом.

Пре или касније, Реј је то знао, доћи ће и по њега. Зашто би га прескочила? Веслао је до праскозорја, а онда угледао велико црно пераје. Почело је познато кружење...

Можда би се Реј помирио са судбином да се ајкула појавила три или четири сата раније. Овако на триста метара већ је видео Лоудстоун. Кад би само могао да се докопа лагуне која се налазила иза њега!

Док је лудачки рукама грабио ка гребену, ајкула га је мирно пратила пливајући у цик-цак. Времена да обилази гребен није имао. Остало му је само једно: да сачека велики талас који ће га с душеком пребацити преко.

Имао је среће. Талас је наишао пре него што се његов стравични пратилац одлучио на напад: осетио је како га вода подиже, носи преко гребена и спушта у лагуну.

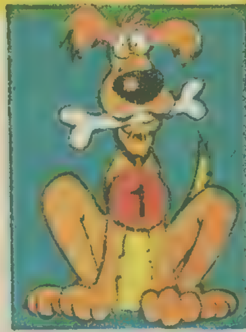
– Не знам колико сам дуго пливао по лагуни, али се сећам како сам се хистерично смејао и из свег гласа драо: „Победио сам те! Победио сам те"!

У уторак, нешто после девет пре подне, један спасилачки авион открио је Реја Баундија. Десетак минута касније над лагуном се нашао и хеликоптер који га је прихватио и тако окончао драму која је трајала тридесет и шест сати.

М. И.

ЗАБАВНИКОВА ШКОЛА ДРЕСУРЕ

ПАС, АЛИ КАКАВ?

ПРЕЛИСТАВАЈУЋИ ПИСМА ЧИТАЛАЦА ПОСЛЕДЊИХ МЕСЕЦИ НАИШЛИ СМО НА ДЕСЕТИНЕ У КОЈИМА ЈЕ ЈЕДНО ТЕ ИСТО ПИТАЊЕ: ГДЕ, КАКО И ПО КОЈОЈ ЦЕНИ НАБАВИТИ ПСА. ПОРЕД ТОГА, МНОГЕ ЧИТАОЦЕ „ЗАБАВНИКА" ЗАНИМА КАКО ДА ОДАБЕРУ ПСА, КАКО ДА СЕ ПОНАШАЈУ ПРЕМА ЊЕМУ, КАКО ДА ГА НАУЧЕ ДА СПАВА НА ОДРЕЂЕНОМ МЕСТУ, ГДЕ СМЕ А ГДЕ НЕ СМЕ ДА ПИШКИ, КОЛИКО ПУТА ДНЕВНО ДА ГА ИЗВОДЕ И... ДА НЕ НАБРАЈАМО. ЗБОГ ТОГА СМО ОДЛУЧИЛИ ДА ОД ОВОГ БРОЈА У ДЕСЕТАК НАСТАВАКА ПОЧНЕМО СЕРИЈУ О ПСИМА КОЈА ЋЕ ДАТИ ОДГОВОРЕ НА СВА ВАША ПИТАЊА.

Дакле, пошто сте од породице добили сагласност да набавите штене, треба да одлучите желите ли пса за разоноду или пса увек спремног да вас брани. У првом случају предлажемо вам **малу** или **средњу пудлу** јер је живахна, интелигентна и може много шта да научи, а ако желите поузданог пратиоца, размислите о **немачком овчару** или **боксеру**. И један и други су храбри, оштри кад затреба и савршено „уравнотежени". У њима нема ни трунке подмуклости, воле децу и невероватно су привржени породици. Једном речи, немачки овчар и боксер су пси који вас никад неће издати.

Пошто сте се одлучили за расу, треба да се определите хоћете ли мужјака или женку. И она и он имају предности али и мане. Женка је привржениja кући, али мора два пута годишње да се пари. Па сада, ако не желите да ваша љубимица стекне потомство, не преостаје вам ништа друго него да у време парења будно пазите да не оде за неким Луњом...

Ви на одмор, а оно?

Из свега што смо рекли почињете сигурно да схватате и нешто о чему можда нисте размишљали: куповином штенета намећете себи велике обавезе. Јесте ли сигурни да можете, ако живите у стану, четири-пет пута дневно да га изведете у шетњу? Добро, кад је дан леп, па шетња прија и вама, али шта када пада киша или снег? И да ли уопште имате идеју шта ћете радити са том чупавом лоптом кад кренете на распуст, годишњи одмор?

Ако на сва ова питања имате одговор, кренете у најближе кинолошко друштво! Шта ће ми то, питате се. Ево шта ће вам: као члан кинолошке организације бићете редовно обавештавани о свему што се догађа у свету кинологије, они ће вас упутити на праве и озбиљне одгајиваче. Не одлучујте се да већ код првог купите пса. Обавезно погледајте где их држи и чиме их храни. Кад одаберете штене које ћете купити, замолите одгајивача за гаранцију да ће ваш пас имати здраво, правилно и потпуно зубало (мужјак и оба тестиса) што је веома важно.

Да се не размази...

Здраво штене је весело и живахно, са хладном и влажном носном печурком. Стомак не сме да му буде ни велик ни тврд, а ако јесте, то може да значи да није очишћено од цревних паразита.

Ако се одлучите за расу којој се сече (купира) реп, не купујте штене пре него што напуни шест недеља. До тог времена реп треба да је одсечан а рана зарасла. Обратите пажњу и да ли су му први прсти на задњим ногама одстрањени. Уколико стандарди за расу за коју сте се определили захтевају и купирање ушију, замолите одгајивача да вам неког препоручи. То би било отприлике све што треба да знате пре него што купите пса.

Када га коначно донесете кући, одредите место које ће моћи да сматра својом неприкосновеном територијом и он ће се брзо навићи на њу. Одмах му спремите и две посуде: једну за воду, увек свежу и чисту, а другу за храну. С обзиром да је ваш пас још беба, храните га три пута дневно док не напуни шест месеци. Настојте да храну добија увек у исто време и не пуштајте га да једе

дуже од 10 минута. Ако „гњави", уклоните посуду до следећег оброка а у међувремену му немојте ништа давати. Храна треба да се састоји од меса, рибе, јаја и млека помешаног са качамаком или пиринчем који сте кували 40 минута. Изнутрице избегавајте а ако већ немате ништа друго, онда их добро прокувајте. Избегавајте и свињско месо.

И, на крају, ако одгајивач од кога сте га купили није вакцинисао ваше штене против штенећака, хепатитиса и лептоспирозе, урадите то што пре.

Б. Перовић

ВИНГЕЈТОВИ ЧИНДИТИ

ВОДИЛИ СУ НАЈСУРОВИЈЕ БОРБЕ У ЏУНГЛИ И ПОБЕЂИВАЛИ. А НИЈЕ ИХ УНИШТИО НЕПРИЈАТЕЉ ВЕЋ РИВАЛСТВО САВЕЗНИЧКИХ СТРАТЕГА.

Какви су то борци били! Окупио их је и водио генерал Орд Вингејт. Звали су их – чиндити.

Прича о чиндитима једна је од најнеобичнијих у другом светском рату, баш као што је необична и њихова појава. Када је Вингејт погинуо 24. марта 1944, Черчил га је назвао „генијалним човеком који је лако могао да постане и човек за сва времена".

Да ли је заиста било тако? По ономе што су чиндити једно време чинили – јесте. Али... околности су хтеле другачије – чиндити су доживели драму.

Да не претерујете!

Хотел „Анфа" у Казабланки, субота 23. јануара 1943. После једанаест дана саветовања здружени шефови генералштабова Велике Британије и Сједињених Америчких Држава споразумели су се како треба даље водити рат. Следећег поподнева у башти хотела председници Черчил и Рузвелт одржали су конференцију за штампу. Били су расположени, али не и превише причљиви.

Том приликом заобиђени су и детаљи о Кини којој је приликом договора поклоњена посебна пажња јер су је Сједињене Америчке Државе сматрале изузетно важним подручјем. На челу најмногољудније земље на свету тада је стајао диктатор Чанг Кај Шек. Заузимао је и положај врховног команданта кинеске војске, али је његов начелник генералштаба био амерички генерал Џо Стилвел звани „Сирће".

Захваљујући америчкој наклоности Чанг је имао повлашћени утицај на савезничке планове. Да би избегао обезбеђивање операција на северу сопственим дивизијама, захтевао је да у Бурми започне офанзива против Јапанаца. Черчил није био одушевљен, али је Чанг добио Рузвелтову подршку. Тако је створена Команда за југоисточну Азију на челу са енглеским лордом Маунтбатеном.

Одлука је пала: заскочити Јапанце у северној Бурми. За разлику од Черчила и неких његових штабних официра амерички генерал Стилвел је заговарао ту офанзиву мада му, иако је командовао америчким снагама на кинеско-бурманском ратишту, није одговарало што је истовремено подређен Вашингтону, Чангу и британском команданту у Индији.

Приступило се изради детаљног плана. До детаља се, међутим, није могло доћи јер се тешко формирао и костур. Мишљења су била подељена. На једном састанку иступио је британски генерал Орд Вингејт. Иако релативно млад, његова ратна биографија говорила је о прекаљеном ратнику. Успеси у Абисинији довели су га у Индију. Ситуацију је изложио кратко:

– Северна Бурма је окружена планинама високим око две и по хиљаде метара које формирају полукруг. Рецимо да је то полуточак. Ако моји чиндити изврше ваздушни десант иза јапанских линија у џунглама севернобурманске равнице и униште њихова упоришта која чине жбице полуточка, онда главнини наших снага остаје да из Индије и Кине добро притисне и полуточак без ослонца ће пући!

Један од присутних америчких генерала подигао је у чуду обрве:

– Да не претерујете, Орде! Спустити се иза јапанских линија равно је самоубиству. Јапанци су и на југу и на северу Бурме, а ви бисте, ништа мање, него међу њих!

Вингејт је оштро узвратио да не мисли грлом у јагоде.

– Знам да су Јапанци изузетно вични борбама у џунгли, али и моји чиндити...

– Само о томе немојте! – пресекао је амерички генерал. – Колико знам, у првој операцији се нису прославили! Јесте, о вашим људима се прича, а прича не добија рат!

Умешао се британски генерал Вејвел. Био је на страни Вингејта јер је он дао идеју за окупљање чиндита, али сада није био тренутак да се о томе расправља.

Кретали су се нечујно

Ово договарање у Индији било је први знак да о чиндитима не влада нарочито мишљење. Вингејт је, међутим, био спреман да истраје не само у одржавању већ и проширивању герилских јединица. Није била у питању тврдоглавост већ дубоко уверење у потребу герилског начина ратовања на непроходном терену. Знао је да се то коси са схватањем осталих генерала „класичара", али се није освртао.

Све је почело тако што је крајем 1942. Вингејт организовао 77. индијску пешадијску бригаду. Чинила су је два батаљона подељена у седам колона од по 400 бораца Гурка из Индије и Британаца. Бригади је припадао и одред бурманских стрелаца, а такође и америчка ваздухопловна транспортна јединица Ер Командо.

Вингејт је своје људе увежбавао у џунглама централне Индије подвргавајући их страховитим напорима. Уместо дотадашњег строгог обраћања нижих чинова вишим увео је другарство по систему „сви за једног, један за све". Његови борци нису много држали до испеглане униформе; заменили су је одећом прикладном за кретање кроз џунглу па је на тропској врућини и мајор ишао у мајици. Већина бораца и официра носила је на глави шешир. Уопште, бригада је у акцији више личила на распуштене момке него на регуларну војску. Али, то је био само привид.

Вингејтови чиндити разликовали су се од осталих британских војника и по лику легендарног лава Чинте, заштитника бурманских пагода, који им је био извезен на рукаву блузе. Због те ознаке су и прозвани – чиндитима.

Кад је обука завршена, чиндити су први пут ушли у Бурму фебруара 1943. Већина савезничких команданата у Индији није веровала у њихов успех. И заиста, успех је изостао, бар онакав какав су они очекивали. Само је Вингејт знао да је његова бригада положила велики испит. Крећући се под пуном ратном спремом кроз џунглу и мочваре и борећи се против маларије и скривених Јапанаца чиндити су успели да читавих 900 километара зађу иза непријатељских линија, а затим се, после четири месеца, на исти начин врате у Индију. Додуше, једна трећина је заробљена или убијена, али

Овако су изгледали чиндити у акцији

Није наишао на разумевање: британски генерал Орд Вингејт

На Вингејтов подухват са чиндитима нису са сумњом гледали само амерички него и неки британски виши официри. Ипак, његов предлог о операцији савезника у северној Бурми је прихваћен.

Офанзива је започела ваздушним десантом 5. марта 1944. У јапанску позадину спустиле су се две бригаде чиндита док је једна кренула маршем из Индије месец дана раније. Кад су се окупили, било их је око 12 хиљада. Располагали су са две хиљаде мазги, бодљикавом жицом и другом опремом.

Вингејт се спустио међу своје момке већ друге ноћи.

У бурманским џунглама почеле су можда најсуровије борбе у другом светском рату. У први мах изненађени Јапанци су пружили жесток отпор.

Смрт је вребала чиндите на сваком кораку. Вингејт је убрзо оболео од тифуса и вратио се у Индију. То није деморалисало његове момке. Борили су се герилски начин ратовања, ненавикнути на равничарски терен и фронталне борбе, чиндити су се, због монсунских киша које су наступиле, давили у блату и води и масовно гинули под паљбом јапанске артиљерије. Губици су били такви да су се батаљони свели на јачину чете.

Уверен да саботирају амерички генерал Стилвел био је огорчен на чиндите. Вингејтов наследник Лентејн није могао да га увери да су његови борци болесни и исцрпљени. Стилвел их је чак прогласио симулантима! Формирана је заједничка здравствена комисија. Њен налаз био је поразан: „Војници и официри, Британци и Гурке, телесно и психички су исцрпљени. Већина је претрпела три до седам напада маларије, али су остали са својом јединицом. У периоду монсуна људи су ретко били на сувом. Поред тога трпели су од свраба, тровања и трулења ногу у води..."

Донедавно поносни чиндити који су једини могли

ЛЕЗИТЕ!

Када смо се Педи Дармоди, Јанг и ја попели на брдо, претпостављајући да на њему нема непријатеља, Педи је повикао: „Лезите!" При том ме је гурнуо, падајући рањен у слабине. Иза дрвета је лежао рањени Јапанац. Испразнио сам у њега револвер и позвао Гурке на брдо. Они су ту набасали и убили једанаест Јапанаца који су се правили мртви, да би затим пуцали у леђа нашим официрима. Због тога смо увек забадали бајонет у тела непријатеља за која је било очигледно да су беживотна, за сваки случај...

Мајк Калверт, бригадир

су остали стекли искуство у начину сигнализирања у џунгли и снабдевању из ваздуха, евакуацији рањеника, борбама, а посебно у погледу здравствене превентиве. Сви повратници прележали су у џунгли маларију и дизентерију и издржали страшну глад.

Најспособнији од 77. бригаде постаће језгро много веће формације чиндита које је Вингејт одмах формирао и назвао – Специјалне снаге. Чинило их је шест бригада, свака са по четири батаљона, одељење за везу и транспортна јединица Ер Командо са ваздухопловима за десант

Основна формација чиндита и даље је остала колона што је у то време у регуларним армијама било незамисливо. Захваљујући баш томе Вингејтови борци кретали су се готово нечујно и никад нису били изложени масовном страдању.

Костури који ходају

Без мазги се никуд није ишло. Оне су носиле опрему, храну и лекове и зато су сви, од војника до највишег официра, морали да знају да их воде и брину о њима као лавови у сплету непроходног растиња и у борбама ма надмашивали до тада непобедиве Јапанце.

Чим је оздравио, Вингејт је пожурио у Бурму. На несрећу, амерички бомбардер који је требало да га превезе на један положај ударио је 24. марта у планину и он је погинуо.

Вингејта је на командном месту наследио истомишљеник по ратном уверењу Лентејн. Његова смрт била је тежак ударац за чиндите. Дотле су претрпели мале, а нанели непријатељу велике губитке. Ускоро ће и њихови достићи запрепашћујуће размере. Кривац није био Лентејн већ виша команда која је наредила чиндитима да крену на север и помогну 53. дивизији и трупама америчког генерала Стилвела. Оспособљени за да се носе са Јапанцима у џунгли сада су, због ривалства, љубоморе и старинског схватања начина ратовања појединих високих официра и стратега, били костури који ходају

Лентејн је наредио да се чиндити повуку из борбе. Јавио је америчком генералу Стилвелу да је спреман да због тога сноси последице.

По повратку у Индију преживели чиндити су неколико месеци живели у неизвесности. А онда им је лорд Маунтбатен написао: „Једна од најтежих дужности у мом животу била је да дам пристанак да се чиндити распусте. Али, сада, када је цела армија прожета чиндитским духом, они више нису потребни. Сада смо сви чиндити".

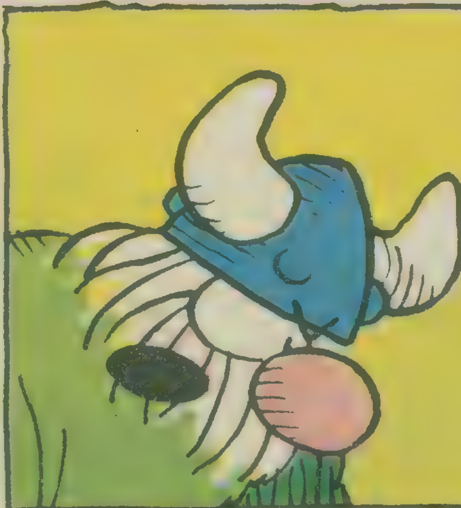
М. Т.

РАЗЛИКОВАО СЕ

Методе и идеје генерала Вингејта биле су готово револуционарне и зато су изазивале сумњу. Претпостављени Вејвел и Маунтбатен подржавали су га против генерала старог кова, али је њихово схватање ратовања у џунгли одлучивало. Иначе, Вингејт Орд Чарлс је рођен у Индији, затим је био у Краљевској артиљерији, а од 1928. до 1933. ратовао је у Либијској пустињи. Затим је спретно организовао устаничке снаге у Абисинији против Италијана. Током 1942. прекомандован је у Индију где је окупио и организовао чиндите. Имао је чин генерал-мајора.

DIK BROWNE **ХОГАР СТРАШНИ**

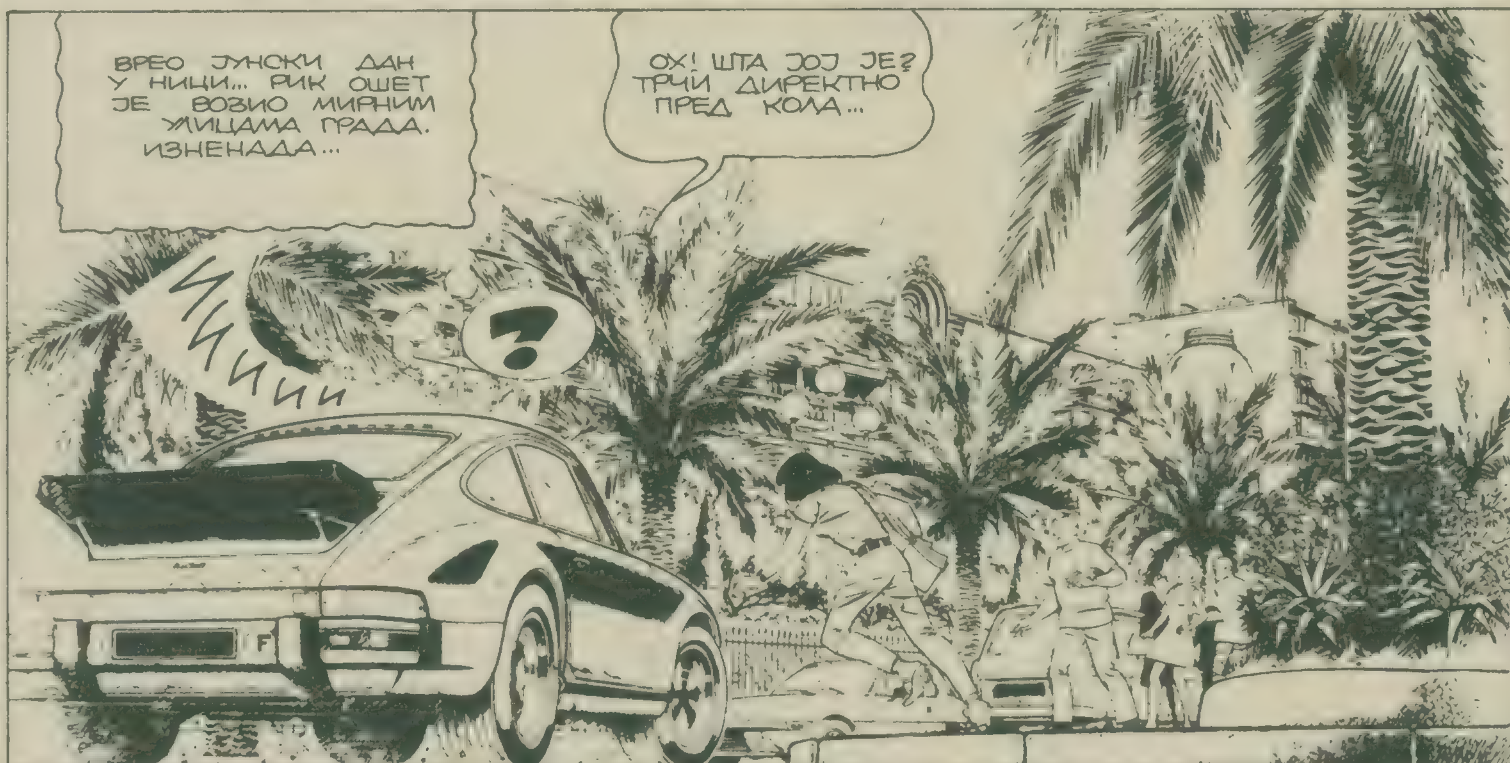

Рик Ошет: ЦРНА СМРТ

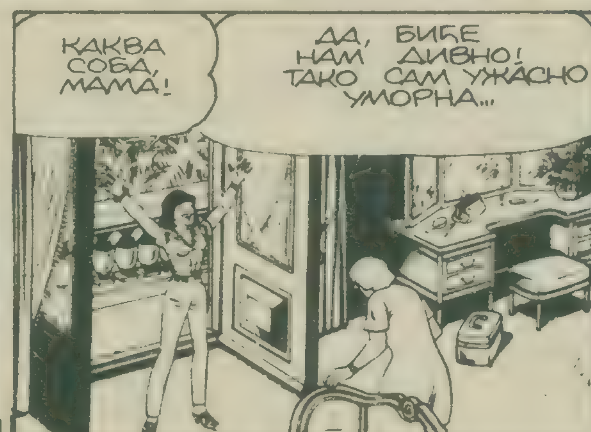

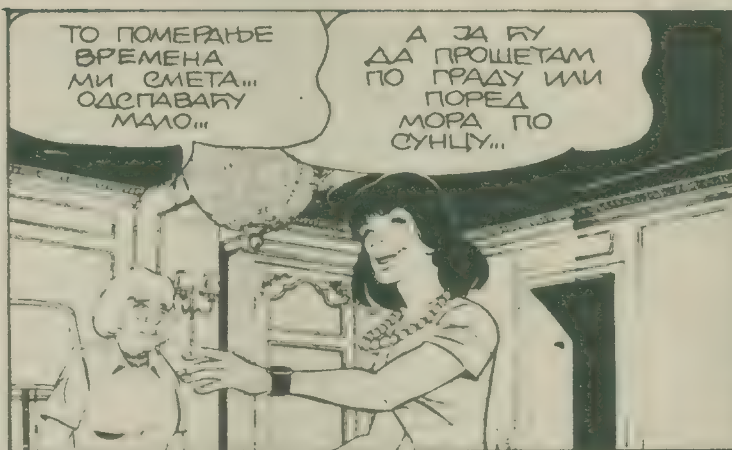

ТО ПОМЕРАЊЕ ВРЕМЕНА МИ СМЕТА... ОДСПАВАЋУ МАЛО...
А ЈА ЋУ ДА ПРОШЕТАМ ПО ГРАДУ ИЛИ ПОРЕД МОРА ПО СУНЦУ...

КАД САМ СЕ ВРАТИЛА, НЕКОЛИКО ЧАСОВА КАСНИЈЕ...
МОЖДА МАМА ЈОШ СПАВА... ЗАТРАЖИЋУ ДРУГИ КЉУЧ НА РЕЦЕПЦИЈИ...

ЈА САМ АНИ ХЈУСТОН, МОЛИМ КЉУЧ СОБЕ БРОЈ 289...
?

ИЗВИНИТЕ, МОРА ДА СТЕ ПОГРЕШИЛИ...
НИКАКО! МАМА ЈЕ У СОБИ!
РЕСТОРАН

ИЗВИНИТЕ, АЛИ ВАШЕГ ПРЕЗИМЕНА НЕМАМО У КАРТОТЕЦИ...

НЕМОГУЋЕ! ТЕЛЕФОНИРАЈТЕ У СОБУ 289...

АЛИ, ГОСПОЂИЦЕ, МИ УОПШТЕ НЕМАМО СОБУ 289!

ВИ СЕ СИГУРНО ШАЛИТЕ! ПА БИЛА САМ У ТОЈ СОБИ ПРЕ НЕКОЛИКО ЧАСОВА!
ПОГЛЕДАЈТЕ САМИ -НЕМА ТОГ БРОЈА!

ХМ... МОЖДА САМ ЗАБОРАВИЛА БРОЈ! АЛИ ЗНАМ ДА ЈЕ СОБА НА ДРУГОМ СПРАТУ... ПОРТИР НАМ ЈЕ ДОНЕО СТВАРИ...
ОНДА ЈЕ ТО ЈЕДНО-СТАВНО...

СВИ ПОРТИРИ СУ ТУ... ПИТА-ЋУ ИХ!

НИЈЕДАН НИЈЕ ВИДЕО НИ ВАС НИ ВАШУ МАЈКУ, ГОСПОЂИЦЕ!
ПИТАЈТЕ ОНОГА КОЈИ ЈЕ БИО ЈУТРОС НА РЕЦЕПЦИЈИ...

ЈА САМ ОД ДЕВЕТ НА ДУЖНОСТИ И НЕ ЗНАМ ВАС...
ЛАЖЕТЕ!

ЗБИЈАТЕ ШАЛУ СА МНОМ ЗАТО ШТО САМ СТРАНКИЊА! ИДЕМ У ПОЛИЦИЈУ!
ШТА СЕ ДЕСИЛО?

ЈА САМ ХОТЕЛСКИ ДЕТЕКТИВ, ВИНСЕНТ ДРГА! МИСЛИМ ДА НИСТЕ У ПРАВУ, ГОСПОЂИЦЕ...

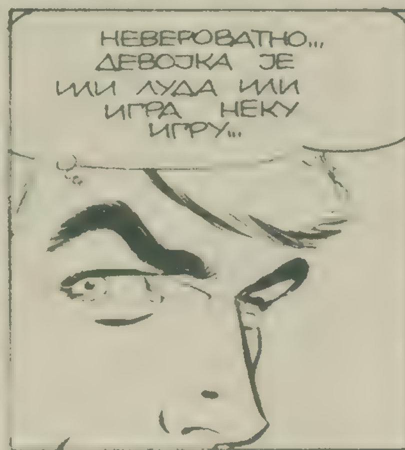

ЗАР И ВИ?!
МОЛИМ ВАС БЕЗ СКАНДАЛА, ИНАЧЕ ЋУ ПОЗВАТИ ПОЛИЦИЈУ!

МИСЛИТЕ ДА САМ ЛУДА?!

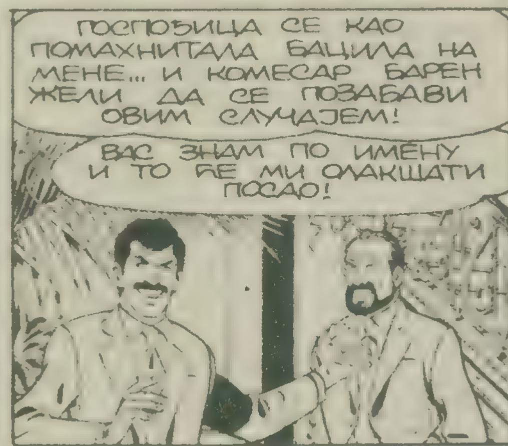

ИДЕМ У ПОЛИЦИЈУ! НЕ ВОЛИМ НЕСЛАНЕ ШАЛЕ!

СМАТРАТЕ ЛИ ДА САМ НЕОЗБИЉНА? ИЗВИНИТЕ, А КО СТЕ ВИ?
РИК ОШЕТ, НОВИНАР!

КУНЕМ СЕ ДА ГОВОРИМ ИСТИНУ! ПОМОЗИТЕ МИ!
У РЕДУ! ВРАЋАМО СЕ У ХОТЕЛ „БАБИЛОН"!

НЕВЕРОВАТНО... ДЕВОЈКА ЈЕ ИЛИ ЛУДА ИЛИ ИГРА НЕКУ ИГРУ...

ЈА САМ ВАШ ГОСТ, НОВИНАР РИК ОШЕТ... ОВА ДЕВОЈКА МИ ЈЕ ИСПРИЧАЛА НЕВЕРОВАТНУ СТВАР...
ЗАИСТА ЈЕ НЕВЕРОВАТНА!

ГОСПОЂИЦА СЕ КАО ПОМАХНИТАЛА БАЦИЛА НА МЕНЕ... И КОМЕСАР БАРЕН ЖЕЛИ ДА СЕ ПОЗАБАВИ ОВИМ СЛУЧАЈЕМ!
ВАС ЗНАМ ПО ИМЕНУ И ТО ЋЕ МИ ОЛАКШАТИ ПОСАО!

А МОЈА МАЈКА?!
ПОЂИМО У МОЈУ КАНЦЕЛАРИЈУ... СВЕ ЋЕМО ВАМ ОБЈАСНИТИ...

ХОЋУ ДА ЈЕ ВИДИМ! ХОЋУ ДА ВАМ ПОКАЖЕМ СОБУ...

КАСНИЈЕ... ОБЕЋАВАМ... А САД БИ БИЛО ДОБРО ДА СЕ КОНСУЛТУЈЕМО С ЛЕКАРЕМ И ПРОВЕРИМО ВАШ ИДЕНТИТЕТ...
ДНИ ХЈУСТОН... ПАСОШ МИ ЈЕ У СОБИ 289... ДОНЕЋУ ГА...

АКО ПОСТОЈИ СОБА 289, ЛАКО ЋЕТЕ ПРОВЕРИТИ ИДЕНТИТЕТ ГОСПОЂИЦЕ ХЈУСТОН!
НАРАВНО! ИДЕМО СВИ!

ОВДЕ ТРЕБА ДА ЈЕ СОБА БРОЈ 289...
ГОСПОЂИЦЕ, ВИ СИГУРНО САЊАТЕ... ИЗВИНИТЕ!

КАСНИЈЕ...

ШТА ЈЕ С МОЈОМ МАЈКОМ?
РАСПИТАЋЕМО СЕ У КАНАДИ...

МОЈ ПРИЈАТЕЉ, ЛЕКАР, ПОМОЋИ ЋЕ ВАМ ДА СЕ МАЛО СМИРИТЕ И ОДМОРИТЕ!
ПОМОЗИТЕ МИ, РИК ОШЕТ!
ХОЋУ...

ШТА МИСЛИТЕ, КОМЕСАРЕ?
ЛЕКАР КАЖЕ ДА ЈЕ ДОЖИВЕЛА ШОК И ИМА ХАЛУЦИНАЦИЈЕ! ОСТАЋЕ МАЛО ПОД НАДЗОРОМ...

ЈАКА НЕРВОЗА... ДА ЛИ МИ ЈЕ ЗАТО СВЕ ОНО ПРИЧАЛА...

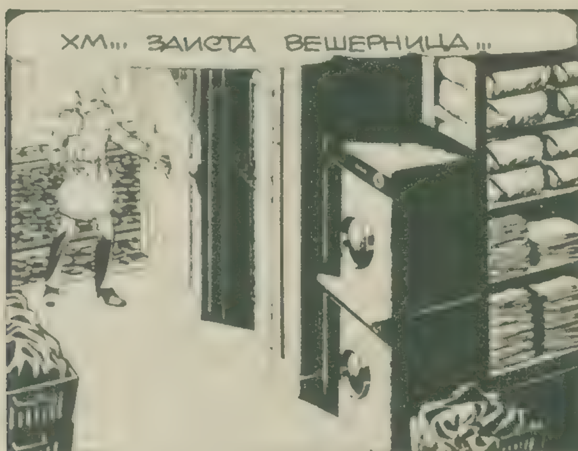

ЧУДНО БИ БИЛО ДА СЕ ХОТЕЛ „БАБИЛОН" УПУСТИО У ОНАКО НЕШТО, АКО ДЕВОЈКА ГОВОРИ ИСТИНУ...

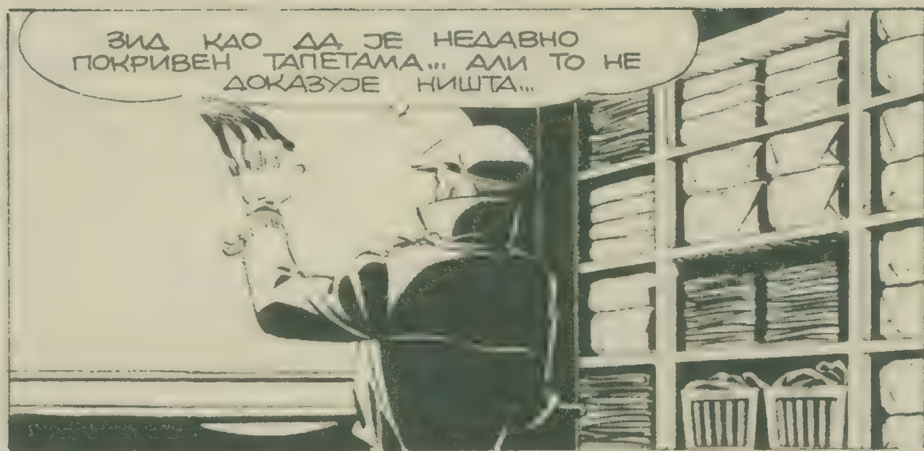

МАЛО ЋУ СЕ ОДМОРИТИ У СОБИ, А ОНДА ИДЕМ У ИНСПЕКЦИЈУ...
МОЛИМ ВАС МОЈ КЉУЧ!
ИЗВОЛИТЕ...

НЕКОЛИКО ЧАСОВА КАСНИЈЕ...

ДРУГИ СПРАТ... ДА ВИДИМО ШТА СЕ КРИЈЕ У ОНОЈ СОБИ...

ГЛЕ, НИЈЕ ЗАКЉУЧАНО...

ХМ... ЗАИСТА ВЕШЕРНИЦА...

ЗИД КАО ДА ЈЕ НЕДАВНО ПОКРИВЕН ТАПЕТАМА... АЛИ ТО НЕ ДОКАЗУЈЕ НИШТА...

А ШТА ЈЕ ОНО?

ОПУШАК КАНАДСКЕ ЦИГАРЕТЕ С КАРМИНОМ...

ОДМАХ БАЦИТЕ ТАЈ ОПУЩАК!

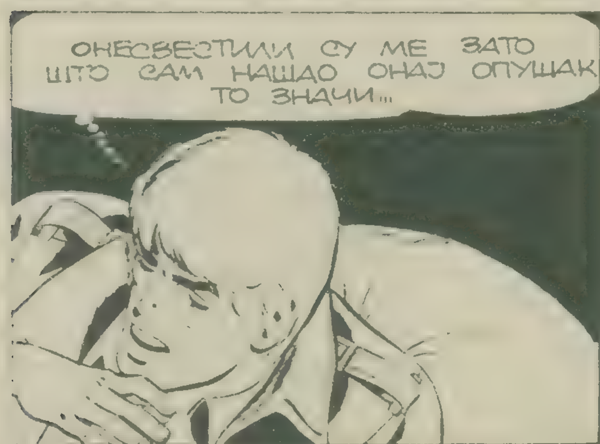

У ПИТАЊУ ЈЕ ВАШ ЖИВОТ!

АЛИ, ШТА ТО ЗНАЧИ?

АААAХ!

НА ЖАЛОСТ, МОРАЛИ СМО ОВАКО!
ОДНЕЋЕМО ГА У ЊЕГОВУ СОБУ!

КАСНИЈЕ...
ЈЕСАМ ЛИ ТО САЊАО НЕКИ ОПУШАК... **НЕ,** ГЛАВА МЕ **ЗАИСТА** БОЛИ...

ОНЕСВЕСТИЛИ СУ МЕ ЗАТО ШТО САМ НАШАО ОНАЈ ОПУШАК... ТО ЗНАЧИ...

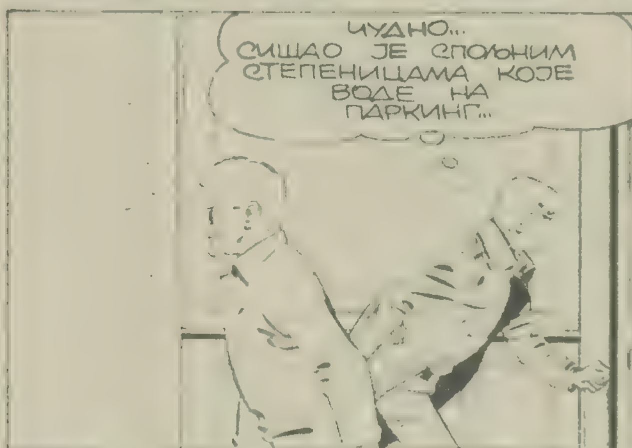

ХМ... НЕКО МИ ДОЛАЗИ У ПОСЕТУ...

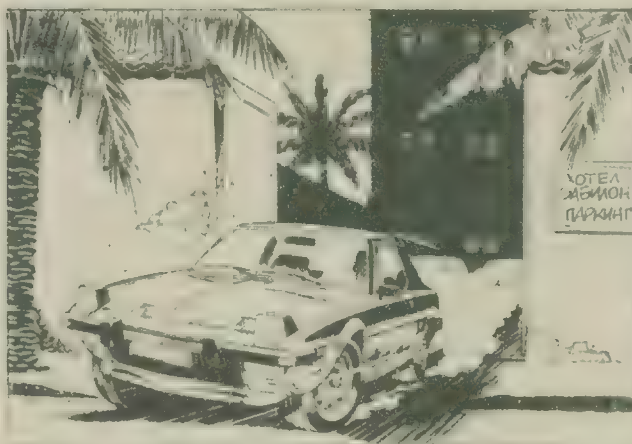

АРГА... НИЈЕ МЕ НИ ПОГЛЕДАО... ПРОВЕРАВА ДА ЛИ ГА ПРАТЕ...

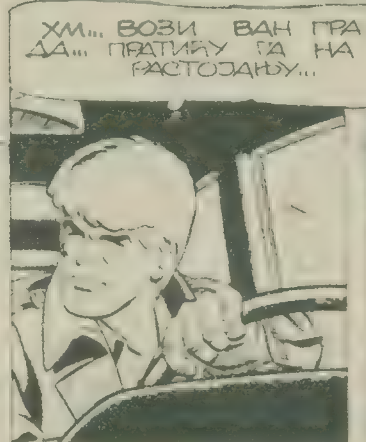

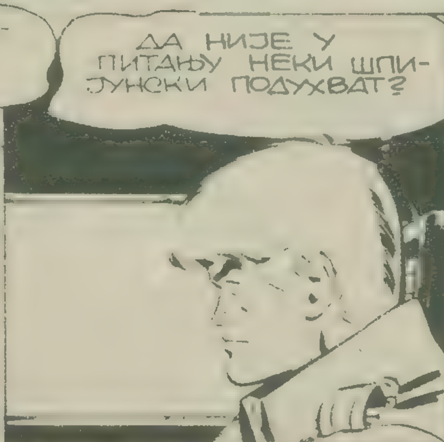

ЧУДНО... СИШАО ЈЕ СПОЉНИМ СТЕПЕНИЦАМА КОЈЕ ВОДЕ НА ПАРКИНГ...

УЛАЗИ У КОЛА... СРЕЋОМ, И МОЈА СУ ТУ...

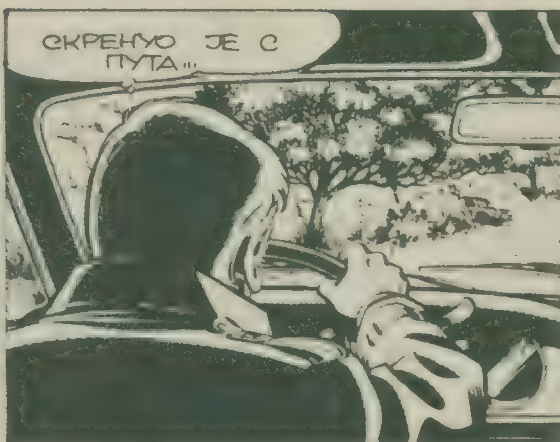

ПАРКИНГ

ХМ... ВОЗИ ВАН ГРАДА... ПРАТИЋУ ГА НА РАСТОЈАЊУ...

ДА НИЈЕ У ПИТАЊУ НЕКИ ШПИЈУНСКИ ПОДУХВАТ?

АЛИ, ЗАР БИ СЕ УПРАВА ХОТЕЛА МЕШАЛА У ТАКВЕ СТВАРИ?

СКРЕНУО ЈЕ С ПУТА...

СТАО ЈЕ... НЕЋУ НИ ЈА ДАЉЕ...

ПРИДРУЖИО СЕ СВОЈИМ САУЧЕСНИЦИМА... ЈЕДАН ЈЕ У СЕНЦИ... МОЖДА **ШЕФ?**

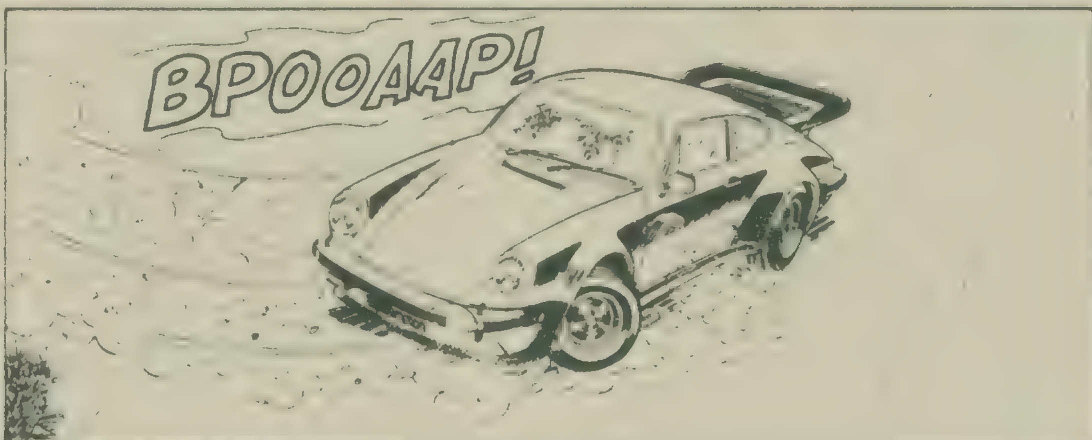

ДАКЛЕ?
ЛОШЕ МУ СЕ ПИШЕ! НАШАО ЈЕ **СМРТОНОСНИ** ДОКАЗ... МОРАМО ГА УКЛОНИТИ КАО И ДЕВОЈКУ!

САМО КАД БИХ САЗНАО КО ИМ ЈЕ ШЕФ...

ОХ... ДО ЂАВОЛА...

НЕКО НАС УХОДИ!

НАЈБОЉЕ ЈЕ ДА ЗБРИШЕМ ШТО ПРЕ...

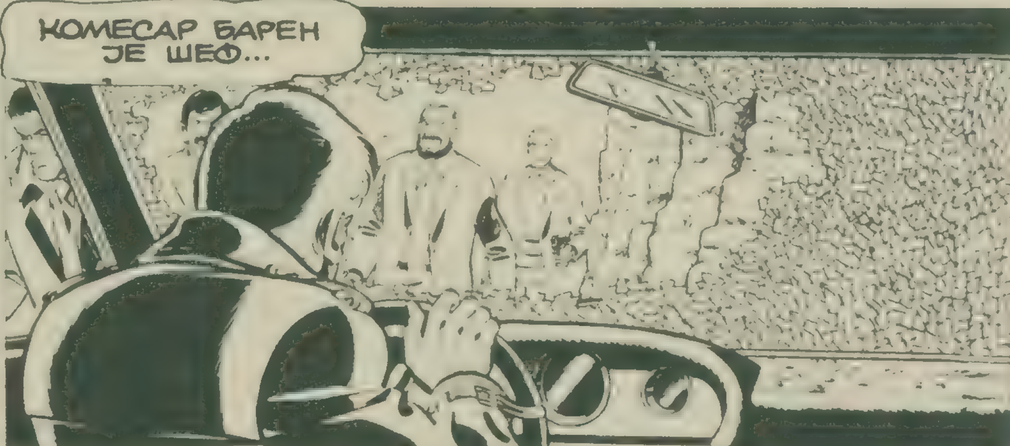
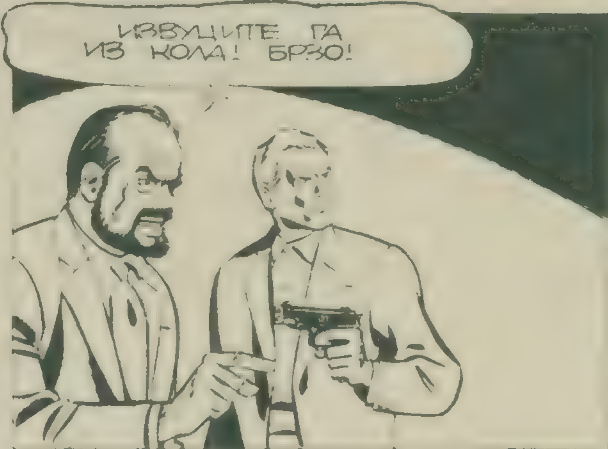

ВРООААР!

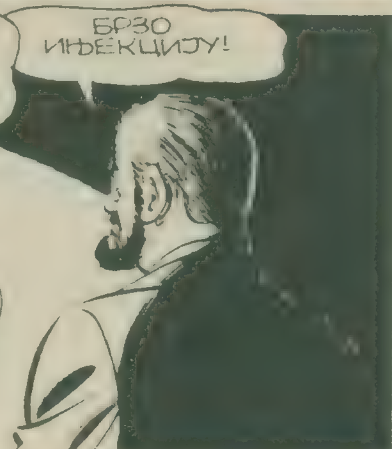

НЕЋЕ ДАЛЕКО! ГУМЕ...
БРЗО У КОЛА!

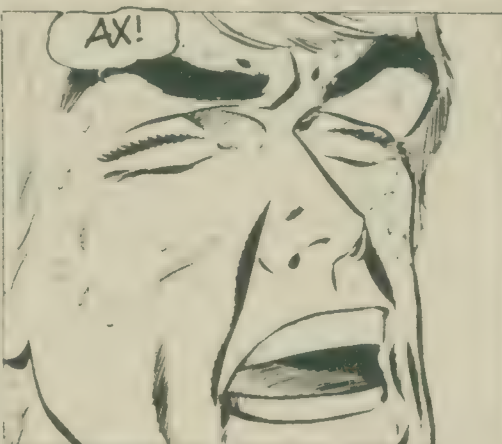
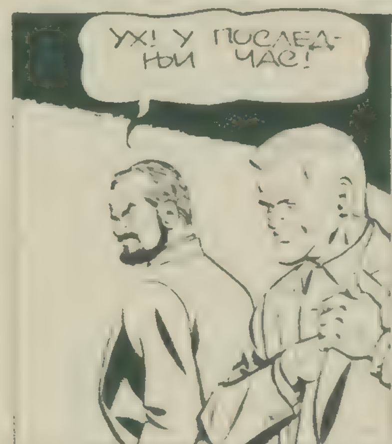
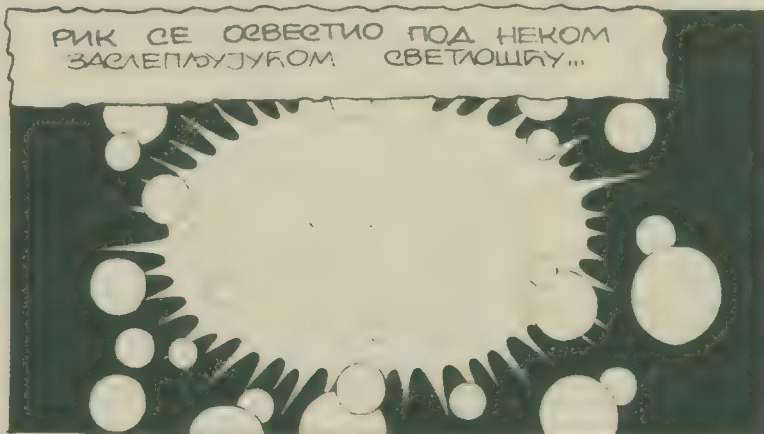

ЛАЖНА ПОЛИЦИЈСКА КОЛА? ОВИ СУ СПРЕМНИ НА СВЕ...

ООХ!
ИИИИИИИ!
ИИИИИИИ!
ПОЛИЦИЈА

РИК ОШЕТ ЈЕ БИО У ПОЛУСВЕСНОМ СТАЊУ...
ЈЕДИНО СМО ГА ОВАКО МОГЛИ ЗАУСТАВИТИ, ШЕФЕ!

АЛИ... ТО ЈЕ НЕМОГУЋЕ...

КОМЕСАР БАРЕН ЈЕ ШЕФ...

ИЗВУЦИТЕ ГА ИЗ КОЛА! БРЗО!

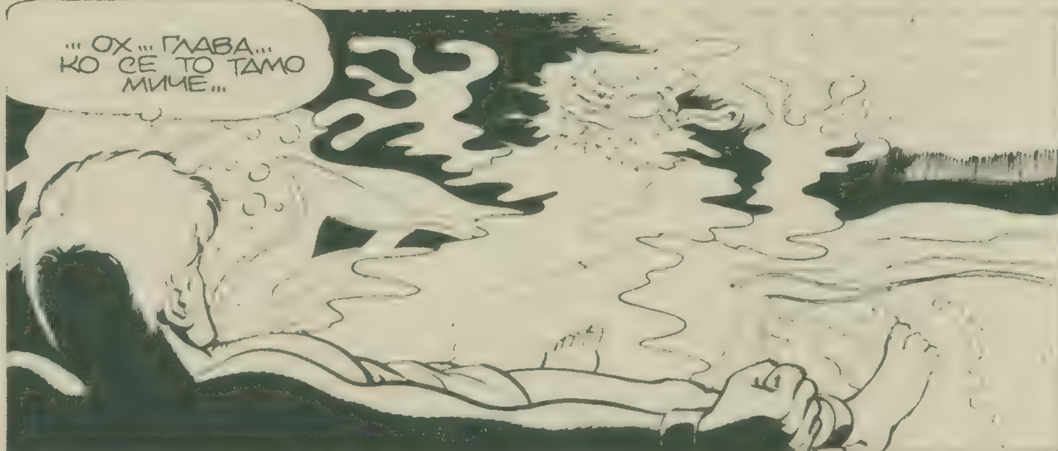
ЗАР СТЕ И ВИ, КОМЕСАРЕ, УМЕШАНИ У **ОВАКО НЕШТО?!**

БРЗО ИЊЕКЦИЈУ!

НЕ! НЕЋУ! ПУСТИТЕ МЕ!

АХ!

УХ! У ПОСЛЕДЊИ ЧАС!

РИК СЕ ОСВЕСТИО ПОД НЕКОМ ЗАСЛЕПЉУЈУЋОМ СВЕТЛОШЋУ...

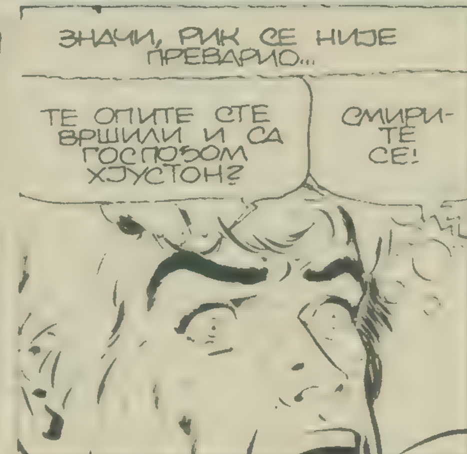
ШТА ЈЕ ОВО? НЕМОГУЋЕ... ТО ЈЕ КОШМАР...

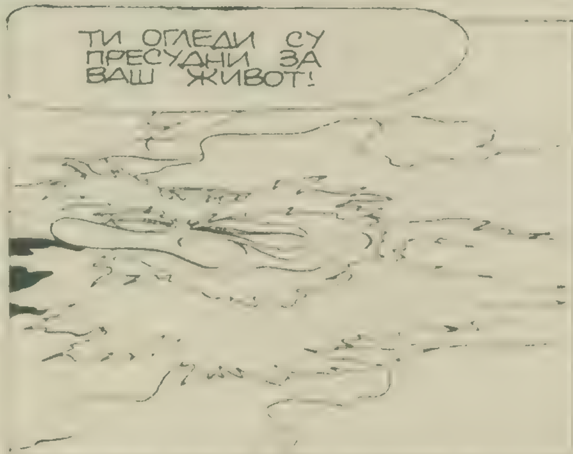
8

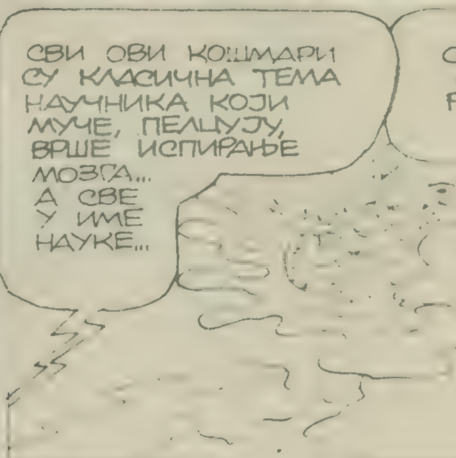

ЈЕСАМ ЛИ ЗАМОРЧЕ ЗА ЕКСПЕРИМЕНТЕ? А ШТА ЛИ ЈЕ С ЊОМ?

... ОХ... ГЛАВА... КО СЕ ТО ТАМО МИЧЕ...

ЗАШТО САМ... ОВДЕ...
ДА ВАС ПОДВРГНЕМО ИСПИТИВАЊУ!

ЗНАЧИ, РИК СЕ НИЈЕ ПРЕВАРИО...
ТЕ ОПИТЕ СТЕ ВРШИЛИ И СА ГОСПОЂОМ ХЈУСТОН?
СМИРИТЕ СЕ!

ТИ ОГЛЕДИ СУ ПРЕСУДНИ ЗА ВАШ ЖИВОТ!

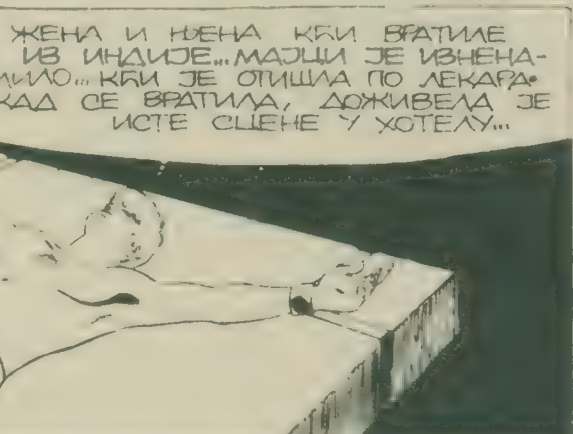

СВИ ОВИ КОШМАРИ СУ КЛАСИЧНА ТЕМА НАУЧНИКА КОЈИ МУЧЕ, ПЕЛЦУЈУ, ВРШЕ ИСПИРАЊЕ МОЗГА... А СВЕ У ИМЕ НАУКЕ...

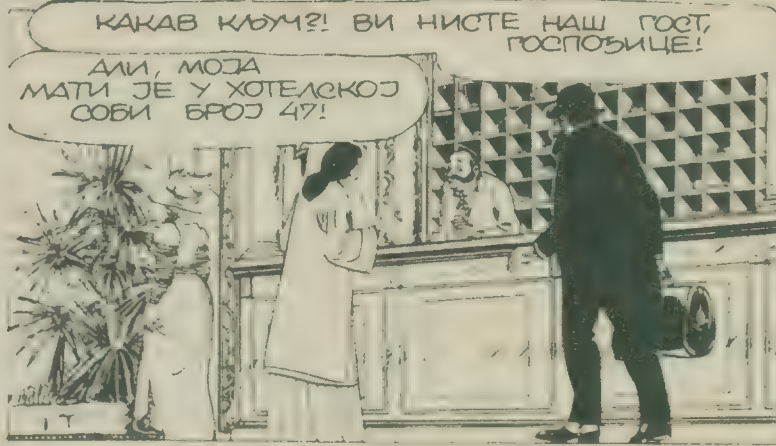

СМИРИТЕ СЕ! НАРЕЂУЈЕМ!

УМРЕЋУ, ЗАР НЕ?
БИЋУ ИСКРЕН, ПЕДЕСЕТ ОДСТО ИМАТЕ ИЗГЛЕДА ДА ОЗДРАВИТЕ!
ЗАИСТА ШТЕТА ШТО СТЕ ОТКРИЛИ ОНАЈ ОПУШЋАК!

ОДЈЕДНОМ, У РИКОВОЈ ГЛАВИ ПОНОВО ЈЕ ЗАВЛАДАО ХАОС...

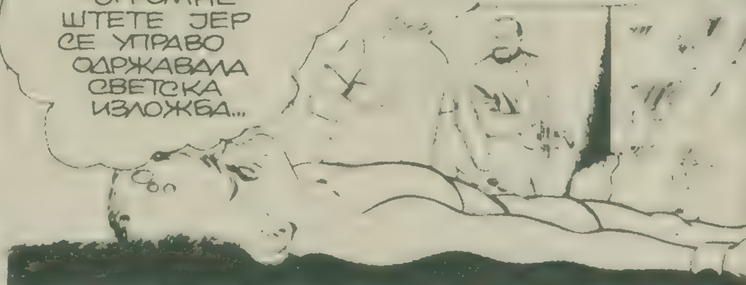

СЕЋАМ СЕ, ЧИТАО САМ... ПОЧЕТКОМ ОВОГ ВЕКА...

...НЕКА ЖЕНА И ЊЕНА КЋИ ВРАТИЛЕ СУ СЕ ИЗ ИНДИЈЕ... МАЈЦИ ЈЕ ИЗНЕНАДА ПОЗЛИЛО... КЋИ ЈЕ ОТИШЛА ПО ЛЕКАРА, И, КАД СЕ ВРАТИЛА, ДОЖИВЕЛА ЈЕ ИСТЕ СЦЕНЕ У ХОТЕЛУ...

КАКАВ КЉУЧ?! ВИ НИСТЕ НАШ ГОСТ, ГОСПОЂИЦЕ!
АЛИ, МОЈА МАТИ ЈЕ У ХОТЕЛСКОЈ СОБИ БРОЈ 47!

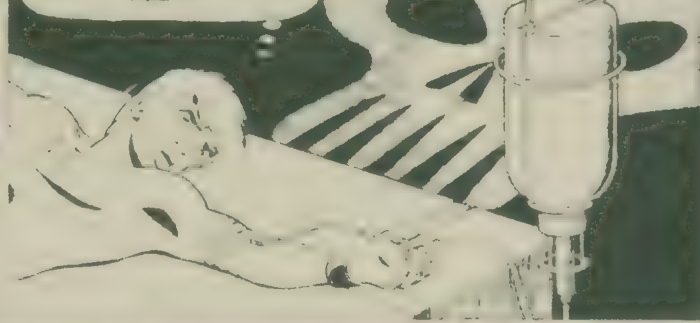

ЖАО МИ ЈЕ! НИКО ВАС ОВДЕ НИЈЕ ВИДЕО, А НИ СОБА 47 НЕ ПОСТОЈИ!

ДА... СУРОВО И ИСТИНИТО... МАЈКА ЈЕ БИЛА ЗАРАЖЕНА КУГОМ... **ЦРНОМ СМРЋУ...**

УМРЛА ЈЕ У ХОТЕЛУ... ДА СЕ ЗА ТО САЗНАЛО, БИЛО БИ ОГРОМНЕ ШТЕТЕ ЈЕР СЕ УПРАВО ОДРЖАВАЛА СВЕТСКА ИЗЛОЖБА...
СМИРИО СЕ!

ИСТА ПРИЧА ПОСЛЕ ОСАМДЕСЕТ ГОДИНА... КАКВА ИДЕЈА...

А ТИ ОГЛЕДИ? МОЖДА СУ МЕ ПЕЛЦОВАЛИ ПРОТИВ ЦРНЕ СМРТИ ЈЕР САМ БИО СУВИШЕ У КОНТАКТУ...

ДА НИЈЕ МОЖДА... САД СВЕ **ПРЕКАСНО...**

ПОСЛЕ БЕСКРАЈНО ДУГО ВРЕМЕНА...

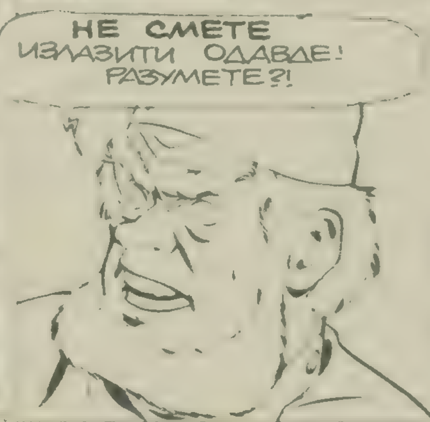

ЈА САМ ЖИВ... НЕ САЊАМ...

МОРАМ ХИТНО ОДАВДЕ... **У ПРАВУ БОЛНИЦУ...**

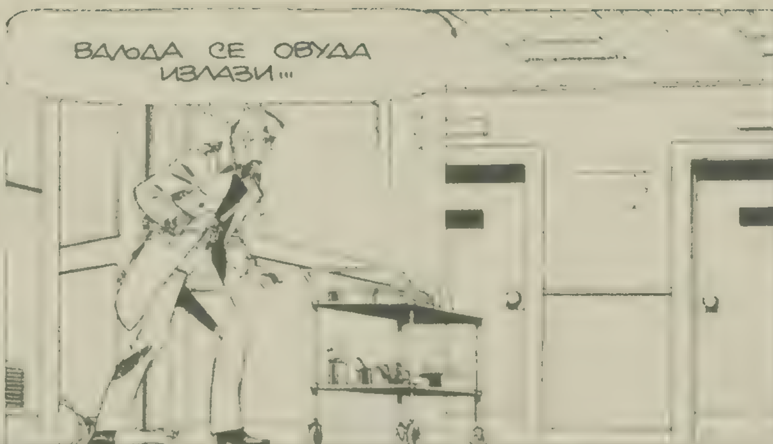

ДО ВРАГА... НЕКО ДОЛАЗИ...

ШТА ХОЋЕТЕ?!

НЕ СМЕТЕ ИЗЛАЗИТИ ОДАВДЕ! РАЗУМЕТЕ?!

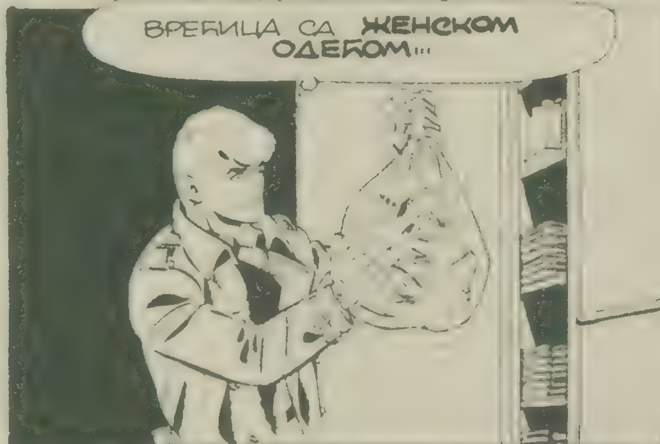

ЖАО МИ ЈЕ, ДОКТОРЕ!
ТРАС!

УЗЕЋУ МУ КЉУЧЕВЕ ПРЕ НЕГО ШТО НАСТАНЕ УЗБУНА...

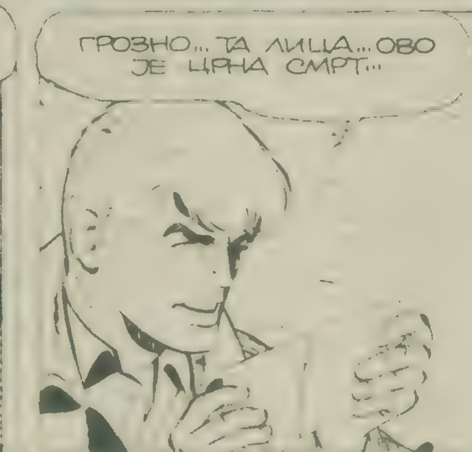

ВАЉДА СЕ ОВУДА ИЗЛАЗИ...

СРЕЋОМ, НИГДЕ НИКОГ...

ХМ... ОРМАН...

ВРЕЋИЦА СА **ЖЕНСКОМ ОДЕЋОМ**...

ФОТОГРАФСКИ КЛИШЕИ...

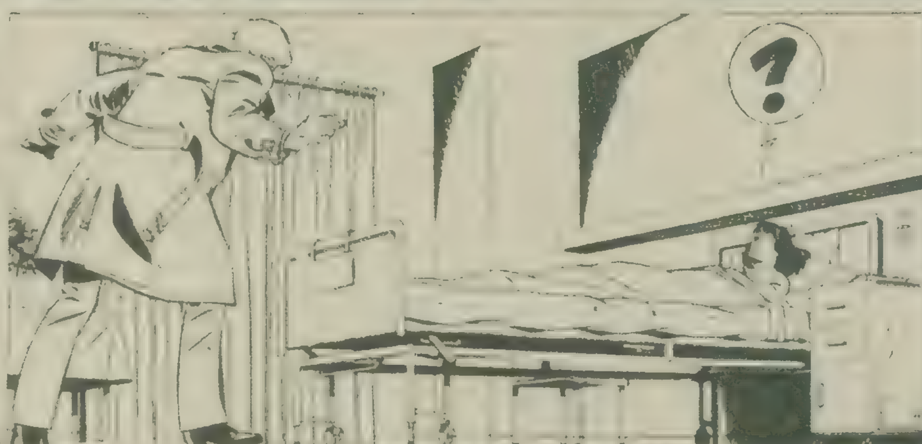

ГРОЗНО... ТА ЛИЦА... ОВО ЈЕ ЦРНА СМРТ...

ВЕРОВАТНО ЕНИНА МАТИ ПРЕ ТРЕТМАНА... ШТА ЛИ ЈЕ С ЕНИ?

ОПЕТ НЕКА ВРАТА...

НИШТА СЕ НЕ ВИДИ...

ЕНИ! ЗАБОГА...
КЛИК!

?

БРЗО... ИДЕМО!
НЕ! НЕ! ЗАР НЕ ЗНАТЕ?! ОДЛАЗИТЕ!
ОХ!
У СМРТНОЈ СТЕ ОПАСНОСТИ! НЕ ДОДИРУЈТЕ МЕ!

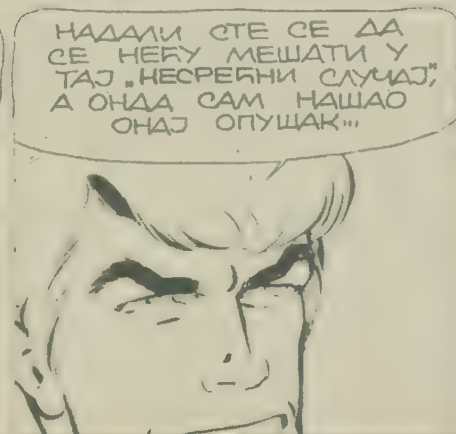

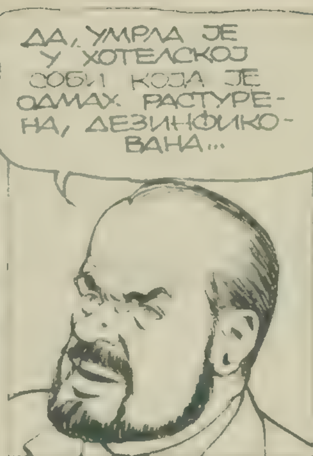

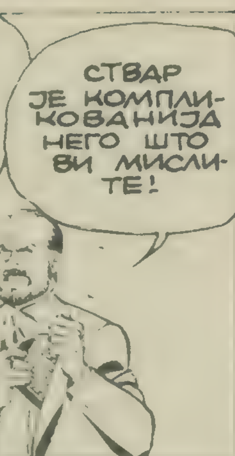

ПРЕТИЛА ЈЕ ОПАСНОСТ ДА СЕ ЗАРАЗИТЕ И НАСТРАДАТЕ КАО ГОСПОЂА ХЈУСТОН...
ЗНАЧИ, ОНА ЈЕ МРТВА?

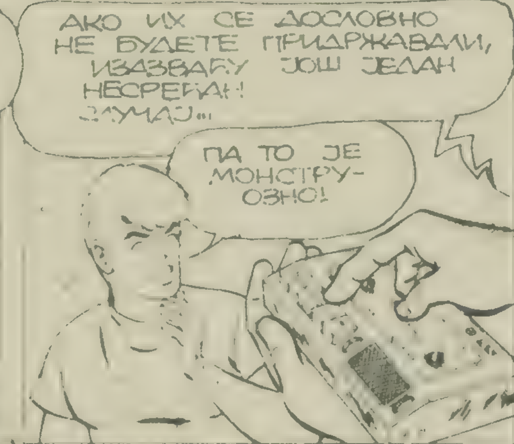

ДА, УМРЛА ЈЕ У ХОТЕЛСКОЈ СОБИ КОЈА ЈЕ ОДМАХ РАСТУРЕНА, ДЕЗИНФИКОВАНА...

ТАКО СТЕ ВИ, НА СВОЈ НАЧИН, СПАСАВАЛИ СВЕТСКУ ИЗЛОЖБУ!

СТВАР ЈЕ КОМПЛИКОВАНИЈА НЕГО ШТО ВИ МИСЛИТЕ!

ГОСПОДИНЕ КОМЕСАРЕ, ЗАРАЗИО САМ ГОСПОЂУ ХЈУСТОН **ЦРНОМ СМРЋУ!** ОНА ЋЕ У ТОКУ ДАНА УМРЕТИ У ХОТЕЛУ „БАБИЛОН"! У ПИТАЊУ СУ НЕКИ НЕРАШЧИШЋЕНИ РАЧУНИ...

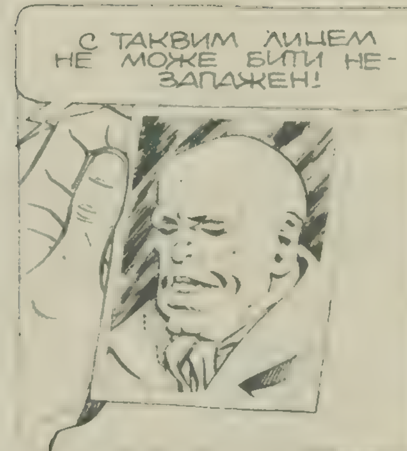

...САД СЛУШАЈТЕ МОЈЕ УСЛОВЕ...

АКО ИХ СЕ ДОСЛОВНО НЕ БУДЕТЕ ПРИДРЖАВАЛИ, ИЗАЗВАЋУ ЈОШ ЈЕДАН НЕСРЕЋАН СЛУЧАЈ...
ПА ТО ЈЕ МОНСТРУОЗНО!

КОМЕСАРЕ, ИМАЈТЕ У ВИДУ ДА СТЕ УПОЗОРЕНИ! НА КРАЈУ МОЈЕ ИМЕ. **–ХОРАС ДОРИЈАС!**

ДОРИЈАС! ПОЗНАТИ КРИМИНАЛАЦ ЗА КОГА ПОЛИЦИЈА ВЕРУЈЕ ДА ЈЕ МРТАВ?!

ДА! ЕВО, ИМАМО ОДЛИЧНУ ФОТОГРАФИЈУ, АЛИ ОТИСКЕ ПРСТИЈУ НЕМАМО!

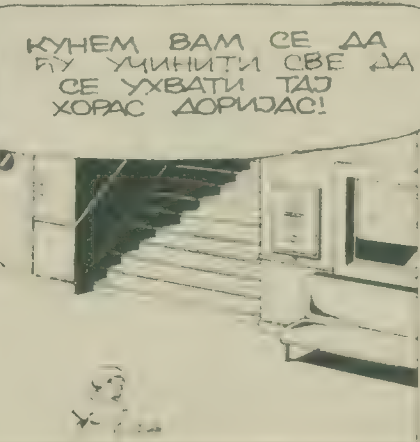

С ТАКВИМ ЛИЦЕМ НЕ МОЖЕ БИТИ НЕЗАПАЖЕН!

ЈЕ ЛИ ОНО ЊЕГОВ ГЛАС?

МОЖДА... КАСЕТА ЈЕ ОСТАВЉЕНА ПОЛИЦИЈИ НА ДАН СМРТИ ГОСПОЂЕ ХЈУСТОН!

КАКАВ ЛИ ЈЕ МОТИВ ИМАО ДОРИЈАС ДА УЧИНИ ТАКО НЕШТО ЈЕДНОЈ СТРАНКИЊИ?
ДА, КАКВА ЈЕ ТО МРЖЊА!

УВЕК ЋУ СЕ СЕЋАТИ ВАШЕ ПОМОЋИ... ХВАЛА!

КУНЕМ ВАМ СЕ ДА ЋУ УЧИНИТИ СВЕ ДА СЕ УХВАТИ ТАЈ ХОРАС ДОРИЈАС!

ЈЕСТЕ ЛИ СИГУРНИ ДА ЈЕ ТО ЧУДОВИШТЕ **СЛУЧАЈНО** ИЗАБРАЛО ВАШУ МАЈКУ?
ЈЕСАМ, И НЕ ВИДИМ ДРУГИ РАЗЛОГ... ДО ВИЂЕЊА, РИК!

НА ХОТЕЛ ЋЕ СЕ СТАЛНО МОТРИТИ... А ВИ НАМ МОЖЕТЕ МНОГО ПОМОЋИ! ЈОШ НЕШТО, КОЛА СУ ВАМ СРЕЂЕНА!
ЉУБАЗНО ОД ВАС, КОМЕСАРЕ!
КАСНИЈЕ...
ХМ... ТАЈ ДОРИЈАС... ЧУВЕНИ ПРОВАЛНИК И УБИЦА...

АЛИ ОВО С КУГОМ ПРЕВАЗИЛАЗИ СВЕ... КАКАВ **САДИЗАМ!**
ВАША СОБА ВАС ЧЕКА, ГОСПОДИНЕ!
СЈАЈНО, МОРЕЛ!
УЗГРЕД, ПОШТО ЗНАТЕ ТАЈНУ, БИЛО МИ ЈЕ ТАКО СТРАШНО КАД САМ МАЛОЈ КАНАЂАНКИ МОРАО ЛАГАТИ...

МОЛИМ КЉУЧ! ЈА САМ МАЈОР КРИЧТОН!
ИЗВОЛИТЕ!
ХАЈДЕ, ХАРОЛДЕ! ОПЕТ БЛЕНЕШ, ПО ОБИЧАЈУ!
АЛИ НЕ, УЈАЧЕ...

МИЛИЈАРДЕР... А ТО МУ ЈЕ СЕСТРИЋ! ДОШЛИ СУ ИСТИ ДАН КАД И ГОСПОЂА ХЈУСТОН!
СИГУРНО ЈЕ МНОГО ГОСТИЈУ СТИГЛО ТО ЈУТРО?
О, ДА! МАЈОР КРИЧТОН И ГОСПОДИН ХЕРБИГЕР СУ СТИГЛИ У ИСТО ВРЕМЕ!
ОНО ЈЕ ХЕРБИГЕР, ПОСЛУЈЕ ФАРМАЦЕУТСКИМ ПРОИЗВОДИМА!
ХВАЛА, МОРЕЛ!

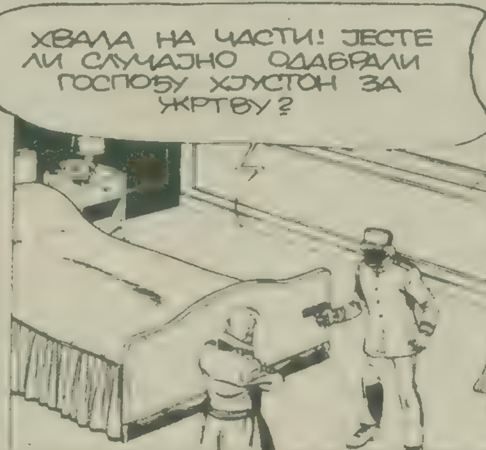

КАСНИЈЕ...

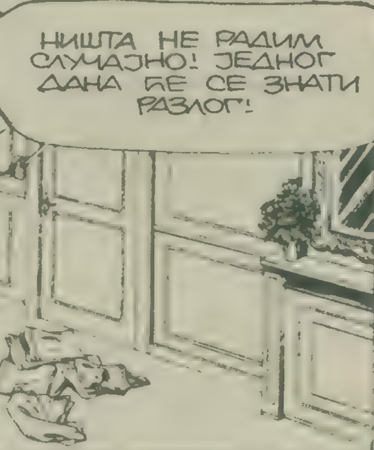

УЂИТЕ БРЗО У СОБУ!

НЕЋУ ПОНАВЉАТИ!
СХВАТИО САМ!

ДОРИЈАС?
ДА! БУДИТЕ СРЕЋНИ ШТО ЋУ ВАМ ПРУЖИТИ ЕКСКЛУЗИВНИ ИНТЕРВЈУ!

ХВАЛА НА ЧАСТИ! ЈЕСТЕ ЛИ СЛУЧАЈНО ОДАБРАЛИ ГОСПОЂУ ХЈУСТОН ЗА ЖРТВУ?

НИШТА НЕ РАДИМ СЛУЧАЈНО! ЈЕДНОГ ДАНА ЋЕ СЕ ЗНАТИ РАЗЛОГ!

КО ЗНА ДА ЛИ СТЕ ВИ ДОРИЈАС! ПОКАЖИТЕ ЛИЦЕ!
КО ЈЕ ТО?
КУЦ! КУЦ! КУЦ!

КО ЈЕ?
ЖАО МИ ЈЕ, АЛИ НИСАМ ВРАЧ ПОГАЂАЧ!

ОДГОВОРИТЕ, АЛИ НЕ ПРАВИТЕ ГЛУПОСТИ!

КО ЈЕ?
ВЕЧЕРА КОЈУ СТЕ ПОРУЧИЛИ, ГОСПОДИНЕ!

ХВАЛА! ОСТАВИТЕ СВЕ ТУ! ОВО ЈЕ ЗА ВАС!
ХВАЛА, ГОСПОДИНЕ!

ДОБРО ЈЕ ШТО СТЕ БИЛИ ОПРЕЗНИ!

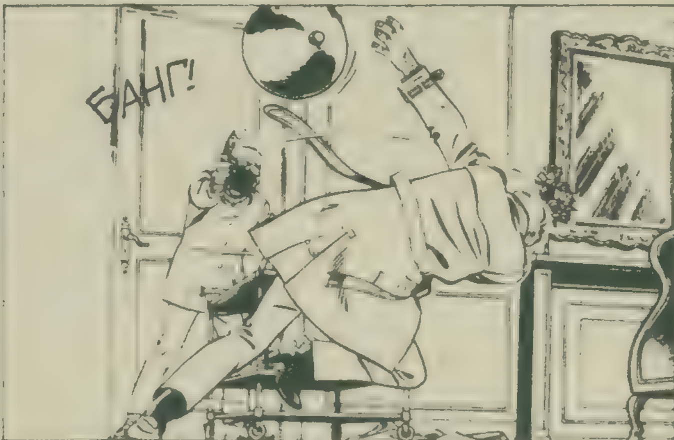

НИСАМ ХТЕО ДА УМРЕМ ПРАЗНОГ СТОМАКА!

ОХО-ХО! ШТО ЈЕ ДОБРО! ХОЋЕТЕ ДА ПРОБАТЕ?

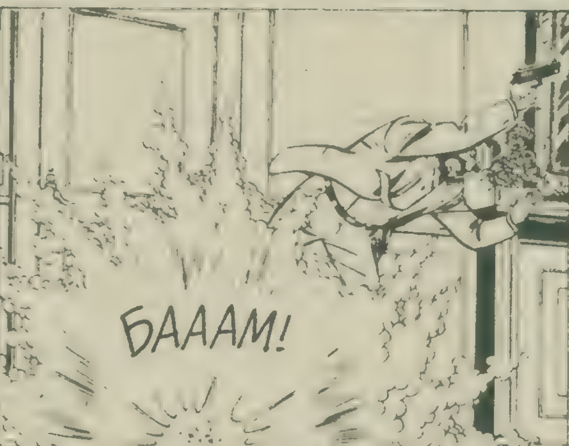

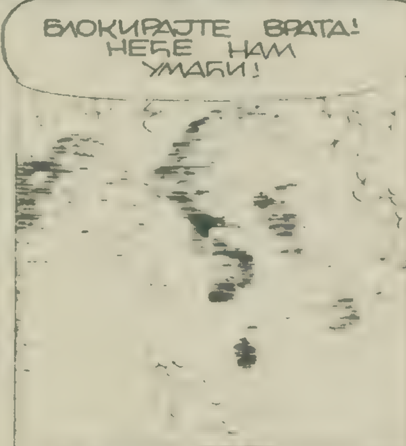

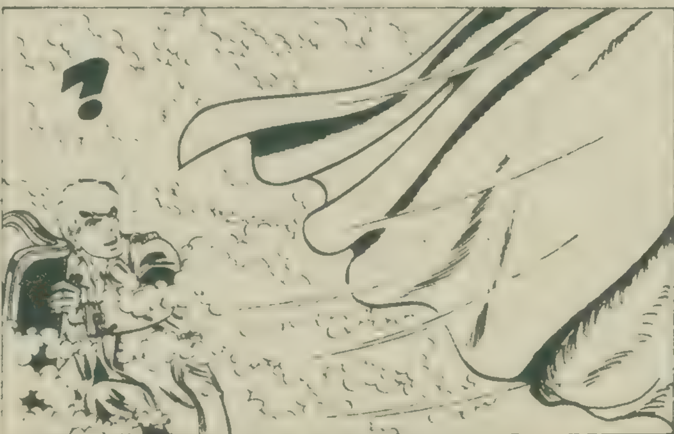

КРАЈ У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ

БИМ И БУМ

КАКВА ЈЕ ОВО ПОПЛАВА?
САМО СЕДИ И ГЛЕДАЈ ПРЕДСТАВУ!

А ОВО ВАМ ЈЕ ЗА НАУК ДА НЕ ДИРАТЕ ЧЕСМУ!
БИЛО НАМ ЈЕ ТОПЛО...

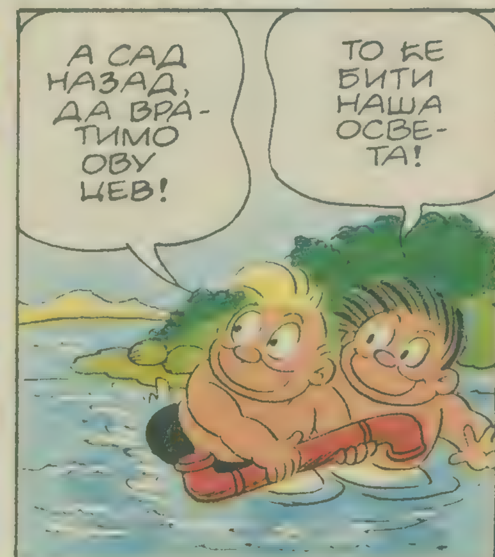

СВИМА ЈЕ ДАНАС ТОПЛО! ОДОХ НА КУПАЊЕ, АЛИ НЕМОЈТЕ ДА ВИРИТЕ...
ЈА? НИ У ЛУДИЛУ, МИС АЛГЕБРО!

ОХ, КАКВА ЛЕПОТА... САМО, СТАЛНО ИМАМ УТИСАК ДА НЕКО ВИРИ...

А-ЈОООЈ! НЕКО МЕ, ИПАК, ШПИЈУНИРА!

ОН МЕ ПРОГАЊА!
УПОМОЋ!

БРЗО ДА СЕ ОБУЧЕМ!

А САД НАЗАД, ДА ВРАТИМО ОВУ ЦЕВ!
ТО ЋЕ БИТИ НАША ОСВЕТА!

ШТА? ОТКУД ОВА ЦЕВ ОВДЕ?
1-8

ЕВО ШПИЈУНА, ГОСПОЂО... У РУЦИ МУ ЈЕ ПЕРИСКОП!
ПРЕПУСТИТЕ СТВАР МЕНИ, МИС АЛГЕБРО! СРЕДИЋУ ЈА ТОГ ПОДМОРНИЧАРА ЗАЧАС!
?!
A DeCesare

ИСТРАЖИВАЧ РАВНЕ ЗЕМЉЕ

Протеклих месеци у Хит страни сте често могли наћи информације о Томасу Долбију (Thomas Dolby), једном од сигурно најзанимљивијих аутора на данашњој светској сцени. Његов последњи албум „The Flat Earth" („Равна земља") је недавно издат и на нашем тржишту што је омогућило југословенским љубитељима рока да се и директно увере у квалитете овог изузетног музичара. Долби је рођен у Каиру као Томас Робертсон, шесто дете познатог британског археолога. Породица је стално путовала, а на младог Томаса посебан утисак је оставио боравак у Венецији па ће доцније и своју независну дискографску кућу назвати Venice In Peril (Венеција у опасности). Музичку каријеру почео је свирајући џез по париским баровима и подземним пролазима да би по повратку у Британију дизајнирао звучне системе многим по-

знатим групама, а затим и сам кренуо на турнеје као пратећи музичар. Најатрактивнији ангажман имао је у оркестру Лене Лович за коју је и написао хит „New Toy". Кад је сингл са песмом „Europa and the Pirate Twins" доспео на топ-листу, Долби је схватио да је време да се сасвим осамостали. Први албум „The Golden Age of Wireless" и поред несумњивих квалитета није постигао велики комерцијални успех, али је убрзо затим сингл „She Blinded Me With Science" показао да Долби није окренут само елитистички уском кругу слушалаца већ и широкој публици. Коначну потврду за ово добили смо појављивањем плоче „The Flat Earth" чији се први хит „Hyperactive" чврсто држао врха листа доста дуго, а и наследник – нова верзија песме Дена Хикса „I Scare Myself" стиче популарност. Све говори – за Томаса Долбија нема разлога за страх.

ТОМАС ДОЛБИ

Thomas Dolby

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

ПЛАШИМ САМОГ СЕБЕ (I SCARE MYSELF)

музика и текст: Дан Хикс
изводи: Томас Долби

I scare myself just thinking about you
I scare myself when I'm without you
I scare myself the moment that you're gone
I scare myself when I let my thoughts run
and when they're running
I keep thinking of you
and when they're running
what can I do?

I scare myself and I don't mean lightly
I scare myself, it can get frightening
I scare myself to think what I could do
I scare myself – it's some kind of voodoo...
and with that voodoo
I keep thinking of you
and with that voodoo
what can I do?

but it's so so very different when we're together
and I'm so so much calmer. I feel better
'couse the stars already crossed our paths forever
and the sooner that you realise it the better
and then I'll be with you and I won't scare myself
and I'll know what to do and I won't scare myself
and my thoughts will run and I won't scare myself
and I'll think of you and I won't scare myself.

УСПЕШНИ СОЛИСТА

У последње време све се чешће дешава да се вокални солисти појединих састава одлучују на паралелну соло каријеру. Лајонел Ричи, уз Мајкла Џексона најуспешнији црни певач данашњице, био је дуго члан групе Commodores; Фил Колинс већ извесно време једнако успело снима са Genesis као и под сопственом фирмом; најсвежији пример је Стив Пери (Steve Perry), певач америчког мега-бенда Journey. Последњих неколико месеци он не силази са врха топ листе у САД како албумом „Street Talk" тако и синглом „Oh, Sherrie". Томе се не треба чудити кад се узме у обзир огромна популарност коју Journey уживају у Америци

РОК ДАТУМ

29. јун 1948.

Рођен је Јан Паис (Ian Paice) чувени хард рок бубњар. Паис је био један од оснивача легендарне групе Deep Purple. После распада састава 1976. године био је члан трија Ashton Lord & Paice да би поновно рок славу осетио у Ковердајловом бенду Whitesnake. После разлаза са овом екипом био је извесно време пратећи музичар гитаристе Герија Мура, а тренутно је у Америци где вежба репертоар са својим поново окупљеним колегама из најчувеније поставе Deep Purple.

● РОК интервју ● РОК интервју ● РОК интервју

АНГУС ЈАНГ AC/DC

Иако се њихове плоче и даље продају у великим тиражима, иако су њихови концерти и даље распродати свугде у свету, AC/DC више не уживају ону пажњу јавности коју су имали пре неколико година. Уосталом, аустралијски бенд никада није спадао у миљенике штампе, заузврат ни они никада нису били претерано љубазни са представницима седме силе. Уосталом, чујте Ангусов угодни разговор са новинаром америчког часописа Creem:

● Да ли си слушао Def Leppard и њихову „Pyromania” (најпродаванија плоча тешког рока прошле године – прим. ред.)?

– Чуо сам једну песму негде на радију. Def Leppard су били на турнеји са нама – када су први пут свирали по Британији били су нам предгрупа.

● Шта мислиш о Van Halen?

– Да ли сам их видео? Никада их нисам гледао. Нисам имао прилике.

● Знаш ко су они?

– Чуо сам да постоји група која се зове Van Halen.

● Да ли имаш и некакву слику? Кад кажем „Van Halen”, видиш ли момка с дугом плавом косом?

– Роберт Плант је имао дугу плаву косу. Ха-ха-ха-ха. Род Стјуарт је своју офарбао.

● Добро, да те питам овако: да ли си чуо за Едија Ван Халена?

– Да. Чуо сам за њега.

● Које још тешкометалне бендове цениш?

– Ми себе не класификујемо као тешкометални бенд.

● Ма, хајде! Ако ви нисте хеви метал, ко јесте?

– Ако ишта, ми себе зовемо рокенрол групом.

● Али сваки хеви метал бенд зове себе рокенрол групом. То је одбрамбени механизам.

– Нас су звали њу вејв групом, панк групом, пауер-поп групом... Сваке године када смисле нови назив, то смо ми. Ми никада нисмо изашли и рекли: „Хеј, ми смо то”. Постојали смо пре него што су Sex Pistols били формирани. У Британији су нас звали панк групом јер нису имали панк групу. Увек су нам медији прикачињали те етикете.

● Али ипак ви имате нешто слично са осталим групама које се називају „тешким”?

– Нeee. Ја мислим да смо ми сасвим јединствени.

ИЗНЕНАЂЕЊА

Led Zeppelin су били поново заједно, десетак минута додуше. Наиме, током недавне турнеје Роберта Планта по Енглеској на једном од наступа у Хамерсмит Одеону у Лондону, на бину је изашао и певачев некадашњи газда из дана легендарне групе Џими Пејџ. Уследила је урнебесна реакција публике и још један бис на који су изашли и Џеф Бек, Алвин Ли, Дејв Едмундс и син покојног бубњара Џона Бонема.

ЧОВЕК ИЗ ФАМИЛИЈЕ

Крајем маја концертима у Љубљани и Загребу, југословенској публици се представио један од најоригиналнијих и најбољих певача рока, Роџер Чепмен (Roger Chapman). Изврсни вокални солиста своју дугу и успешну каријеру почео је још пре двадесетак година. Прославио се као вођа легендарне групе Family после чијег је распада основао састав Streetwalkers, да би се последњих неколико година потпуно окренуо солистичкој каријери. У центар збивања га је вратила недавна сарадња са Мајком Олдфилдом на чијој је последњој плочи сјајно отпевао композицију „Сенка на зиду” („Shadow On The Wall”). Чепмена на концертима прати солидна екипа искусних британских музичара уз чију је помоћ и у Југославији доживео праве овације.

БРЗИНОМ ОД 19 km НА ЧАС

Француз Леметр на пежоу победник прве аутомобилске трке од Париза до Руана.

Бугати, тип 35 из 1924. са мотором од осам цилиндара најуспешнији тркачки аутомобил. Побеђивао је неколико година заредом.

Затворена кружна стаза у Бруклендсу у Енглеској начињена 1907. била је прва такве врсте у свету.

ПРАШЊАВИ ПОБЕДНИЦИ

ДОК СУ ГЛЕДАОЦИ ВАТРЕНИМ ПОВИЦИМА БОДРИЛИ УЧЕСНИКЕ ПРВИХ АУТОМОБИЛСКИХ ТРКА, ОНИ СУ ВИШЕ ВОДИЛИ РАЧУНА О ТОМЕ КАКО ДА ИЗВУКУ ЖИВУ ГЛАВУ НЕГО ШТО СУ МИСЛИЛИ НА ЦИЉ.

Оглас је освануо у париском дневном листу „Л пти журнал". Био је кратак, али за читаоце веома необичан. Позивао је све власнике аутомобила у Француској да 22. јула 1894. године дођу својим „колима без коња" у Париз и потом „пређу раздаљину до Руана". Услов је био да кола „не изазивају опасност по живот и безбедност људи". Победнику је намењена и прилично велика награда – пет хиљада франака.

Мада је аутомобил у то време још био занатски производ, пријавила су се 102 такмичара са аутомобилима различитог погона: на бензин, пару, електричну енергију, гас, чак и на педале!

На старт је дошло само двадесетак аутомобила. У сваком је поред шофера седео и сувозач. Дуж пута Париз – Руан поређало се много света, свако се трудио да заузме што прегледније место.

Трка је била изузетно занимљива јер се возило прашњавим путем препуним рупа. Уосталом, бољег и није било. На циљ је стигло само неколико аутомобила. Победио је Леметр у пежоу возећи просечном брзином од – 19 километара на час!

Од града до града

Трка Париз – Руан била је прво организовано такмичење аутомобила и уопште није настало из потребе листа „Л пти журнал" да измисли атракцију ради повећања тиража. Атрактивна је била појава аутомобила, уопште. Касније је све дошло на своје место. Јер, када је аутомобил „проходао" и људи почели да га купују, јавила се у власницима и жеља да одмере снагу и брзину свог новог љубимца. Обично би изабрали за циљ оближње

брдо јер је то од возача тражило спретност. Ове приватне трке цедиле су душу аутомобилу, али тиме откривале и његове недостатке. Малобројни произвођачи хватали су се за главу, али није било друге: или усавршити уочене слабости или ставити катанац на радионицу!

Прво званично такмичење од Париза до Руана било је истовремено и модел будућих аутомобилских

трка, па је од тада надметање возача називано – трка од града до града! Французи нису дозволили да трка Париз – Руан остане дневни догађај који ће сутрадан пасти у заборав јер је њихова домовина у то време била скромна али водећа сила у производњи аутомобила. Већ следеће године организована је трка од Париза до Бордоа и назад. Растојање је износило 1200 километара, а победника чекала награда од читавих 70 хиљада франака!

Трка је била тема о којој се говорило недељама, али на старту се појавио само 21 такмичар мада је могао да учествује свако ко је имао аутомобил. Победио је Левасор на панару возећи просечном брзином од око 24 километра на час због чега је слављен као херој. Трке од града до града постају популарне, временом се брзина кола повећава и само пет година касније победник на стази Париз – Тулуз – Париз докопао се циља брзином од 64 километра на час!

Ни мајка да их препозна

Правила такмичења није било. Основно и једино гласило је: седи и вози. Пречицом се није могло нити је то икоме падало на памет. Једноставно, „шверцовање" у том смислу није долазило у обзир јер је цела трка протицала у витешком духу.

Кола су се често кварила или завршавала у јарку поред пута. Све поправке обављали су возач и сувозач, разуме се ако су могли и умели. Ко успе да отклони квар, наставља даље. Јело се у току вожње, оно што се понесе од куће. Возачи су стизали на циљ толико прашњави и умазани да их ни рођена мајка не би препознала.

И поред великог напора који је изискиван од возача трке су се све чешће одржавале и за неколико година израсле у међународне. Током 1900. први пут је одржана трка за куп Енглеза Гордона Бенета. Није била дугог века, после неколико година укинута је. Остаће упамћена по томе што су се од тада аутомобили појединих држава разликовали по боји: француски су имали плаву, немачки – белу, енглески – зелену, амерички – црвену...

А онда – драма. У једном тренутку изгледало је да је тркама дошао крај. За време трке Париз – Бордо – Париз 1903. догодио се тежак удес. Из дворишта сеоске куће побегло је псетанце. Дечак је потрчао за својим љубимцем и стигао га насред пута. Није приметио да се приближава такмичар са колима тешким неколико стотина килограма. Приметио је један војник. Прискочио је да спасе дечака и обојица су се нашла под точковима.

Јавност је била шокирана овом трагедијом. Истина, удеса је било и раније, али не оваквих. Прва етапа до Бордоа једва је приведена крају, поготову што је на истој деоници страдао и један од браће Рено: Луј и Марсел Рено су се такмичили, доживели удес и Марсел је тешко повређен. Луј је пробдео целу ноћ поред његовог узглавља у болници у Бордоу, лекари су учинили све што су могли, али је Марсел пред зору умро. Неколико часова касније француска влада је забранила даље одржавање трке. Била је толико огорчена да чак није дозволила да се аутомобили одвезу до железничке станице у Бордоу сопственим погоном већ су их до вагона одвукли коњи. Тамо су укрцани и возом враћени у Париз.

Плати па вози

Кад се бура у јавности стишала, вратила се и мисао о аутомобилским тркама. Томе је ишао наруку развој аутомобила. Већ 1902. производња у француској прерасла је индустрију у којој је било запослено 180 хиљада радника, а само у току једног месеца склапано је више од хиљаду аутомобила. Трке су се морале наставити јер је било јасно да су оне огледало издржљивости аутомобила – најбоља препорука купцима.

Прешло се на затворене стазе, у ствари неколико прашњавих или макадамских путева који су, настављени један на други, чинили круг тако да није било почетка и краја. Старт је уједно био и циљ. Све мање учествују обични грађани из хобија, а све више људи којима је то страст и опредељење као, рецимо, Чарлс Џерот из Велике Британије који је напустио уносну правничку каријеру и посветио се тркама. За учествовање се добијала надокнада, од тога па до корака да се возачи вежу за произвођача аутомобила није прошло дуго. По неколико њих почиње да наступа тимски за фирму. Кола су и даље серијске производње, али се јављају и побољшања начињена за трку. То ће ускоро постати главна преокупација произвођача. На прве трке подсећаће само старт: такмичари полазе појединачно минут један иза другог.

После укидања трке за куп Гордона Бенета 1905. основана је трка Гран при. Учинили су то, ко ће други, Французи! Гран при или Велика награда одржавана је у почетку само у Француској. Тек 1921. прихватила ју је Италија, а касније Белгија, Немачка, Велика Британија, Шпанија и Монако. Данас је прерасла у светски куп, незванично првенство света професионалаца, и обухвата велики број земаља.

Оснивањем Гран прија пажња се поклања и правилима. Она се не односе на трку већ и техничке особине возила. Додуше, аутомобил још носи основне одлике серијски произведеног и с њим се мирне душе може путовати, али сви знаци говоре да ће убрзо променити лик и поста ти средство великог обртања новца возача и произвођача. Између два рата још ће донекле подсећати на некадашњи занос, али то ће бити и крај приче о првим романтичним тркама аутомобила.

М. Тодоровић

НАЈПОПУЛАРНИЈЕ ТРКЕ

Најпопуларније трке двадесетих и тридесетих година овог века биле су:

ТАРГА ФЛОРИО – Путевима Сицилије у Италији, по систему кругова.

МИЛЕ МИЉА – путевима Италије по систему од града до града, старт и циљ у Бреши, стаза дугачка 1639,700 километара.

24 ЧАСА ЛЕ МАНА – по систему кругова у истоименом француском граду, одржава се и данас.

НИРБУРГРИНГ – у Немачкој на затвореној кружној стази, број кругова и дужина су мењани, одржава се и данас.

BIBLIOTEKA MOJ PRVI REČNIK

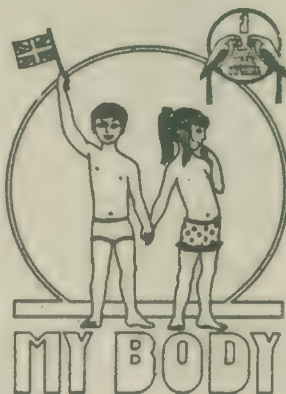
Rečnici-slikovnice, namenjeni su vama koji počinjete da učite strani jezik. U prodaji je prvo kolo:

MOJE TELO, ODELO I MOJ DOM.

Nadamo se da će vam se dopasti i da ćete lako, kroz igru naučiti ovih 200 riječi objašnjenih crtežom.

Stručni izbor riječi izvršio je profesor engleskog jezika u Instituta za strane jezike u Njujorku DŽON DUMIČIĆ, autor stripa je MILAN MIODRAGOVIĆ. Rečnici ne engleskom, francuskom i ruskom jeziku

DECO

Cijena jednog kompleta (tri riječnika-slikovnice) **iznosi 300.- dinara,** a pojedinačna **cijena 100.- dinara.**

Kod kupovine kompleta, odobravamo popust od 15%.

Za sledeće kolo nam je potrebna vaša saradnja. Pišite nam i predložite tri teme. Usvojićemo predloge koji dobiju najviše glasova a predlagače ćemo nagraditi bedževima sa znakom naše nove biblioteke – papagajima.

Riječnike-slikovnice možete poručiti telefonom ili priloženom porudžbenicom.

IŠKRO „Savremena administracija"
OOUR „Savremena knjiga"

11000 Beograd, Crnotravska 7-9
Telefoni: 667-436, 668-567 i 661-913

NARUDŽBENICA ZAB

engleski, francuski, ruski
Ovim neopozivo poručejm-o

- Moje telo (engleski ______ prim. francuski ______ prim. ruski ______ prim.
- Odelo (engleski ______ prim. francuski ______ prim. ruski ______ prim.
- Moj dom (engleski ______ prim. francuski ______ prim. ruski ______ prim.

(nepotrebno precrtati)

Ime i prezime ______________________

Ulica i broj ______________________

Pošt. broj i mesto ______________________

Rečnike-slikovnice, plaćate poštaru kod preuzimanja.

СУНЦЕ У КОНЗЕРВИ

КАКО ПРИПИТОМИТИ ХИДРОГЕНСКУ БОМБУ?

Из десет литара обичне воде могло би се добити исто онолико енергије колико од пет тона угља и човечанство би заувек било решено енергетских криза и брига. Тајна је у такозваној термонуклеарној реакцији, нуклеарној фузији, на којој почива хидрогенска бомба. У природи се таквом реакцијом ослобађа и Сунчева енергија.

Хидрогенска бомба је, на жалост, једини начин на који је човек досад успео да „конзервира" Сунце. Комерцијално коришћење фузионе енергије још увек је далек сан, али толико привлачан да научници широм света већ деценијама покушавају да га остваре. Када им то пође за руком, на целој Земљи завладаће материјално благостање и то без трунчице загађивања средине.

Приликом експлозије хидрогенске бомбе долази до стапања милиона језгара двеју врста тешког водоника – деутеријума и трицијума – при чему се ствара нови елемент хелијум. Како атомска језгра одбојно делују једна на друга, за њихово стапање потребна је огромна количина енергије. Приликом стапања језгра ослобађају неутроне који онда бомбардују околна језгра и производе топлоту.

Тај процес у неконтролисаном облику изазива хидрогенску експлозију. Када би се укротио, постао би трајан извор енергије, а добијена топлота би се затим искористила на уобичајен начин за загревање воде ради производње електричне струје помоћу парних турбина.

Проблем је и у изазивању и у обуздавању нуклеарне фузије. Да би се омогућила фузија, потребно је наелектрисане честице нормалне густине 20 до 30 секунди излагати температури од неколико стотина милиона Целзијусових степени. Али, ако се нуклеарно гориво сабије до густине хиљаду пута веће од нормалне, онда га је потребно излагати истој температури свега један стомилионити део секунде што већ постаје исплативо.

Као пумпа за бицикл

Научници покушавају да направе више врста фузионих реактора. Полази се од принципа да што се дуже тешки водоник одржава на потребној температури, то је мања густина материје потребна да би се процес фузије самообнављао.

Једна могућност је такозвана „магнетска боца", то јест, држање горива у мрежи магнетских поља огромне јачине – сваки чврсти контејнер би, иначе, на толикој температури испарио. Овај метод обећава, мада не у најближој будућности, дугорочно чување фузионог горива у стању мале густине.

Други начин је да се од горива направе лоптице које би потом биле сабијене огромном снагом. За само делић секунде гориво би при таквом сабијању достигло температуру и густину на којима би реакција фузије саму себе обнављала.

Тешкоћа са овом варијантом, као и са „магнетском боцом", јесте у томе што се за сабијање горива не може употребити чврста материја јер би одмах испарила. Једно од решења је да се лоптице горива бомбардују из свих праваца снажним ласерским зрацима. Тиме би се постигло почетно загревање и испаравање горива које би се онда, приликом ширења, сабијало у ограниченом простору и тако даље загревало као што се пумпа за бицикл загрева сабијајући ваздух у гуми.

Невоља је што ласери и сами гутају велику количину енергије – најефикаснији данашњи ласер претвара у енергију зрака свега пет процената енергије коју троши. Због тога је тешко замислити фузиону електричну централу на бази ласера.

Уместо ласерских зрака могу се употребити снопови позитивно наелектрисаних јона. Испитивање овог поступка далеко је новијег датума од магнетских боца и ласерских зрака и на њему тренутно заједнички раде британска Лабораторија Радерферд-Аплтон, Катедра за Физику Универзитета у Бирмингему и Институт Макс Планк у Западној Немачкој.

Пресудни експеримент

Овог лета у Лабораторији Радерферд-Аплтон почиње експериментално прављење снопова јона усредсређених и сабијених онако како би било потребно за добијање фузионе енергије. Експеримент ће, вероватно, бити пресудан за овај правац истраживања јер је велико питање да ли ће бити могућно концентрисати и одржати веома снажне таласе међусобно одбојних честица на сићушну мету. Магнети за концентрисање снопа биће тако јаки да ће читава замисао можда испасти неисплатива. Магнети ће морати да обуздају енергију од две хиљаде мегавати – већу од Сунчеве топлоте коју за ведрог летњег дана прими читава територија Југославије – и усредсреде је на лоптицу горива пречника један милиметар!

Уколико се то ипак покаже могуће, чему се физичари надају, метод би имао бројне предности над свим осталим. Док ласер ослобађа свега пет одсто енергије коју троши, јонски сноп ослобађа тридесет одсто. Економичан фузиони реактор на том принципу сасвим је замислив – под условом да физичари укроте веома непослушни јонски сноп.

То је истовремено и једини поступак за који већ постоје сви технолошки услови. Док су магнетске боце у експерименталној фази већ тридесетак година, а ласера такве снаге и таласне дужине која би била довољна за исплативу фузију нема чак ни на видику, такозвани акцелератори честица, који служе за разбијање атома помоћу јонских снопова, увелико се употребљавају широм света.

Можда ће та технологија, која се последња развила, прва стићи на циљ?

Б. Д.

ТРАКТОРОМ СЕ НЕ ВАДИ ЗУБ

НИЈЕ ЛАКО СА СЛОНОВИМА

Доктор Тејлор на свом редовном послу: у Лондону „уређује нокте" једном слону. Он то ради стручно и са љубављу, иако му није нимало лако.

Лавици није добро, мора да јој се измери крвни притисак.

ЈЕДНОГ ДАНА ЈЕ У МАДРИДУ ДА ЛЕЧИ ПАНДУ ОД ЧИРА. ДРУГОГ ВЕЋ У КАТАРУ – СПАСАВА КАМИЛУ. ТРЕЋЕГ У МАЈОРКИ – ОПЕРИШЕ СЛОНА. ДВАДЕСЕТ ЧЕТИРИ ЧАСА СА ИНСТРУМЕНТИМА. ТО ЈЕ ЖИВОТ ЧОВЕКА КОЈИ ЈЕ ДОКТОР ЗА ЖИВОТИЊЕ ИЗ ЗООЛОШКИХ ВРТОВА И АУТОР КЊИГЕ „УЗБУДЉИВ ЖИВОТ ЛЕТЕЋЕГ ВЕТЕРИНАРА"

Кад сте зубар, специјалиста за слонове, онда је јасно да се ту подразумевају само „велике ствари". Слон има релативно мало зуба (24), али, у ствари, употребљава само четири. У односу на човекове, као и на зубе других животиња укључујући китове, тигрове и носороге, његови су чврсти и масивни: кутњак, који заједно с кореном понекад тежи и по осам килограма, скривен је у вилици и део који му служи за жвакање једва да из ње вири. Зато, кад неког слона заболи зуб, мени је јасно да ме чека огроман посао, огроман у правом смислу речи.

Имао сам прилике да гледам како неискусни ветеринари ваде слону зуб уз помоћ металног кабла и трактора! Осим што је то нехумано, морам да кажем да је и непотребно. Решење је хируршки захват и то под анестезијом: расеку се десни и зуб једноставно извуче напоље.

Први пут сам то морао да учиним пре двадесет четири године, али је мој пацијент умро зато што у

Да ли ће овом слону морати да извади зуб? Колико је то тешко најбоље говори податак да његов кутњак тежи бар осам килограма!

Овако се контролише здравље гориле. Животиња је успавана али чим се направи електрокардиограм и узме крв, горилу ће на једноставан начин пробудити.

Тејлор прегледа очи једном мајмунчету. Његови сродници, иначе, пате од свих болести као и човек.

Да би овом делфину из „Сафари парка" у Виндзору у Енглеској узео крв, доктор је морао да ангажује петорицу помоћника.

то време није било ничега да се прекине дејство анестетика. Животиња није могла одмах после операције да се пробуди, па је лежећи још неколико часова сопственом тежином уништила плућно крило са те стране.

Од октобра 1983. ситуација је из корена измењена. Анестезија за слонове више не представља никакву опасност. Успављујемо га само једном кашичицом анестетика с тим што га одмах после операције будимо средством које има противдејство и за неколико минута устаје као да се ништа није догодило

Лопта у стомаку

Дакле, ја сам ветеринар коме је путна торба увек спремна јер сваког часа очекујем позив. По целом свету лечим животиње с крзном, перјем или перајима – свеједно. Мој колега из Америке Ендрју Гринвуд и ја највероватније смо једини ветеринари зоолошких вртова који тако раде. Ми не лечимо псе, мачке, коње и говеда, али зато водимо бригу о здрављу осталих деведесет девет процената припадника животињског царства, од зебре до зориле (Добро сте прочитали! Горила је једно а зорила друго. Она припада врсти афричких куна и има веома лепо црно-бело крзно).

Велики број наших пацијената су ретке зверке велике вредности. Наравно, необичне животиње имају и необичне сметње. Често ме зову у Мадрид, тамо један панда пати од чира у стомаку и стално крвари Догоди се да већ следећег дана одлетим у Арабијски залив где ме, за вађење крви, чека читаво стадо најлепших примерака беле антилопе које су погођене неком чудном епидемијом. У Катару сам оперисао камилу која се толико нагутала сопствене длаке да јој се од тога у стомаку створила огромна лопта. Ишао сам и на Исланд да залечим ране читавом јату китова, жртвама лутајућих ледника чије су ивице оштре као нож. У Риминију сам помогао женки делфина да на свет донесе младунче, а у Пијемонту спасао од тровања крви једног слона гостујућег циркуса из Америке

Пргави ној

У торби увек носим различите валуте, купаће гаће, резервну одећу, сапун у праху, лек против маларије, хируршку опрему и разне врсте анестетика Ово последње је веома важно јер се, на пример, за тигра не може користити уобичајена маска са хлороформом нити ће барбитурати смеју убризгавати у вену тек уловљеног носорога.

Често ми се догоди да због опреме коју носим имам проблема са царинским властима. Хируршке ножеве на расклапање и муницију за пушке за омамљивање нико ми не дира, али са другим инструментима – мука жива! Једном сам са собом понео специјалну направу у облику слова „X" која ми помаже да дебелокошцима, док радим, држим отворена уста. На лондонском аеродрому одмах су ме питали шта је то

– Прибор за рад – одговорио сам уз детаљно објашњење.

– Ако је ово прибор за рад онда сам ја Деда-Мраз – дочекао ме је цариник. – Сумњиво је, изгледа као митраљез, морам да вам га одузмем!

И тако даље..

Понекад је веома важно да први прођем царинску контролу јер од благовремене интервенције зависи да ли ће мали орангутан који је на свет дошао царским резом остати у животу или ће газели коју су напале лисице бити ампутирана нога...

Већ сам навикао и на неочекиване интервенције кад морам да се снализим како знам и умем. Тако су ми једном приликом два ленд-ровера послужила као операциона сала у пустињи кад сам под ужареним сунцем морао да оперишем камилу. Да би дошао на свет, једног емуа (аустралијски ној) једва сам ослободио ненормално дебеле љуске од јајета – уз помоћ уља за кување и вакуум гуме за отпушавање лавабоа! Догодило се и да сам неке мајмуне оперисао на сандуцима од пива, а китовима давао трансфузију крви по највећој снежној мећави. Један пргави ној ме је напао и оборио на земљу, а индонежански биво гурнуо у блато до гуше.

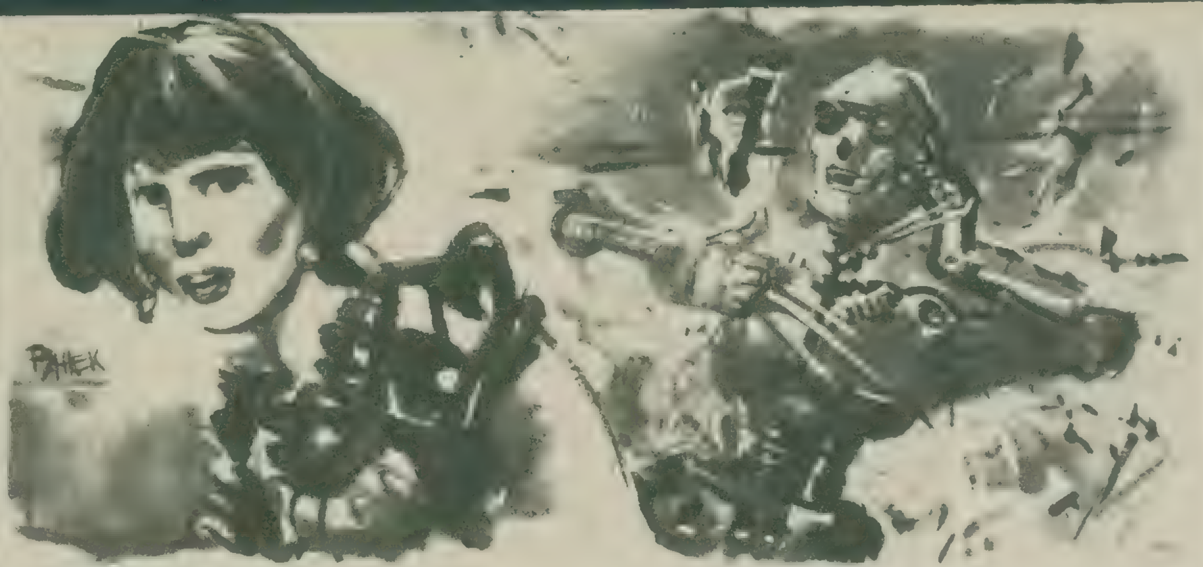
Иако сам понекад радио и у најгорим хигијенским условима, није ми се догодило да зарадим неку болест или да ме нападну паразити. А рећи ћу вам да је шуга, на пример, највећа напаст за арапску камилу, да морски сисари имају опасне бактерије и да су примати преносници свих могућих болести које нападају човека, а подложни су и неким новим и веома опасним вирусима.

Није ми било тешко да заборавим ујед питона и огреботину на нози коју сам зарадио лечећи једног леопарда, и никада нисам ни помислио да се бавим неким другим послом.

Дејвид Тејлор

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

Хари Харисон

МАСКЕНБАЛ

РОБОТ ЈЕ БИО ПРОГРАМИРАН ДА СЛУША НАРЕЂЕЊА ЧОВЕКА, А ЊЕНЕ РЕЧИ ЗВУЧАЛЕ СУ КАО НАРЕЂЕЊЕ.

Невоље су почеле зато што је Филер 13B-445K био превише радознао. Доживљај са плавушом из двадесет другог одељења већ је требало да му буде добра поука.

Приметио ју је кад је излазио из магацина и пролазио кроз 22. одељење. Сагињала се над неком књигом смештеном на најнижој полици. Успорио је ход, стао, а очи су му заблештале. Лепа жена никако није требало да буде предмет интересовања једног робота. Видевши његов поглед девојка га упита:

– Шта буљиш тим својим фото-окицама?

– Имате искривљен шав на чарапи!

Био је помоћник главног библиотекара. За смештање и преношење књига није потребно велико знање.

Имао је идеално памћење. Интересовало га је зашто људи узимају и читају књиге. Почео је да чита све редом и за кратко време његов компјутер нагомилао је велике количине разних информација. Све чешће је уместо једне књиге Филер доносио гомилу књига из тражене области.

У почетку није разумео шта значе описи заљубљених. Студирање љубави постепено му је постало хоби. Најчешће је читао ноћу, када у библиотеци није било никога. Нико није ни помишљао да Филер целе ноћи чита.

Једног дана у одељењу биологије налетео је случајно на девојку и младића који су се љубили између две полице са књигама. Било је то за њега нешто ново. Притајио се, гледао и слушао. Одломци њиховог разговора чинили су му се изузетно досадни и без смисла. Нису то биле реченице којима су се служили јунаци из књига у сличним ситуацијама.

Од тога дана почео је да гледа жене са већом радозналошћу. И баш тада направио је ову фаталну грешку.

На полицу је стављао књигу коју је вратио један младић. Из књиге је испао комадић папира. Хтео је да му га врати, али младић је отишао. Погледао је, била је то улазница за маскенбал.

И тада му је пала на памет идеја. У костиму младог елегантног човека могао би да оде на тај бал!

Следећих дана је сваки слободан тренутак проводио у припремама. Из књига је студирао описе оваквих

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

Роберт Шекли

Последње ноћи имао сам чудан сан. Неки глас је говорио:

– Извини што те узнемиравам. [...]зн проблем, само ти [...]омогнеш...

Сањао сам да сам одговорио:

– Немој да се извињаваш, још нисам чврсто заспао и ако могу...

– Можеш, ти си моја једина нада, иначе ћемо цео мој свет и ја пропасти. Зовем се Фрока, припадник сам врло старог рода који живи у широкој долини опкољеној високим планинама.

– Чекај – прекинуо сам његово излагање – зашто ми причаш све то?

– Извини, али у мом свету, кад подносиш молбу, обавезна је морална исправност молиоца. Према томе, морам ти се представити.

– У реду, а сад ми кажи у чему ти могу помоћи?

Пре око 100 година, по нашем времену, из неба се спустио огроман црвеножути стуб. Стао је у близини споменика Незнаном јунаку на централном тргу нашег главног града.

Имао је пречник од око 2 миље. Висину нисмо могли установити, дизао се унедоглед. Био је направљен од материјала издржљивог на топлоту и хладноћу, на бактерије, на бомбардовање протонима и на све остале пробе које смо извршили. Стајао је тако непомичан пуних 5 месеци и 19 дана.

Одједном, без икаквог разлога, почео је да се премешта према северозападу. Оставио је за собом јарак дугачак 183 миље. Померање је трајало 4 сата. Ни научници на симпозијуму нису могли да објасне ову појаву. Речено је само да је то изузетан догађај који се не може поновити.

Али, поновио се! После месец дана и то у другом граду. Овога пута исти стуб се померао у скоковима и прошао кроз цео град. Материјалне штете биле су огромне, а број смртних случајева прешао је неколико хиљада. Два месеца касније стуб се поново вратио. У великој журби прошао је кроз три суседна града сејући страх и смрт. Било је очигледно да ова страшна непозната појава угрожава целу цивилизацију. Антички град Зар потпуно је уништен.

Код једних је ово сазнање проузроковало хистеричан страх, код других дубоку апатију. Самоубиства су била све чешћа. Ова очајна ситуација траје већ месецима. Поред тумачења разних научника, почело се и са обраћањем псеудонауци. Хироманти и разни врачеви имају пуне руке посла.

– Тренутак – рекао сам. Жао ми је што све то доживљавате, али уопште ми није јасно шта ја ту могу да урадим?

– Управо то и хоћу да ти кажем.

– Саветујем ти да скратиш своју причу, осећам да ћу се ускоро пробудити.

Моја улога је тешка. По професији сам књиговођа, у слободно време проучавам разне методе проширења перцепције мозга. Своје последње експерименте изводим са хемијским једињењима која сам назвао „кругови" и који стварају повремена стања јаких расветљења мисли... схватања... знања...

И ми имамо слична једињења...

Видиш, због тога ме разумеш. Једном кад сам био у трансу... одједном сам почео да схватам. Дошло је то сасвим спонтано. Тешко ми је да објасним... Као да сам открио да мој свет постоји на мноштву нивоа – атомском, субатомском, на нивоу осцилационих површина, на безброј нивоа стварности од којих је сваки и део других нивоа постојања!

– Знам то – рекао сам узбуђено – нешто слично утврдио сам и у односу на мој свет!

– Тако сам и закључио – наставио је Фрока – да је дошло до поремећаја неког нивоа мога света. Имам утисак да мој свет дознаје повреду граница на молекуларном нивоу.

забава, костима, вежбао је модерне игре и понашање.

Дошло је и то вече. Филер је закључао сва врата библиотеке. Улицом је ишао лаким елегантним кораком. Његово ново издање било је идеално урађено. Никоме не би пало на памет да нешто посумња. Утрчао је лако у велику осветљену зграду и ноншалантно показао портиру улазницу. Пришао је бифеу. У пластичну цевчицу на грудима улио је три чашице шампањца. Погледом је прошао преко гомиле званица.

Да, изгледало је као у књигама. У књигама се током такве вечери обавезно роди љубав. Задржао је поглед на једној девојци. Једино је она била вредна његовог обожавања.

Карол Даум је као и увек била лепа и тужна. Око ње су се гурали удварачи спремни да испуне сваку њену жељу. Били су заљубљени, очарани њеном лепотом и милионима њеног оца.

А њој је то било досадно.

– Овај плес је мој – рече Филер.

Изненада се створио поред ње, у његовим очима блештао је чудан сјај. Држао ју је рукама јаким као челик, у окретима је носио као перо, а све то са невероватном елеганцијом и сигурношћу.

– Ко сте ви?

– Замислите да сам принц, дошао сам да вас отмем јер сте ви краљица овог бала!

Био је тако друкчији од осталих. Препустила се игри. Препустила се и његовом врелом пољупцу – термостат на устима регулисао је на 42 степена топлоте!

– Поноћ је – рекла је скидајући маску са очију, треба и ти да скинеш маску.

Био је програмиран тако да слуша наређења човека. Њене речи звучале су као наређење. Широким захватом руке скинуо је маску заједно са ружичастим пластичним ткивом лица. Указала се лимена конструкција главе.

Карол је прво вриснула.

– Шта то значи? Одговарај ти, лимена конзерво! Ко те је послао да се са мном тако нашалиш?

– Љубав ме је бацила у твој загрљај – одговорио је Филер реченицом из књиге.

– Двонога конзерво, како си се усудио да изиграваш човека? Ти си робот, само робот и ништа више!

– Ја сам робот, само робот, робот... – понављао је Филер 13В-445К оштрим, пискавим гласом, а његови метални прсти кидали су све редом: одело, пластичну имитацију коже, металне делове конструкције, каблове... почела је неконтролисана реакција његовог компјутера... ишао је све брже, почео је да трчи кроз салу, низ степенице, у врту је пао...

Механичар, специјалиста за поправке компјутера, утврдио је кратак спој на покиданом и уништеном механизму.

– Не може више да се поправи. Чудан квар, изнутра се све распукло као да му је пукло срце.

То је само на основу моје интуиције...

– И ја се често руководим интуицијом...

– Закључио сам да је мој свет твој микроскопски паразит!

– Шта? Не разумем те!

Знам, готово сам сигуран да мој свет постоји у неком аспекту између друге и треће кости твог левог длана. Ту је више од милион наших година које за тебе могу значити минуте. Наравно, не могу то ничим да докажем и не кривим те... али мислим да си у последње време почео да се чешеш у пределу мог света.

– Чешем?

– Да, тако мислим.

– Ти тврдиш да је тај велики стуб који уништава твој свет један од мојих прстију?

– Тако нешто.

– И сигурно тражиш да прекинем са чешањем?

– Јесте, али само у близини тог места – додао је молећиво. – Знам, биће ти тешко, али помисли да једино тако могу да спасем мој род од потпуне катастрофе... Извини... ако можеш... ми смо разумна бића иако нисмо људи и живимо као паразити на твојој кожи, без твоје дозволе...

– Сва разумна бића треба да се потпомажу. Имаш моју реч, док сам жив, нећу се чешати између прве и друге кости мог левог длана...

– Између друге и треће кости – исправио ме је глас.

– Да, између друге и треће кости мог левог длана. Дајем ти свечано обећање.

– Не знам како да ти захвалим. Спасао си једну цивилизацију.

Пробудио сам се. Одмах сам залепио фластер на све кости левог длана. Не обраћам пажњу ни на какав свраб на тој руци. Избегавам и да је перем. Мислим да скинем фластер крајем идуће недеље. Израчунао сам да ће према њиховом времену то бити за око 200 – 250 милиона година, што је, мислим, довољно за период постојања једног рода.

* * *

Сад не могу да се ослободим неких непријатних предосећања. Она су везана за врло учестале земљотресе у последње време, појачану вулканску активност и друге временске катаклизме на Земљи. Све ме то јако плаши. Интуиција ми каже да то све треба повезати. Закључио сам да је дошло до поремећаја неког нивоа постојања! Наравно, не могу то ничим да докажем али само ти можеш да нам помогнеш јер мислим да је мој свет један од твојих...

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

аутор ВеМак	ПОЛИВАЊЕ КАПЉИЦАМА ТЕЧНОСТИ	ЗЕМЉОРАДНИК	ОСНОВНА МЕРА, ПРАМЕРА	РУСКИ ДИПЛОМАТ ВАЛЕРИЈ	НАШ ПИСАЦ ВИКТОР ЦАР	ДРЕВНИ ВАВИЛОНСКИ ГРАД	УЗАЛУД ГУБИТИ ВРЕМЕ
САДАШЊЕ ВРЕМЕ (ГРАМ.)							
МУШКО ИМЕ							
АНТИКА							
НАШ СТОНОТЕНИСЕР ЗОРАН							
СОВЈЕТСКИ ШАХИСТ НИМЦОВИЧ					ЛИЧНА ЗАМЕНИЦА / МАШИНА ЗА ШИШАЊЕ		
17. СЛОВО ЛАТИНИЦЕ		ЗНАК ЗА ЊУТН / ВРЕМЕ У НАРУЧЈУ		ШАВ НА ЖЕНСКОЈ ЧАРАПИ / "ТОНА"			
ФИЛМСКА ГЛУМИЦА МАРГРЕТ			ОВДЕ / ИТАЛИЈ. РЕЖИСЕР И ГЛУМАЦ			РЕД ВОЖЊЕ	
ЈЕДАН ОД ДИМИНИХ МУСКЕТАРА	СКРАЋЕНИЦА ЗА АВЕНИЈА			ЛИТИЈУМ / КЊИЖЕВНИЦА РИБНИКАР			ЈУЖНО ВОЋЕ
МАЛА АРИЈА, ПЕСМИЦА							
ПРИПАДНИК НАРОДА У СССР							
СПАРИНА, ЖЕГА							
НАЗИВ ЗА АРАПА У ШПАНИЈИ							
СТАНОВНИК АНАДОЛИЈЕ	АУТООЗНАКА КИКИНДЕ			ПАПАГАЈ / ИСЕЦИ			
ПРВО СЛОВО АЗБУКЕ		О.И. / ШИРОКА УЛИЦА			ПРВАК / РИБАРСКИ ТРОЗУБАЦ		
НАДЗИРАЊЕ							НАША ГЛУМИЦА МИЛЕНА
ПРЕДЊА СТРАНА КОВАНОГ НОВЦА						ВРСТА ЕКСПЛОЗИВА (МН.)	
ВОЈНИЧКИ ЧИН							
УДОЛИНА							
НАША ПОКРАЈИНА / "ВОЛТ"					ФРАНЦ. ГЛУМАЦ И ПЕВАЧ МОНТАН		
					ЕНГЛЕС. ПЕВАЧИЦА КИКИ / "ЛИТАР"		
ЗГРАДА УЗ СЕЉАЧ. КУЋУ / "КАЛЦИЈУМ"			НАШ ПЕСНИК ВОЈИСЛАВ				

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: излазак, снажити, капутић, очарење, пила, ан, Атон, Ни, Ним, сик, и, алт, кт, орао, ракус, „Сурогат", Ана Мофо, намотај, окитити, В, син, ћ, Но, Вак, икра, ро, кра, реп, шарада, рањеник, ујести.

ПОПАЈ
BY BUD SAGENDORF

Е, ПА, КИКО, ДОШЛО ЈЕ ВРЕМЕ ДА ОПЕТ ДИГНЕМ КОТВУ И ОТПЛОВИМ!
ПЛОВИ, ПОПАЈЕ, И НЕ БРИНИ! ЈА САМ САД ВЕЛИКИ ДЕЧАК!

ЕВО, БАКА ТИ ЈЕ УМЕСИЛА ТОРТУ! ЗНАМ ДА СИ ТУЖАН...
ОХО-ХО!
ХВАЛА ТИ, БАКО!

ЗНАМ ДА ТИ ПОПАЈ МНОГО НЕДОСТАЈЕ, ПА САМ ТИ НАБАВИО МАЛО ЧОКОЛАДИЦЕ!
СИЛА СИ, ДЕДИЦЕ!

ЕВО НЕШТО ШТО ЋЕ СКРЕНУТИ ТВОЈЕ МИСЛИ СА ПОПАЈА!
ЦИНОВСКИ ЛИЛИХИП!
КРЦ! КРЦ!

СЛАДОЛЕД ЛЕЧИ И НАЈВЕЋУ ТУГУ! ЕВО ЗА МОГ КИЋИЦУ...
МЉАЦ!

СЛАДОЛЕД

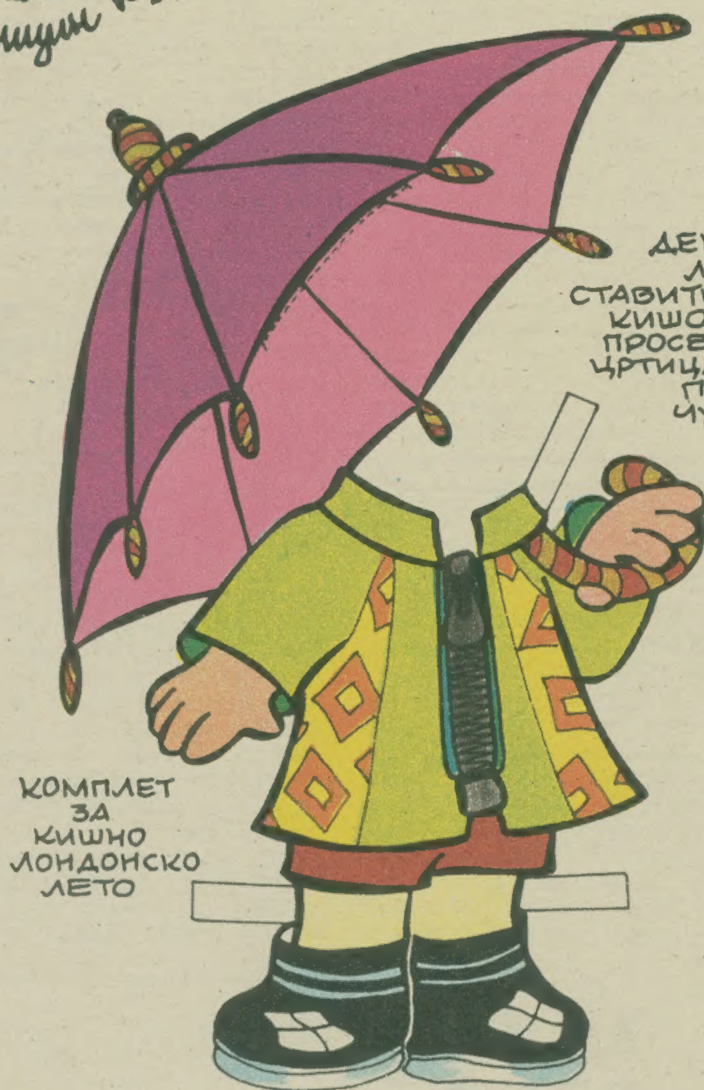

ТИ СИ КРИВ ЈЕР СИ МЕ ОСТАВИО...

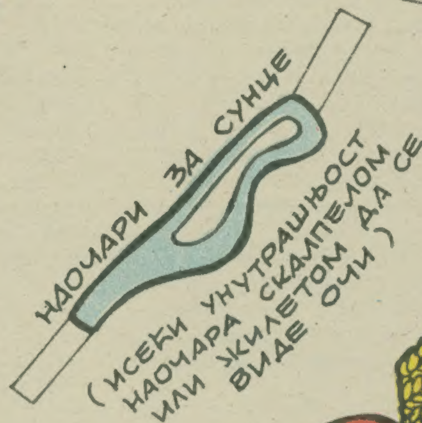
Цицин кутак

ДЕНИС ТУРИСТА

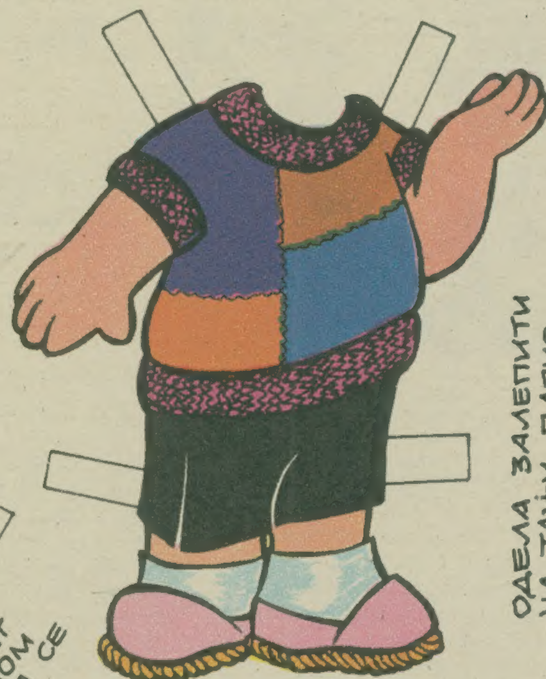
ДЕНИСОВО ЛИЦЕ СТАВИТИ ИСПРЕД КИШОБРАНА, ПРОСЕЋИ ПО ЦРТИЦАМА И ПРОВУЋИ ЧУПЕРАК

КОМПЛЕТ ЗА КИШНО ЛОНДОНСКО ЛЕТО

НАОЧАРИ ЗА СУНЦЕ

(ИСЕЋИ УНУТРАШЊОСТ НАОЧАРА СКАЛПЕЛОМ ИЛИ ЖИЛЕТОМ ДА СЕ ВИДЕ ОЧИ)

ОДЕЛА ЗАЛЕПИТИ НА ТАЊИ ПАПИР И ИСЕЋИ

УНИВЕРЗАЛНИ ТУРИСТИЧКИ КОМПЛЕТ

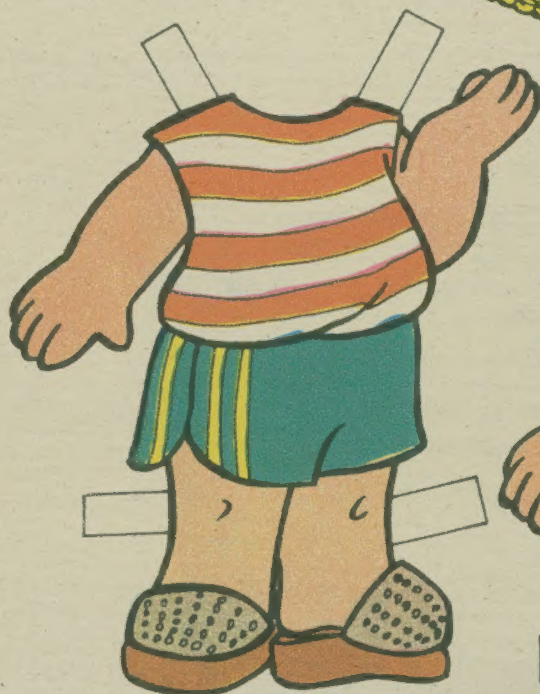

ШЕШИР ПРОСЕЋИ ПО ЦРТИЦАМА И УВУЋИ КОСУ

ШЕШИР ЗА ВОЖЊУ ГОНДОЛОМ У ВЕНЕЦИЈИ

ДЕНИСА ЗАЛЕПИТИ НА ЧВРШЋИ КАРТОН И ИСЕЋИ

КОМПЛЕТ ЗА ЛЕТОВАЊЕ НА ЈАДРАНУ

АНСАМБЛ ЗА ЕГЗОТИЧНА ОСТРВА

ЉУБИЧАСТИ ЖАД

Хтјела бих да те питам шта је то жад јер баш ништа не знам о њему. Код пријатеља сам видјела прелијепу зелену фигурицу од овог камена која је овамо доспјела чак из далеке Кине.

СВЕТЛАНА
Сплит

Жад је минерал који је због велике тврдоће још праисторијски човек користио за израду оружја, оруђа и накита. Данас се од њега праве накит и разни украсни предмети, нарочито у Јапану и Кини.

У свакодневном говору под именом жад подразумевају се заправо два минерала који сем што су веома тврди немају баш много заједничког. Први је много ређи и зове се жадеит, а други је нефрит. Нефрит је углавном зелене боје док жадеит може бити жут, светлозелен, љубичаст, мркоцрвен, сив или црн. Најцењенији жадеит је бурмански, а највећи купци овог камена још од 18. века су Кинези. Пре тога украсни предмети углавном су се израђивали од нефрита који се може наћи у разним деловима Кине, али и у многим другим деловима света.

Али, овај камен није се користио само на Истоку. У Мексику су тако пронађени многи предмети који потичу још из периода пре открића Америке. Неки археолози сматрају да су жадеит донеле Маје и Астеци са Истока – одакле су по једној претпоставци пореклом. Ова теорија није одржива због тога што постоје разлике између бурманског и мексичког жадеита. То значи да у Мексику највероватније постоје налазишта овог минерала која још нису поново откривена. Додуше, пре тринаест година, нешто северније, недалеко од Монтереја у Калифорнији нађена је у мору једна громада жадеита тешка 4,53 тоне.

СВИ СУ НАЈБОЉИ

Драги Забавниче,

Јављам ти се с надом да ћеш ми помоћи. Недавно сам нове новцијате панталоне умазао бојом. Сада не могу да их носим јер је флека на видном месту. Молим те, посаветуј ме како да их очистим јер ми није нимало лако да се одрекнем панталона које сам обукао свега неколико пута. Кажи ме још три најбоља фото-апарата на свету.

ТОМИСЛАВ
из Титовог Ужица

Не треба толико да се секираш због умрљаних панталона. Лека има. Додуше, ниси нам рекао о каквој се боји ради, али претпостављамо да је масна. Њу ћеш веома лако уклонити разређивачем. Немој да се уплашиш када будеш видео да си скинуо једну мрљу, а добио другу – од разређивача. Ова нова се најлакше уклања бензином. Заправо, најбоље би било да целе панталоне опереш у бен-

зину, али то је веома опасно, поготово ако се то ради у затвореном простору, па ти тако нешто не препоручујемо. Пошто живиш у великом месту у коме има радионица за хемијско чишћење, предлажемо ти да сам скинеш мрљу од боје, а онда панталоне однесеш на хемијско.

Што се најбољих фото-апарата тиче, заиста је тешко направити неку врсту ранг-листе. Произвођачи апарата сваким даном се усавр-

Писмо недеље

ЗА МЛАЂЕ И МАЛО СТАРИЈЕ

Одговори ми колико је година потребно (без осмогодишње школе) да се заврши за доктора за одрасле људе, а колико да бих постала доктор за млађу децу (отприлике школски лекар). Одговор је хитан. Потребан ми је да бих се определила на време.

ЧИТАТЕЉКА

Сасвим смо те разумели шта си хтела да питаш, мада се доктори не деле тако једноставно на оне за „одрасле људе" и оне за „млађу децу". Ево како ствари стоје:

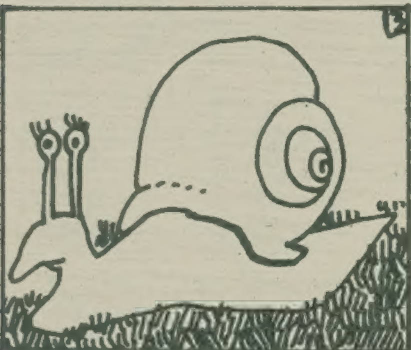
Да би постала лекар, прво треба да завршиш неку средњу школу, најбоље природно-техничке, здравствене или ветеринарске струке. То ће трајати четири године. Онда ћеш се уписати на Медицински факултет и после пет и по година или 11 семестара добићеш звање лекара опште медицине, наравно, ако све испите положиш на време. Али, то није крај. Сада те чека обавезни једногодишњи стаж, па тек онда запослење и то као лекар опште медицине. Тек после две године стичеш право да се усавршиш за неку грану медицине. Ако будеш желела да лечиш децу, онда ћеш специјализирати, како се то каже, педијатрију, ако будеш хтела да оперишеш, специјализираћеш хирургију, ако се определиш за лечење уха грла и носа, усавршићеш оториноларингологију и тако даље. У оквиру свих ових специјалности можеш се определити искључиво за лечење деце. То може да траје 3–4 године.

Као што видиш, пут до лекара је прилично дугачак. Најмање десет година.

шава и светске фирме се просто намећу у томе која ће на тржиште избацити бољи. Ипак, ако је у питању такозвани „лајка" филм (35 mm) онда се може рећи да су водећи фото-апарати „Никон" и „Канон" из Јапана и „Лајка" из Савезне Републике Немачке. За „рол" филм формата 6 / 6 cm предњаче „Хазелблад" (Шведска), „Линхоф" (СР Немачка) и „Мамна" (Јапан).

СПОР КАО ПУЖ

Не знамо да ли ће ти се ово наше питање учинити глупо, али нас занима којом се брзином пуж креће. А ево зашто те то пита-

мо: видели смо на телевизији да се у разним крајевима света организују необичне трке разноразних животиња (змија, бува, жаба) па смо једном скупили неколико пужева и покушали да их натерамо да се такмиче. Није нам баш успело. Стварно су страшно спори. Надамо се да питање није исувише тешко.

Поздрав
ВЛАДА, ГАГА и ЗОРАН
Земун

Па, питање није баш ни лако. Ипак, успели смо да нађемо одговор. Пуж се креће брзином од 8 cm у минуту. Један километар прешао би тек за 208 часова, односно за осам дана.

СПИС О СЛОВИМА

Забавник читам откад сам научила прва слова. Сада имам дванаест година. Желим да ти поставим питање за које нигде нисам могла да нађем одговор: Колико је слова имала глагољица, прва словенска азбука. Покушала сам то да сазнам из неких књига, питала сам и наставника, али ништа. Знам да је настала у другој половини деветог века, да је њен творац Константин Филозоф (Ћирило), да је компликованија од ћирилице, али о броју слова ни трага.

БРАНКА
Сутјеска

Први изворни рукописи глагољице нису сачувани. Постоје само споменици на пергаменту писани глагољицом, али тек с почетка 11. века, дакле око 150 година после настанка глагољице, истовремено када се појављују и први ћирилски споменици. Тачан број слова глагољице није утврђен. У најстаријем спису о глагољици кога је написао калуђер Црноризац Храбар помиње се да је Ћирило створио писмо од 38 слова. То је уједно и једини писмени податак о броју слова прве словенске азбуке, али на њега се не можемо потпуно поуздати јер је, као што смо рекли, настао касније.

ПРИВЛАЧНИ МЕХУРИЋИ

Имам осамнаест година, а већ ми се појављују сиједе власи. Примијетио сам их већ неколико, а да проблем буде већи, има их све више. Ако тако наставим да сиједим, убрзо ћу бити потпуно бијел. Ово почиње јако да ме брине. Како ли ћу изгледати? У сваком случају много старије него што заправо јесам.

Можеш ли ми некако помоћи? Постоји ли неки лијек и коме да се обратим?

МИЈО
Карловац

Коса почиње да седи када се пигмент длаке замени ваздухом. Гледано под микроскопом длака је једна цевчица испуњена пигментом, а када он почне да се губи у шупљину продиру мехурићи ваздуха. Тако длака постаје све блеђа док најзад сасвим не побели. То се управо догађа и са твојом косом мада до овога најчешће долази у нешто старијем животном добу (после тридесете године). Кад ће коса почети да седи највише одлучују наследни фактори, мада утицаја има и начин живота, исхране и разноразна узбуђења. Седа коса не представља никакво обољење, па према томе нема ни лека сем, наравно, бојење косе што је прилично мучан поступак јер често мора да се понавља, а обично не даје жељене резултате.

О својим седим власима немој више да размишљаш јер те оне чак могу учинити привлачнијим и занимљивијим. Знаш да многи управо због тога извлаче седе праменове, а теби их је, ето, природа подарила.

НИЈЕ НЕПОЗНАТ

Да вам се обратим понукао ме је напис у „Малој пошти" у „Забавнику" (број 1683) под насловом „Непознат сликар". И ми у кући имамо једну слику прилично великих димензија на којој је потписан Еисенхут Ференцз. Можете ли ми нешто казати о том сликару?

МИЛАН
Сарајево

Ево шта смо успели да сазнамо о твом „непознатом сликару": Енсенхут Франц-Фран рођен је у Немет Паланци у Мађарској 26. јануара 1857. Умро је у Минхену 2. јуна 1903. Студирао је на Академији у Минхену. Слико је призоре из свакидашњег живота, а бавио се и резбарењем. Путовао је доста. Био је на Кавказу, у Турској, Африци, Италији, Француској. Стално је био настањен у Минхену. Почевши од 1888. излаже у Бечу и Мин-

хену. У париском Салону излагао је 1895. а у Сједињеним Америчким Државама 1900.

Његова дела налазе се данас изложена у музеју у Букурешту, у Музеју лепих уметности у Пинакотеци у Будимпешти.

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

Први број Политикиног забавника изашао је 28. фебруара 1939. године

Директор НО „ПОЛИТИКА"
Драган Марковић

Главни и одговорни уредник
Раде Шошкић

Одговорни уредник
Вера Смиљанић

Ликовно-графички уредник
Соња Јашовић

Издавачки савет

Владимир Антић, Добривоје Арсић, Ариф Бозаџи, др Радослав Ђокић, (заменик председника), др Радомир Животић, Зорица Ивановић, Љубисав Лилић, Каћа Милетић, Бранислава Митровић, Мирјана Моравчевић, Раденко Павловић, Ружица Петровић, Радомир Ристић, Снежана Стаменковић, Јелисавета Суруџић (председник), Зорица Ћеран, Светлана Шухартовић. Чланови савета из редакције: Данко Полић, Светлана Ивановић, Вера Смиљанић, Раде Шошкић.

Редакција:

Диего Варагић, Радана Весовић, Олга Вукадиновић, Душан Глушац, Бојана Дожић-Стојовић, Светлана Ивановић, Мина Илић, Соња Јашовић, Мирјана Крстуловић, Иван Лончар, Мирјана Маринковић (уредник стрипа), Петар Милатовић, Весна Минић, Ненад Мирковић, Зора Меденица, Нада Невајдић, Вито Недељковић, Биљана Орловић, Љубомир Патрногић, Зоран Петканић, Радоје Савић, Весна Софреновић, Недељка Сташић, Миленко Тодоровић, Милош Томић и Бранислава Црномарковић.

Секретаријат:

Јованка Војводић, Олгица Стаменић, Даринка Тодоровић и Зорица Филиповић.

Издаје и штампа НО „ПОЛИТИКА" – ООУР Издања за младе „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК", Македонска 29, 11001 Београд, Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/1, тел. 322-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

Цена једног примерка 40,00 динара.

ПРЕТПЛАТА ЗА НАШУ ЗЕМЉУ:
Тромесечна 440,00 динара, полугодишња 880,00 динара, годишња 1.760,00 динара.

ПРЕТПЛАТА ЗА ИНОСТРАНСТВО:
Тромесечна 880,00 динара, полугодишња 1.760,00 динара, годишња 3.520,00 динара.

Претплата се врши на жиро-рачун број 60801-601-29728 уз обавезну назнаку НО „Политика" ООУР „Продаја" – претплата на лист „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК".

ПРЕТПЛАТА ЗА ИНОСТРАНСТВО У СТРАНОЈ ВАЛУТИ
ГОДИШЊА:

САД	$	29.–
СР НЕМАЧКА	ДМ	76.–
ШВЕДСКА	Шкр.	225.–
ФРАНЦУСКА	Ффр.	231.–
ШВАЈЦАРСКА	Шфр.	61.–

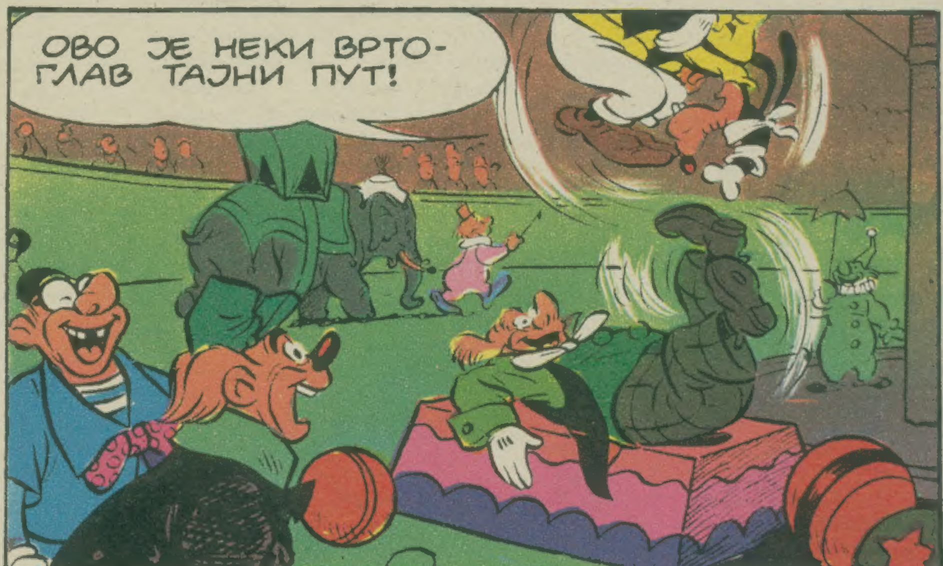
Уплате из иностранства слати на девизни рачун НО „Политика" код „ИНВЕСТ БАНКЕ" – Београд, на рачун број 60811-620-63-257300-00054, уз обавезну назнаку ПРЕТПЛАТА НА ЛИСТ „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК".

WALT DISNEY
МИКИ

ГОС'Н КЛОВНЕ, ЈЕ Л' МОЖЕТЕ ДА МЕ УВЕДЕТЕ НА ПРЕДСТАВУ БЕЗ КАРТЕ?
ТО ЈЕ БАР ЛАКО!

УВЕШЋЕМО ТЕ ЈЕДНИМ ТАЈНИМ ПУТЕМ! ЗАТО МОРАМО ДА ТИ ВЕЖЕМО ОЧИ!
СЛАЖЕМ СЕ!

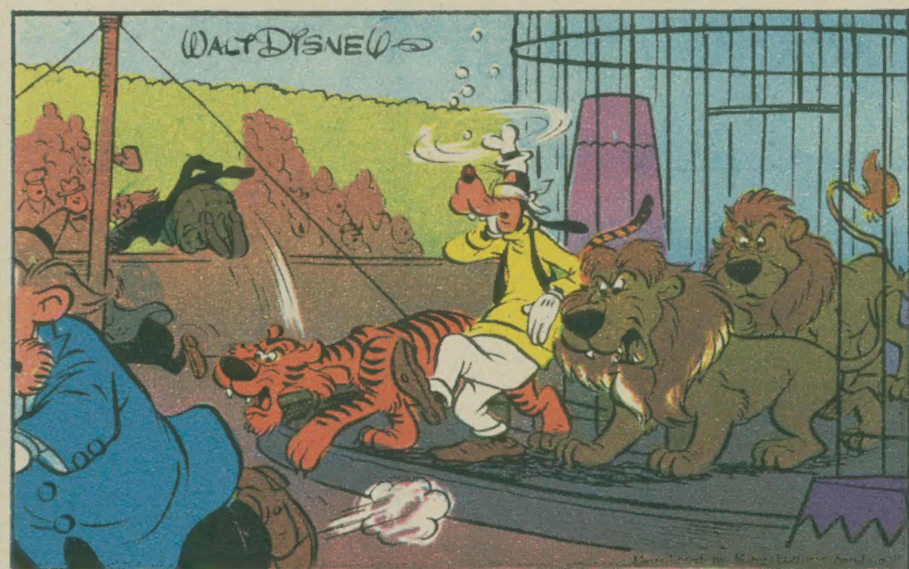

А САД САМО ПРАВО!
ХВАЛА!

ОВО ЈЕ НЕКИ ВРТОГЛАВ ТАЈНИ ПУТ!

ЈАОЈ!

ЕЈ, НЕ ТАМО!
КАД ЋУ ВЕЋ ЈЕДНОМ СТИЋИ?

ОПРОСТИТЕ, ПРИЈАТЕЉУ, АЛИ САМО МАЛО ДА СЕ ПРИДРЖИМ...
СВЕ МИ СЕ ЉУЉА У ГЛАВИ!

WALT DISNEY

МОЛИМ ВАС, КАД ЋУ КОНАЧНО МОЋИ ДА СКИНЕМ ОВАЈ ПОВЕЗ?